

Radu Cinamar

Pergamentul secret

Cinci tehnici initiatice tibetane

Migdal Haemek - 2009

CAPITOLUL 1

REMOTE VIEWING EVOLUȚIE ÎN SUA

După o pauză considerabilă de la editarea volumului 3 al seriei, revin cu prezentarea unor aspecte inedite care implică atât modificarea spectaculoasă a statutului meu profesional, cât și unele particularități nebănuite ale cunoașterii și existenței omului. Par două lucruri diferite, dar ele se integrează în curgerea naturală a evenimentelor petrecute după întoarcerea din expediția prin tunelul spre Egipt. Pot spune chiar că experiențele pe care le-am trăit atunci, precum și cunoștințele prețioase dobândite prin bunăvoința lui Cezar Brad, au contribuit atât la maturizarea mea spirituală, cât și la integrarea surprinzătoare într-un domeniu relativ străin mie până la acel moment.

Știu că au trecut aproape doi ani marcați de tăcere din partea mea, însă îl rog pe cititor să înțeleagă că lucrurile au luat o turnură complet diferită în ceea ce mă

privește, că au intervenit elemente neprevăzute a căror dezvăluire sper să compenseze, măcar într-o anumită măsură, această așteptare. Nu voi face decât să relatez succesiunea evenimentelor așa cum le-am trăit în acest interval de timp; aceasta ar fi partea ușoară. Partea dificilă, însă, va fi aceea de a reuși să explic cât mai bine și corect elementele incluse în Pergamentul primit de la zeița Machandi. Este adevărat că mă voi ghida după indicațiile și observațiile importante pe care le-am primit de la Repa Sundhi, adică de la doctorul Xien, atunci când el a realizat traducerea textului secret, deslușindu-mi unele aspecte oculte ale acestuia. Totuși, dată fiind responsabilitatea pe care o am la prezentarea traducerii și comentariilor respective, consider această parte a cărții ca fiind cea mai dificilă. După puterea de înțelegere a fiecăruia și mai ales după afinitățile sale, noțiunile revelate în textul Pergamentului pot deschide cititorului atent un orizont complet diferit în percepția vieții și a țelurilor sale.

- Nu spune tot, dar nici nu lăsa lucrurile în ceață, m-a sfătuit Cezar. Oricum, pentru a înțelege elementele specifice textului este nevoie ca cel care citește acele explicații să dea dovadă de bunăvoință, de discernământ și de abilitatea

de a nu fi orgolios.

- Crezi că vei întâlni aceasta la mulți oameni?

- Mă gândesc că, în felul acesta, mai ales tinerii vor fi receptivi și vor percepe sensul profund al învățăturilor din Pergamentul zeiței.

- Iar eu îți spun că poți avea mari surprize în direcția asta. Cei mai mulți dintre ei sunt închiși, sunt chiar semidocti. Se orientează doar spre idei lipsite de suport spiritual, confundă totul cu știința și "dovezile" ei.

- Cum de știi aceasta?

Cezar zâmbi ușor, în stilul lui caracteristic.

- Avem anumite programe de cercetare și selecție din rândul acestei categorii de vârstă. Sunt niște teste speciale, care le arată adevăratele capacități. Poți naviga însă și pe internet, pe forumuri; e de ajuns să-ți faci o idee. Fiecare vrea să pară mai isteț decât ceilalți, fiecare vrea să epateze prin cunoștințele sale, dar când vine vorba de discenământ sau de aspecte oculte, spirituale, majoritatea dintre ei își dovedește neputința, orgoliul sau aroganța.

- Nu ești cam aspru? am întrebat, timid.

- Ai vrea să spun altceva? Sigur, nu toți sunt astfel. Dar există o statistică în această

privință, care nu poate fi ignorată. Sistemul social e pur și simplu jenant, îi năucește. Dar nu vom discuta acum despre ce ar trebui făcut, pentru că asta simt că vrei să mă întrebi. Să sperăm că textul Pergamentului va avea totuși efect asupra lor, arătându-le, într-un fel, că nu tot ce zboară se mănâncă.

După ce am primit textul de la zeița Machandi și după ce acesta a fost tradus, mi-am dorit ca el să fie publicat cât mai repede. Însă Repa Sundhi a spus că nu venise timpul, că era necesar să mai aștept. Brusc, într-o combinație uluitoare de evenimente, a venit îndemnul de a face cunoscut acest text secret celor care sunt interesați. Dar până la acel moment a avut loc o modificare majoră în viața mea, care mi-a orientat altfel existența. A deschis mari oportunități, dar a creat și responsabilități deosebite.

Totul a început la câteva zile după ce am revenit din expediția ce a avut ca punct final Camera Ocultă, în subsolul Egiptului, foarte aproape de Marea Piramidă de pe platoul Gizeh, lângă Cairo. Fusesem destul de marcat de experiența deplasării în timp cu ajutorul aceluia dispozitiv antic, iar efectele energetice încă se resimțeau. În mod neașteptat, Cezar a insistat să mai rămân câteva zile la Baza Alpha în camera

ce îmi fusese repartizată, pentru a mă odihni și relaxa.

Am acceptat cu bucurie propunerea lui, mai ales că în atest fel urma să-i fiu mai mult timp în preajmă. A doua zi după ce ne-am întors la Bază a sosit generalul Obadea, pentru a primi raportul direct de la Cezar.

S-a dovedit însă destul de curând că acela nu era singurul motiv al venirii sale.

Ziua următoare a decurs normal; Cezar și generalul au rămas aproape tot timpul în birou, în timp ce eu m-am relaxat pe terenul de sport al Bazei, respirând cu nesaț aerul curat de munte și reflectând la ceea ce tocmai văzusem și simțisem în decursul expediției. M-am adâncit atât de mult în acele gânduri, încât am pierdut noțiunea timpului și nu am sesizat că se înserase decât atunci când frigul mi-a amorțit corpul. Tocmai mă pregăteam să revin în cameră, când am văzut un curier de serviciu apropiindu-se de mine. S-a oprit respectuos cam la doi metri distanță și m-a anunțat că eram solicitat în camera de protocol.

- Cezar a transmis aceasta prin tine? am întrebat.

- Domnul colonel Brad și domnul general Obadea, a răspuns el fără să clipească.

Am înclinat capul afirmativ. Uitasem

că mă aflam într-o facilitate secretă cu regim special, în care viața își avea regulile ei precise de acțiune și adresare.

- Generalul? am replicat eu surprins. Știi cumva care este motivul?

- Nu am nicio idee, domnule.

Am plecat însoțit spre clădirea în care se afla sala de protocol. Pe măsură ce mă apropiam de acel loc mă simțeam cuprins din ce în ce mai mult de o emoție inexplicabilă. Parcă nici gândurile nu mai luau o formă definită în mintea mea.

Când am pătruns în sala elegantă, am fost întâmpinat de Cezar, care m-a întrebat zâmbind dacă mă simt bine. Am îngăimat un răspuns afirmativ în timp ce mă îndreptam spre masa din centrul încăperii, la care generalul Obadea răsfoia un dosar. Mă simțeam ca un copil mic, sfios și temător în fața unora mai mari ca el, neștiind ce se petrece. Am dat mâna cu generalul, care m-a invitat să iau loc. Masiv, plin de forță, serios și dur, generalul Obadea avea un impact foarte puternic asupra oamenilor. Dacă nu aș fi simțit influența lihiștitoare a lui Cezar, aș fi părăsit în grabă acel loc. Deși cunoșteam faptul că generalul este o persoană integră, devotată binelui acestei țări și plină de abnegație, totuși

mă simțeam oarecum timorat în prezența lui.

Mi s-a adresat direct, fără ocolișuri:

- Radule, am înțeles că expediția ți-a folosit și că ai trecut cu bine rigorile ei, atât cele fizice cât și cele psihice. Cezar m-a informat în detaliu și să știi că ceea ce ai văzut în deplasarea ta temporală ne interesează foarte mult. Nu reprezintă o noutate pentru noi, dar orice informație în plus este binevenită. O să mai discutăm despre asta.

Generalul Obadea s-a oprit câteva momente, lăsând ochii în jos și căutând parcă expresia potrivită.

I-am privit cu respect părul cărunț, tuns scurt, fața cu trăsături puternice, sprâncenele stufoase, bărbia voluntară, arătând o mare tărie de caracter. În toată ființa lui se simțea experiența multor ani de grele încercări, de lupte și eforturi susținute, pe care în mare parte le cunoșteam deja. Toate acestea nu l-au doborât, ci l-au întărit și mai mult; relațiile și conexiunile sale erau acum mai puternice ca oricând, fiind direct legate și de sfera politicului.

Am tresărit la auzul vocii sale puternice:

- În situația actuală, Cezar a făcut o propunere pe care, sincer îți spun, am acceptat-o cu anumite rezerve. Dar faptul că ai fost alături

de noi toți acești ani și că ai respectat condițiile noastre în cărțile pe care le-ai publicat, precum și existența anumitor abilități pe care Cezar se pare că le-a observat la tine, m-au determinat să fiu de acord. Oricum, este un caz unic, o excepție în legătură cu care îmi asum responsabilitatea.

Încă nu aveam idee despre ce putea fi vorba, deși în mintea mea începuse să mijiască ceva.

- Propunerea pe care o facem este ca tu să intri în componența Departamentului Zero. Este valabilă începând cu acest moment, dacă ești de acord. În mod excepțional, integrarea ta va fi civilă, dar funcția va prima.

Fusesem deci pe drumul cel bun. Intuiția mea, coroborată cu o veche și nerostită dorință, s-a adevărit. Clipa mi se părea ireală și totuși plină de conținut. Abia reușind să-mi ascund bucuria, astfel încât să nu depășească prea mult cadrul oarecum solemn impus de prezența generalului Obadea, am acceptat imediat, întrebând și despre specificul activității mele viitoare.

Cezar mi-a oferit câteva detalii:

- Există unele domenii pe care Departamentul nostru dorește să le inițieze și să le dezvolte. Profităm astfel de colaborarea

americană, iar tu, în principiu, vei avea sarcina de a conduce și coordona secțiunea al cărui domeniu de activitate este de “ frontieră”, la limita dintre real și nereal. Oamenii noștri au nevoie de așa ceva, pentru că în ultimul timp ne-am orientat mai mult spre evenimentele tactice și administrative.

Ritmul a fost impus de descoperirile făcute.

Am devenit brusc îngrijorat, pentru că nu consideram că eram pregătit pentru o astfel de activitate. Îmi înțelegeam rolul important în cadrul Departamentului, dar era mai greu să mă obișnuiesc cu ideea că eu trebuia să fiu cel care să o coordonez. Văzând agitația mea interioară, generalul Obadea mi se adresă cu bunăvoință:

- Ți-am spus că și eu am fost sceptic la început față de propunerea lui Cezar. Într-un astfel de post nu ne permitem însă o persoană din afară, fie ea și competentă în domeniu. Situația e prea delicată și trebuie să fim precauți. Personalul agent e una, dar coordonarea unei secțiuni “crepusculare” implică acces la multe elemente secrete. Datorită funcției pe care o are acum, Cezar nu se mai poate ocupa în particular de această activitate.

Generalul făcu o scurtă pauză, privindu-

mă iscoditor.

- Am înțeles că ai aflat totuși multe despre acest domeniu și că te interesează în mod deosebit. Apoi mai sunt și legăturile speciale pe care le ai cu doctorul Xien și cu zeița Machandi. Într-un mod care nu îmi este prea clar nici mie, ai fost împins constant către noi. Aici are și Cezar o contribuție importantă.

Deja eram mai relaxat și mai încrezător în viitorul care mi se deschidea în față; la urma urmelor, trebuie să existe întotdeauna un început pentru orice.

- Nu-ți face griji, vei urma anumite cursuri de specializare, a continuat generalul. Am analizat situația împreună cu Cezar și el te va instrui în legătură cu sarcinile pe care va trebui să le îndeplinești aici.

Totuși, trebuie să înțelegi că din acest moment ai anumite obligații care sunt specifice serviciilor secrete și, cu atât mai mult, Departamentului nostru special.

Gândește-te bine, încă mai ai timp să refuzi.

Am clătinat din cap, fiind decis să accept acea funcție. Văzusem prea multe lucruri de o excepțională însemnătate, ca să mă simt constrâns de unele reguli inerente unei astfel

de activități. În plus, după cum am aflat ulterior de la Cezar, situația mea socială fără probleme a cântărit greu în decizia generalului. Nefiind căsătorit și neavând alte obligații familiale, porneam încă de la început cu un atu important pentru a fi admis.

Au urmat apoi câteva proceduri specifice: am semnat un contract de maximă confidențialitate și am fost inițiat în direcțiile mai puțin cunoscute mie ale Departamentului Zero. În mod normal, candidații susțin o serie de teste foarte dificile, atât fizice cât și psihologice. Cei selectați urmează apoi un training special timp de trei luni, după care are loc evaluarea finală pe teren.

- Au fost situații în care, la sfârșit, nu am putut alege niciun candidat, mi-a mărturisit Cezar. La înscriere sunt de obicei câteva sute, apoi după teste rămân aproximativ patruzeci, iar la evaluare trec doar doi, cel mult trei. De multe ori rămâne unul singur, iar la unele selecții, așa după cum ți-am spus nu a fost nici măcar unul.

Agenții departamentului tehnic trebuie să fie foarte bine pregătiți. După descoperirea făcută în munții Bucegi, Cezar a înăsprit foarte mult condițiile de admitere și aceasta nu neapărat pentru a fi la înălțimea pregătirii

soldatilor americani detașati aici din cadrul trupelor speciale ci mai ales pentru a se putea face față problemelor și condițiilor neprevăzute din expedițiile care ar avea loc prin cele trei tuneluri.

Această pregătire intensă, profesională, se adresa însă celorlalte tipuri de intervenții de pe teritoriul României. Totuși, candidații admiși în final aflau abia după aceea că vor face parte din Departamentul Zero, urmând să îndeplinească niște formalități separate.

Timp de câteva săptămâni m-am obișnuit cu ritmul Bazei, care era destul de intens. Se înțelege că nu am permisivitatea de a descrie activitățile principale de aici și nici structura internă a locației. Voi spune doar că mi s-a arătat sala pentru studiu, în care voi forma grupele specializate. De fapt, erau două astfel de săli, însă una dintre ele avea o compartimentare diferită. La început nu am înțeles despre ce era vorba, dar Cezar m-a lămurit destul de repede.

- Am convenit cu generalul Obadea să înființăm o grupă specializată în remote-viewing, adică în abilitatea de a "vedea" la distanță. Trebuie să ne creăm propria noastră echipă de experți în acest domeniu și tu vei începe și vei conduce activitatea specifică. Este

important să realizăm acest obiectiv.

Iată că încadrarea mea în DZ începea să prindă contur. Despre remote-viewing citisem doar tangențial, fără să aprofundez subiectul.

- Știi și eu? Îmi trebuie cunoștințe, îmi trebuie timp. Din câte înțeleg, sunt singurul care se va ocupa de aceasta în Departament.

- Da, mi-a răspuns Cezar hotărât. Vei merge însă la un curs intensiv de specializare în Statele Unite. Există o propunere a americanilor, care se adresează câtorva servicii secrete ale unor țări, printre care și a noastră, de a asigura un training elaborat pe această temă. Nu suntem prea siguri ce ascunde mărinimia lor, dar ne vom folosi de ocazie. Dacă nu ar fi existat Sala Proiecțiilor, nu cred că ne-ar fi chemat.

Lucrurile au avansat într-un ritm alert și, după aproximativ o lună și jumătate de la semnarea contractului, Cezar m-a anunțat că urma să plec în câteva zile la acel curs de pregătire intensivă. Între timp, m-am documentat serios în legătură cu subiectul în cauză. Din păcate, ceea ce am găsit pe internet despre remote-viewing atinge doar suprafața domeniului. Curând am realizat faptul că, pentru a pătrunde mai adânc misterele acestei capacități extrasenzoriale, nu sunt de ajuns elementele prezentate în diferite

cursuri sau lucrări de specialitate, ci este necesară o îndrumare practică foarte competentă.

Poate că tocmai acesta era scopul antrenamentului intensiv propus de americani. O logică simplă ne spunea că, dacă acea inițiativă a lor implica opt țări la nivel de servicii secrete și de securitate națională, atunci era de presupus că trainingul respectiv însemna cu mult mai mult decât noțiunile de circulație generală despre remote-viewing, la care oricine poate avea acces.

În al doilea rând, acel curs urma să-mi sporească relațiile și cunoștințele într-o lume a agențiilor speciale, care avea încă multe lacune pentru mine.

Probabil eram un caz cu totul neobișnuit în acest domeniu, pentru că situația l-a făcut pe Cezar să exclame amuzat

- Nu cred că există persoană, angajată în serviciile secrete care să aibă așa puțină experiență și totuși să ia parte la acest curs! Vei întâlni anumite personalități militare acolo și foarte probabil că vei avea unele discuții, însă subiectul descoperirii din Bucegi trebuie să rămână închis.

Inițial, Departamentul a dorit să-l trimită, pe locotenentul Nicoară, dar el răspundea de

operațiunile tactice pe teritoriul țării și din acest punct de vedere prezența lui la Bază era indispensabilă.

Aveam unele emoții, gândindu-mă că, într-un fel, intram în gura lupilor, dar mă simțeam totuși sigur și stăpân pe mine pentru a rezista eventualelor "presiuni" conjuncturale. Avantajul acestei oportunități deschise de americani consta în faptul că serviciile secrete puteau trimite agentul pe care îl doreau. Chiar și așa, am înțeles de la Cezar că, în ceea ce mă privește, au existat semne de întrebare și ridicări din sprâncene din partea secțiunii americane, care nu înțelegea alegerea făcută, bănuind o infiltrare de altă natură.

Aici a intervenit generalul Obadea, care era bun prieten cu directorul programului american, generalul Roddey. În 2004, după primele luni de la efectuarea descoperirii din munții Bucegi, acesta fusese unul dintre colaboratorii americani cu partea română, dovedindu-se un om integru și rezonabil. În panica ce marcase acea perioadă, orice decizie pripită putea declanșa acțiuni cu efect ireversibil, care ar fi putut arunca în haos situația ambelor țări. Generalul Obadea a avut o scurtă convorbire telefonică cu omologul său și rezultatul imediat a fost că am primit aprobarea

pentru a participa la acel training special.

Înainte de plecare, în paralel cu formarea activității mele în Departament am avut parte de o instruire specială pe care am primit-o de la Cezar și de la generalul Obadea. Aceasta privea unele aspecte secrete de stat și de interacțiune a agențiilor de contrainformații, precum și unele directive de comunicare, pe care din motive evidente nu le pot dezvălui aici. Cititorul nu trebuie să se simtă frustrat din acest motiv. De-a lungul timpului am fost informat de acuzele aduse mie, referitoare la faptul că nu dezvălui locația exactă a descoperirii din munții Bucegi. După toate cele relatate în primul volum, o astfel de idee mi se pare chiar infantilă. Cititorul poate să înțeleagă foarte ușor că, într-un astfel de caz, societatea noastră nu ar mai avea nevoie de servicii secrete, că nu ar mai exista niciun fel de bariere în colaborarea cu marile puteri, că oamenii i-ar primi cu brațele deschise pe membrii altor civilizații din cosmos și că orice astfel de descoperire ar deveni un fel de muzeu care este deschis oricui și oricând.

Am explicat faptul că, pe lângă forțele de rezistență manifestate la dezvăluirile fulminante pentru umanitate - și aici nu mă refer doar la Sala Proiecțiilor și la cele trei tuneluri

subpământene -, există de asemenea o facțiune puternică ce sprijină curentul opus, al binelui, al informării populației, însă această informare trebuie realizată într-un mod just și adecvat realității de moment. A judeca simplist astfel de situații complicate nu aduce niciun beneficiu pentru inteligență și îi privează pe cei grăbiți și aroganți de o cunoaștere mai profundă. Totuși, sunt sigur că cititorul atent va reuși să înțeleagă în mod corect motivele care nu îmi permit să dezvălui informații extrem de importante și nu va cădea în plasa unor observații ieftine și concluzii năstrușnice privitoare la acest subiect. Unele lucruri pot fi spuse, altele nu, cel puțin deocamdată. Dar chiar și cele care sunt dezvăluite, sunt doar parțial menționate, pe deoparte datorită intereselor guvernamentale, iar pe de altă parte datorită impactului neprevăzut asupra societății. Am înțeles de la factorii de răspundere că acestea sunt aspecte foarte delicate, care nu pot și nu trebuie să fie tratate cu ușurință.

Maturizarea mea în cadrul serviciilor secrete s-a realizat destul de repede, pentru că deja eram familiarizat cu problemele respective din cele povestite de Cezar și din incursiunile la care am luat parte. "Preluarea" mea în cadrul

relativ restrâns al acestei activități secrete s-a produs fără probleme și, după un timp foarte scurt, mă simțeam deja integrat perfect în schema Departamentului Zero. Entuziasmat astfel de importanța și de ineditul misiunii mele, nu am pierdut deloc timpul, ci am realizat o documentare intensă asupra capacității extrasenzoriale de remote-viewing, pentru a fi astfel cât mai pregătit la începutul trainingului în SUA.

Până să fiu integrat în structura DZ știam doar în mare că remote-viewing se referă la procesul de “a vedea la distanță”, adică în locuri în care simțurile noastre obișnuite nu le pot cunoaște. După ce am început să studiez problema, mi-am dat seama chiar de la început că această capacitate paranormală nu se referă doar la “a vedea în spațiu”, ci de asemenea și la “a vedea în timp”. Fiind mtr-o anumită măsură inițiat și familiarizat cu multe noțiuni ezoterice, mi-a fost relativ ușor să înțeleg pe ce anume se bazează fenomenul și cum este posibil să ne depășim astfel limitele simțurilor obișnuite pe care le avem. În același timp, am înțeles repede că acest domeniu este vital în aplicațiile militare și de asemenea în cadrul serviciilor secrete. Este util să știi unde anume se găsește o bază

strict secretă a adversandui, este reconfortant să cunoști dinainte armamentul secret al părții oponente, este necesar să afli unde sunt anumite persoane care au planuri ascunse. Și gama aplicațiilor poate fi mult extinsă.

- Americanii au dezvoltat în mod intensiv acest domeniu și, din câte știu de la generalul Obadea au ajuns la rezultate extraordinare, mi-a explicat Cezar. Inițial, rușii atinseseră prin anii '70 un nivel ridicat în cercetarea de acest tip. Cam pe atunci, SUA a fost luată complet prin surprindere în cazul unui incident; și-au imaginat că rețeaua de securitate fusese străpunsă de spionajul rusesc. De fapt lucrurile stăteau cu totul altfel. Contrainformațiile le-au furnizat dovada că ceea ce rușii aflaseră nu era un rezultat direct al spionajului activ, ci avea o natură paranormală; și-au dat astfel seama că studiile "tovarășilor" erau deja avansate în acest domeniu.

S-au speriat foarte tare, nu doar pentru că nu puteau controla în vreun fel procesul prin care rușii puteau afla cele mai mari secrete ale lor, dar și pentru că nu știau de unde să înceapă pentru a contracara aceasta.

Totuși, americanii s-au mobilizat repede. Cezar mi-a spus că a fost înființată o bază

de antrenament și au fost concepute primele protocoale sau etape în legătură cu ceea ce ei au numit “remote-viewing”. Mi s-a părut foarte interesant faptul că acei oameni din echipa care a demarat cercetările au realizat sute și mii de experimente cu subiecți umani, pentru a putea înțelege gradat care este baza procesului de percepție prin remote-viewing. Ei și-au, dat seama că este necesar un antrenament riguros pentru a putea intra într-o stare modificată de conștiință, unde se pot detecta informații relevante pentru o țintă propusă, aflată la mare distanță în spațiu și chiar în timp.

Această percepție se referă de fapt la interpretarea corectă, a unui gen de informație energetică ce nu are legătură cu spațiul nostru tridimensional. Ea se transmite prin ceea ce noi am putea aprecia ca fiind un fel de “unde” energetice informaționale care există într-un spațiu sau plan superior celui fizic în care trăim, un plan cu mai multe dimensiuni spațiale decât cele trei cu care suntem obișnuiți. Când americanii au ajuns la această concluzie, a fost relativ simplu pentru ei să înțeleagă procesul prin care pot folosi informația astfel obținută. Dificultatea constă doar în decodificarea corectă a informației de formă și de stare, care provine

dintr-un plan superior celui fizic, dar la care noi suntem conectați totuși clipă de clipă, chiar fără să ne dăm seama de aceasta. Mărturisesc că nu înțelegeam prea bine cum este cu puțință așa ceva, dar speram ca Cezar să mă lămurească. Prilejul a venit foarte repede, deoarece în acea perioadă ne întâlneam zilnic în cadrul Bazei.

- Știi deja că omul este mai mult decât corpul fizic, material, mi-a spus el. Dar ce anume este el în afară de acesta, e greu de spus pentru omul obișnuit. Dacă am fi doar trupul din carne și oase, nu am avea prea mari speranțe în viață și nici un țel bine definit. Însă ființa noastră este mult mai complexă și există simultan în mai multe planuri ale universului sau, ca să mă exprim mai corect, în Creație.

- M-am documentat, am aflat despre cele trei planuri principale de existență: planul fizic, planul astral și planul cauzal, în ordinea frecvenței lor crescătoare de vibrație, am precizat eu. Dar și tu mi-ai mai vorbit despre asta.

Înclinând din cap aprobator, Cezar a continuat:

- Da, cele trei planuri fundamentale ale Creației au, fiecare dintre ele, o frecvență generală de vibrație care le este caracteristică. Mai bine zis, o plajă de frecvență de vibrație, ca

un fel de scală radio. La un loc, planul fizic, astral și causal formează ceea ce ocultiștii numesc Macrocosmos, adică însăși Creația.

- Interesantă comparația cu scala radio, am remarcat eu. Îmi creează o imagine mai clară despre structura Macrocosmosului.

- Gândește-te că omul poate accesa oricare dintre aceste frecvențe de vibrație, dacă și-a dezvoltat frecvența respectivă în el însuși. E ca și cum ai vrea să prinzi un anumit post de radio, din multele pe care le ai la dispoziție pe scala aparatului. Există deci o corespondență precisă între ce are omul în el însuși și ce este în afara lui.

Eram pe un teren relativ cunoscut, pentru că aveam ceva cunoștințe în acest domeniu, grație cărților din biblioteca lui Elinor.

- Știu, corespondența este sintetizată în celebra Tablă de Smarald atribuită lui Hermes Trismegistus. Ce este sus, la nivel Macrocosmic, trebuie să se regăsească întocmai și jos, la nivel microcosmic, adică la nivelul ființei umane.

- Când vorbesc de microcosmos, nu mă refer doar la corpul fizic, ci și la celelalte structuri de natură subtilă care există simultan cu acesta, adică iau de asemenea în considerație corpul astral și causal al omului. Cred că ai înțeles bine

aceasta.

Am înclinat capul în mod afirmativ.

- La fel, când vorbesc despre Macrocosmos, mă refer atât la universul fizic sau cosmos, cum îl denumesc oamenii de știință, cât și la universurile astral și cauzal. Văd că ești pus în temă cu relațiile care există între Macrocosmos și microcosmos. Asta este foarte bine. Unii cred că e vorba despre o metaforă, atund când se afirmă că întreaga Creație se regăsește în om, înțeles ca un microcosmos. Dar această metaforă exprimă de fapt un mare adevăr, deoarece acum știi că microcosmosul ființei umane, care cuprinde cele trei corpuri ale ei: fizic, astral și cauzal, este analogic vorbind Macrocosmosul în miniatură. Aici e vorba despre o corespondență foarte precisă, în sensul că absolut tot ceea ce se află în Macrocosmos, se află și în microcosmosul ființei umane.

- Am înțeles. Însă această corespondență este valabilă și în ceea ce privește esența spirituală a omului, despre care mi-ai vorbit mai demult? Dacă omul are un Sine și dacă există această corespondență, înseamnă că sunt doi de Sine, unul mai mic și unul mai mare pentru Macrocosmos?

Cezar a râs eu poftă.

- Nu, bineînțeles că nu. Dar trebuie să știi că esența Macrocosmosului este chiar Sinele lui Dumnezeu.

Oculțiștii îl numesc spiritul omniștient, omnipotent și etern, care este de fapt esența ultimă a lui Dumnezeu. Această esență există de asemenea ca o "scânteie divină", în fiecare ființă umană. Și chiar dacă omul nu-și dă seama și nu crede că așa ceva este posibil, totuși el are o natură divină, care este eternă.

Lămurisem deci acest punct dar rămăseseră altele de clarificat. Am reflectat puțin înainte de a vorbi.

- Nu prea înțeleg cum sunt delimitate cele trei planuri în Macrocosmos. Există demarcație între ele? Ideea mea, ca reprezentare este că sunt precum niște straturi suprapuse, de grosimi diferite: mai întâi cel fizic, la bază; apoi cel astral, la mijloc; și cel cauzal; care este cel mai rafinat. Totuși, îmi dau seama că aceasta nu este decât o simplă reprezentare mentală. Cum stau de fapt lucrurile în această privință?

- Mai întâi trebuie să-ți fie clar că cele trei universuri: fizic, astral și cauzal, care împreună alcătuiesc Macrocosmosul, există simultan și sunt legate intim de ceea ce le corespunde în microcosmosul pe tare îl reprezintă ființa

omană. Nu se poate vorbi despre o manifestare la nivelul ființei umane, care să nu corespundă la un anumit nivel și în Macrocosmos. De exemplu, emoțiile îl leagă pe om, chiar dacă el știe aceasta sau nu, de universul astral. Aspectul lui fizic îl leagă de universul fizic, pe care îl putem observa în jurul nostru sau privind printr-un telescop. De asemenea, universul causal este în strânsă legătură eu lumea ideilor. Chiar dacă acest univers este mai dificil de înțeles și perceput, pentru că este foarte subtil, totuși el este prezent în fiecare om prin intermediul "corpului causal" al acestuia, ca să folosesc terminologia ezoterică.

- Totuși, cei mai mulți nu au nicio idee despre existența corpului astral și a celui causal, am spus eu. Aproape toți ne concentrăm numai asupra corpului nostru fizic, pe care îl vedem și îl simțim.

- E adevărat, pentru că acțiunea omului cu celelalte două corpuri invizibile, astral și causal, este strâns legată de gradul în care el și-a trezit conștiința în aceste lumi fundamentale. De obicei ființa umană se mulțumește să trăiască aproape instinctual, doar la nivelul corpului fizic. Dar, dacă ea devine destul de conștientă de lumea astrală, atunci se va putea manifesta mai mult în

acest plan și va acționa în deplină cunoștință de cauză, întocmai așa cum procedează în lumea fizică. La fel e și în cazul corpului causal.

Aveam totuși o mică nedumerire.

- Dacă avem totul în noi, dacă avem aceste structuri energetice sau corpuri fundamentale în ființa noastră, atunci de ce nu suntem conștienți de ele, așa cum suntem conștienți decorpul nostru fizic?

- Fii sigur că, atunci când conștiința ta se află în unul dintre aceste două corpuri subtile, în cel astral sau în cel causal, ești pe deplin conștient de existența aceluia corp.

Cezar a făcut o scurtă pauză, privind-mă fix:

- Spune-mi, atunci când dormi sau visezi, ești conștient că ai un corp fizic?

- Nu, am răspuns eu, intuind deja ce avea să urmeze.

Explicația a venit imediat.

- În acele momente în care dormi, se poate spune că trăiești și acționezi cu corpul tău astral în timp ce corpul tău fizic se odihnește în pat. Atunci nu ești conștient de el, deși e clar că acesta există. La fel este cazul și când te trezești: devii conștient de corpul tău fizic, dar conștiința corpului astral dispare. Aceasta arată că este

necesar în continuare un antrenament adecvat de purificare a conștiinței, pentru ca ea să înglobeze un câmp mai larg de cunoaștere, adică într-un fel să se extindă. Dacă în lumea fizică în care trăiești nu sunt dificultăți să fii conștient de trupul tău și de felul în care poți să acționezi, în lumea astrală și în cea cauzală lucrurile se prezintă diferit. Trebuie să depui eforturi pentru ca să le poți percepe și înțelege, pentru ca mai apoi să poți acționa pe deplin conștient în ele. Vehiculele lor, care sunt invizibile percepției obișnuite, trebuie purificate și elevate cât mai mult.

- Despre ce "vehicule" vorbești? I-am întrebat eu contrariat.

- E o terminologie specifică în literatura ezoterică și spirituală. Corpul fizic este "vehiculul" pe care îl are la dispoziție conștiința pentru a acționa în lumea fizică în care te afli. La fel, corpul tău astral este "vehiculul" care te ajută să acționezi în lumea astrală.

Bineînțeles, corpul cauzal este "vehiculul" foarte special care te ajută să cunoști lumea cauzală și să acționezi în cadrul ei. Ți-am, mai vorbit despre aceasta.

Am rămas puțin pe gânduri. Lucrurile îmi păreau destul de dare și totuși mă întrebam unde și cum apărea evoluția omului, din moment ce

el se naște în fiecare existență a sa cu cele trei corpuri menționate.

I-am: pus această întrebare lui Cezar care mi-a răspuns zâmbind ușor, mulțumit de felul în care decurgea discuția.

- Structural vorbind, corpul fizic rămâne același de la o existență la alta, adică el nu se poate modifica la modul fundamental. Vreau, să spun că, dacă acum ai aspectul binecunoscut al unei ființe umane în viața următoare nu te vei naște într-o cu totul altă formă, adică nu vei fi o ciudățenie prin raport la forma trupului uman. Karma personală și informația genetică te vor ghida spre aceeași structură a formei umane în planul fizic. Ceea ce se modifică, însă, sunt structurile subtile ale ființei, adică vehiculul astral și vehiculul cauzal. Ele sunt, de fapt, cele care evoluează mai mult sau mai puțin de la o viață la alta și în ele sunt încriptate, ca esență, vectorii principali care îți vor defini caracteristicile următoarelor existențe.

Desigur, după cum știi, acești vectori depind de felul în care tu ai acționat în existența respectivă.

Discuția mi-a lămurit un element fundamental: nimic din ceea ce există în Macrocosmos, adică în tot ceea ce ne

înconjoară, vizibil sau invizibil, nu lipsește din microcosmosul pe care îl reprezintă ființa noastră.

Dar, deși Macrocosmosul este mereu activ, noi ne confruntăm totuși cu o stare de “adormire” a acestor elemente. De aceea este foarte important să trezim ceea ce este în stare latentă în microrosmosul ființei noastre, pentru ca în acest fel să putem înțelege pe deplin Macrocosmosul. În plus, deoarece fiecare om are în mod proporțional ceea ce există în Macrocosmos și în Dumnezeu, aceasta ne permite ca și noi să putem realiza într-o anumită proporție ceea ce Dumnezeu realizează în Creația Sa. Cezar mi-a lămurit acest punct într-un mod admirabil:

- Faptul că omul poate realiza proporțional ceea ce însuși Dumnezeu făptuiește în Creația Sa, adică în Macrocosmos, este corelat cu ceea ce se spune în Biblie, și anume că ființa umană este făcută după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Semnificația profundă a acestui aspect este legată de faptul că ceea ce se află în Macrocosmos, se află și în microcosmosul ființei umane. Îți spun toate acestea pentru că trebuie să fii conștient că în ființa ta se află totul, dar acest tot nu a fost încă trezit. Fii sigur însă că

eforturile tale consecvente vor duce gradat la această activare a ceea ce este latent în ființa ta, și atunci vei înțelege că diferențele care există între oameni sunt date de fapt de gradul de trezire a ceea ce există în microcosmosul fiecăruia dintre ei.

Am ascultat cu atenție ce mi-a spus Cezar și în final am sintetizat câteva idei principale: în primul rând, faptul că noi suntem un tot complex, un veritabil cosmos în miniatură, adică un microcosmos.

Amînțelesideasemertea,cămicrocosmosul care suntem fiecare dintre noi este în același timp o replică în miniatură a Macrocosmosului, adică a Creației, a Marelui Tot din care facem parte integrantă. Nu se pune deci problema să fim în exteriorul acestui Tot, adică să existe o separație între noi și Macrocosmos.

Acesta este un mister insondabil, acela că suntem îmbrățișați și cuprinși în Tot, în Macrocosmos, și că acesta este simultan reflectat în microcosmosul fiecărei ființe care există în planul fizic sau în oricare dintre planurile subtile ale Creației. Ar fi ciudat să ne imaginăm, de pildă, că îngerii sau alte zeități nu au în ele Totul. Ceea ce deosebește însă o ființă de alta este, așa după cum Cezar mi-a specificat, preponderența

unui tip sau altul de energie, care face ca acea ființă să aibă o anumită "afinitate" sau înclinație spre ceva anume în Creație, care îi este specific.

Meditând astfel la ceea ce mi-a dezvăluit bunul meu prieten, am înțeles și mai profund faptul că Macrocosmosul este reflectat în mod proporțional în microcosmosul ființei noastre. Mai toate textele ezoterice lasă să se înțeleagă acest tucm, dar nu îl precizează în mod dar. Ideea principală este că, prin evoluția spirituală pe care omul o realizează utilizând anumite metode sau tehnici inițiatice, el poate să scoată din starea de latență focarele energetice care există în microcosmosul ființei lui. Aceasta determină ca, în timp, să poată dobândi puteri colosale prin afinitate cu marile energii macrocosmice. Faptul în sine este deci un rezultat direct al trezirii focarelor de forță și de energie care sunt corespondente în microcosmosul ființei noastre. Și totuși, dacă acest proces nu este înțeles în mod corect, el poate conduce la niște idei complet eronate. Cu tactul său remarcabil, Cezar mi-a deslușit în mod exemplar acest aspect:

- Unii și-ar putea imagina că, evoluând și trezind în ei focarele de forță corespondente din Macrocosmos, ar putea deveni chiar stăpânii acestuia, adică Dumnezeu. Adevărul este că,

oricât de mult am crește și am amplifica aceste energii, chiar ajungând la maximum, niciodată nu vom putea spune că îl egalăm pe Dumnezeu. Aceasta este o demență pe care numai Lucifer, în imensa lui prostie, a putut să o gândească. Este deci foarte important să reții că această analogie între Macrocosmos și microcosmosul ființei umane, sau al oricărei alte ființe din Macrocosmos, indică nu egalitate, ci proporție. Sigur, picătura poate să se unească cu oceanul, ca să evoc metafora cunoscută în textele spirituale. Dar ar fi o nebunie ca picătura să-și imagineze că ea este oceanul și că poate să facă ce vrea. În realitate, dincolo de ea sunt forțe care fac ca oceanul să se manifeste așa cum se manifestă și care nu pot fi controlate de ea, pentru că este doar o picătură. Sper că ai înțeles analogia. Orice parte a microcosmosului unei ființe este precum o celulă într-un imens organism și sigur că, în funcție de acțiunile pe care le săvârșește, ea poate să contribuie prin specificul ei la armonia unor planuri ale Creației.

- Așa îmi explic acțiunea sfinților sau cea a marilor învățători spirituali ai omenirii; am spus eu, captivat de explicațiile pe care le primeam.

- Întocmai. O ființă care optează pentru manifestarea ei divină va fi într-un deplin acord

și unison cu această realitate divină, va fi o parte din această unitate. Totul acestei realități se va reflecta atunci în ea, iar ea va fi solidară cu Totul. În felul acesta poți înțelege cum se manifestă miracolele, poți înțelege sfințenia, puritatea și sacralitatea unor ființe extraordinare, poți înțelege cum apar stările de extaz mistic și puterile paranormale pe care unii oameni le dețin.

Într-o astfel de ființă nu se va manifesta niciodată răul și tocmai de aceea ți-am spus mai demult că absența răului înseamnă binele. La fel, cazul unei ființe care angrenează răul în faptele pe care le săvârșește, ea va ajunge să reprezinte răul și să-l manifeste ca atare în lumea care o înconjoară. Prin alegerea pe care o face, fiecare poate să contribuie fie la zidirea binelui, fie la cea a răului, însă bineînțeles că și consecințele acțiunilor vor fi radical diferite.

- Da, asta este clar, am spus eu. Totuși, e destul de dificil cum poate să încapă ceva practic infinit, cum e Macrocosmosul, în ceva care este finit, adică microcosmosul.

Cu răbdare, Cezar mi-a deslușit și această neînțelegere:

- Acum poți să intuiești mai bine de ce se spune că ființa umană este de fapt un

microcosmos făcut după chipul și asemănarea Macrocosmosului, dar într-un mod analogic. Aici este cheia. Fără să înțelegi în profunzime acest aspect, este practic imposibil să cunoști cum este cu puțință să descoperi în tine însuți pe Dumnezeu sau Creația Lui, ori cum este cu puțință ca în om să existe și infernul, și lumile demoniace, dar și paradisul. Dacă nu înțelegi în profunzime acest adevăr fundamental, că tot ceea ce există în Creația lui Dumnezeu este de asemenea în mod analogic și proporțional și în tine însuți, nu vei putea descoperi răspunsul la unele paradoxuri. Nu vei înțelege, de exemplu, cum este posibil ca unii să spună că Dumnezeu nu există, în timp ce alții să spună că El există; unii să spună că iubirea nu există, iar alții, dimpotrivă, să spună că ea este nesfârșită. Așa cum Dumnezeu a creat Macrocosmosul, omul este și el un univers în miniatură, adică un microcosmos fidel Macrocosmosului, dar în mod analogic. Pentru că Dumnezeu există și este omniprezent, el se află și în om, iar această prezență divină în ființa noastră este precum o scânteie din Dumnezeu, eternă și indestructibilă.

Sfinții și iluminării vremurilor trecute o afirmă cu tărie, pentru că ei au ajuns să trăiască

această prezență divină în ei înșiși, într-un mod profund.

Aceste lămuriri care mi-au fost oferite de Cezar au constituit o revelație pentru înțelegerea mea, prin precizarea unor aspecte nuanțate. Sunt un microcosmos după tiparul analogic al Macrocosmosului și în mine există totul într-o formă latentă și proporțională.

Nu îmi rămâne decât să actualizez aceste latențe, pentru a obține tot ceea ce doresc, dar care, bineînțeles, este bun.

Procesul care implică remote-viewing este de asemenea o capacitate latentă, care așteaptă să fie trezită în mine. Acum înțelegeam de ce decodificarea informației prin remote-viewing, care provine dintr-un plan superior celui fizic prin intermediul undelor energetice specifice, este atât de dificilă. Chiar dacă în microcosmosul ființei mele există toate planurile și realitățile Creației, eu totuși nu sunt conștient de foarte multe dintre ele. Acest lucru este valabil și pentru cei mai mulți dintre oameni și aspectul în sine se află chiar la baza ignoranței civilizației actuale.

Referindu-mă doar la remote-viewing, informația există deja în structura microcosmosului meu sau al oricărei alte ființe

umane, așteptând să fie actualizată.

Indiferent care ar fi ținta sau obiectul cercetării mele prin intermediul acestui procedeu, eu am deja în mine răspunsul corect. În final, totul constă în a dinamiza suficient de mult calea de acces către această informație, aflată într-un plan subtil mai complex decât cel fizic. De fapt, plaja informațională a procesului de remote-viewing este chiar subconștientul colectiv.

Ca în orice alt domeniu, oricine poate învăța să practice cu succes remote-viewing. Fiecare dintre cei care se hotărăsc să facă aceasta va avea însă realizări și succese pe măsura eforturilor pe care le va depune și a experiențelor dobândite. Dacă îi veți asculta pe cei care vă vor spune că nu puteți practica, deoarece trebuie să aveți anumite capacități înnăscute pentru a realiza remote-viewing, atunci îl pot asigura pe cititor că nu va face decât să permită acelor persoane să-i limiteze posibilitățile și potențialitățile pe care le are.

Veți permite astfel cuiva să vă spună ce este și ce nu este posibil pentru voi, iar aceasta înseamnă conditionare umană. Din fericire, eu nu numai că am fost propus și încurajat pentru a-mi dezvolta capacitatea de remote-viewing,

dar am primit și cunoștințe ezoterice prețioase de la Cezar, care mi-au permis să înțeleg într-un mod mai profund fenomenul. Ofer cu toată deschiderea aceste informații cititorilor mei în speranța că ele vor reprezenta un punct de cotitură în concepția despre lume și viață a multora dintre ei.

Remote-viewing înseamnă un pas dincolo de obișnuit și rutinier, chiar un plonjon într-un ocean al cunoașterii colective. Persoanele care au credința, dorința și voința necesară pentru a se convinge că dincolo de universul fizic în care trăim mai există altceva, au tot ceea ce le trebuie pentru a realiza remote-viewing. Este necesar însă să precizez că ultimele etape ale protocolului de realizare fac obiectul unor informații și investigații cu totul speciale în domeniul militar și al serviciilor secrete, dar chiar și fără aceste faze superioare există cadrul suficient pentru a reuși cu succes transcenderea condiționării umane și a limitării simțurilor.

Vreau să precizez încă o dată că fiecare om care are o stare normală de sănătate fizică, psihică și mentală poate să realizeze remote-viewing. Prin aceasta, noi practic ne dezvoltăm capacitatea de a călători în timp și spațiu pentru a vedea diferite persoane, locuri sau lucruri și

pentru a aduna informații despre ele. Mulți dintre cititori și-ar putea imagina că aceasta este precum în cazul vizionării unui film la televizor sau la cinematograful, dar se înșală amarnic. Cu excepția fazelor superioare secrete despre care am menționat mai sus, remote-viewing se referă precis la doar două acțiuni pe care fiecare om le manifestă aproape clipă de clipă: a detecta și a decodifica. Vom detecta astfel informații și date dintr-un plan superior ca vibrație planului fizic, apoi le vom decodifica în forme-gând tridimensionale coerente și la sfârșit vom obiectiva aceste forme-gând tridimensionale în informații bidimensionale. Pe acestea din urmă le vom înregistra folosind contururi dimensionale, adică schițe. Este de asemenea posibil să scrieți cuvinte care descriu culoarea, textura, temperatura, gustul, mirosul, sunetul. În concluzie, remote-viewing este detectarea unor date și informații dintr-o altă dimensiune a manifestării, în care este integrat oceanul subconștientului colectiv al omenirii, apoi urmează decodificarea acestor date în forme-gând tridimensionale coerente; în final realizăm obiectivarea și captarea lor în informații bidimensionale sub formă de schițe și date senzoriale verbale.

Dacă ne gândim bine, acesta este un proces care se repetă zilnic în viața noastră. Să zicem că ascultăm ceva la căști; ceea ce spunem că auzim sunt de fapt unde energetice informaționale care se află în mișcare, îndreptându-se spre noi. Urechile noastre le aud, iar creierul nostru decodifică electro-chimic acele date care se află sub formă de undă. Obținem astfel forme-gând tridimensionale coerente, care au un înțeles, o semnificație. Aceste forme-gând noi le numim sunet. Mai apoi, putem reda verbal sau chiar pictural impresiile cauzate de sunetele pe care le auzim.

La fel stau lucrurile și în cazul în care cineva ni se adresează într-o limbă pe care nu o înțelegem. Nu putem decodifica informația și astfel va trebui să ne bazăm pe altceva pentru a înțelege ce ne spune persoana respectivă. Va trebui să apelăm la o altă capacitate pe care fiecare dintre noi o avem, de pildă la gesturile semnificative. Inițial ideea mea a fost că imaginile recepționate prin remote-viewing au o natură directă, cum ar fi cea în care privim un tablou sau un ecran pe care se derulează un film. În realitate, atunci când o persoană aplică în mod just etapele din remote-viewing pentru a afla informații despre un loc sau un timp

îndepărtat, imaginile ei vizuale sunt de fapt imagini perceptive. Este ca și cum acea persoană visează. Deși imaginile vizuale dintr-un vis pot să pară în momentele respective complet reale pentru cel care visează, totuși acestea nu implică procese vizuale în interiorul ochiului. Ceea ce se petrece atunci este produsul capacității universale a ochiului minții de a vizualiza, adică de a imagina. Oricine poate și are capacitatea de a imagina. Atunci când o persoană visează, ea de fapt vizualizează, folosind propria ei imaginație. Într-un fel, același lucru se întâmplă atunci când noi citim o carte sau ne imaginăm un peisaj.

Mă simt însă dator să precizez din nou că vizualizarea la care mă refer este o calitate inerentă a gândului și nu un proces biologic care implică simțul văzului de la nivelul ochiului. Toată lumea face aceasta în mod constant în timpul zilei, atunci când de exemplu visează cu ochii deschiși în mașină sau când își imaginează diferite lucruri. În cazul procesului de remote-viewing, tot ceea ce se cere este să se modifice calitatea vizualizării; aceasta implică o modificare perceptuală în concentrare, de la stimulii exteriori care sunt decodificați de creierul nostru în forme-gând tridimensionale, fiind interpretați ca realitatea noastră exterioară, spre

stimulii mentali interiori, care sunt întotdeauna prezenți în procesele gândirii noastre, dar cărora nu le acordăm de obicei o atenție conștientă. Focalizarea principală a atenției noastre este de obicei îndreptată asupra așa-numitei lumi exterioare, dar percepția care se află la baza procesului de remote-viewing este în legătură cu nivelurile profunde ale minții noastre și mai ales cu subconștientul.

Pe măsură ce realizăm tot mai multe experiențe de remote-viewing, apare tendința de a ne defocaliza atenția de la sarcinile și activitățile simbolice pe care le realizăm în exterior și de a ne concentra din ce în ce mai mult asupra mesajelor pe care le primim prin intermediul minții subconștiente. Aceasta își are originea în Mintea Universală ce operează în afara limitelor spațiului și timpului. În anumite societăți ezoterice se urmărește chiar obținerea unei focalizări unidirecționale spre nivelurile cele mai profunde ale minții subconștiente, care are acces direct și imediat la cunoașterea infinită ce poate fi accesată din Mintea Universală.

Pare dificil, dar în realitate nu este. Atunci când recurgem la procedeul remote-viewing, tot ceea ce avem nevoie este să întrebăm în mod corect și să observăm răspunsurile apărând

într-o formă compatibilă cu programarea noastră culturală și religioasă.

În conexiunile infinite ale țesăturii vieții, cunoașterea este cheia, iar aceasta ne parvine într-o formă din ce în ce mai exactă odată cu amplificarea capacității noastre de a ne focaliza către nivelurile profunde ale minții. Totul se află aici, în minte. Unul dintre ofițerii care ne-au instruit la baza din Maryland obișnuia să ne spună: "Întreaga viață este ca un safari prin minte; sunteți expuși pericolelor, dar de asemenea vă puteți apăra eficient de ele, dacă ajungeți la profunzimea cauzelor." Atunci când aprofundezi tehnica procesului remote-viewing, realizezi din ce în ce mai bine cât de complexă și vastă este mintea. Între timp, realizezi că pericolele din această junglă a minții sunt pe atât de reale, pe cât vrem noi să le percepem că sunt. Este alegerea noastră să ne considerăm amenințați sau înconjurați de tot felul de pericole, ori să ne impunem o atitudine liniștită, calmă și profundă a minții, care automat schimbă universul în care trăim și acționăm.

Desigur că antrenamentul intensiv în remote-viewing, pe care l-am urmat la baza americană, a implicat anumite capacități mentale care trebuia deja să fie dinamizate. Au

existat numeroase teste și baremuri, iar în final am rămas doar cinci.

Nu știu precis ce a contribuit la promovarea mea în fazele superioare ale antrenamentului. Poate îndelungile discuții cu Cezar, explicațiile primite de la el, de la Elinor și de la Repa Sundhi de-a lungul anilor, poate studiile mele individuale în baza ocultismului și a spiritualității, poate timidele mele tentative de practică meditativă sub îndrumarea lui Cezar. Sau poate toate la un loc. Fapt este că din 14 agenți am rămas doar 5: doi americani, un canadian, un brazilian și eu.

Serviciile secrete occidentale au folosit și încă folosesc multe protocoale pentru a realiza remote-viewing.

Protocolul preferat în SUA implică folosirea distragerii minții. Dacă ne păstrăm mintea conștientă complet distrasă de la unele sarcini ce se modifică rapid sau sunt neregulate, ne putem concentra asupra mesajelor minții subconștiente, din moment ce aceasta este chiar sursa “instrumentului” legat de fluxul informațiilor, adică remote-viewing.

Unele țări folosesc tehnici de transformare rapidă a stării de conștiință a minții, pentru a avea acces la nivelul sau starea minții care este

numită theta. Aici, capacitatea remote-viewing devine o stare naturală pentru oricine operează de pe aceste niveluri foarte profunde ale subconștientului. Rezultatele care se obțin sunt cu adevărat impresionante. Theta este starea ideală a minții pentru a realiza remote-viewing, deoarece atunci când undele theta specifice predomină în creier, oricine poate realiza cu ușurință remote-viewing. Experiența mi-a arătat că, pentru a avea succes în remote-viewing, nu este neapărat necesar un antrenament intens de vizualizare, ci mai curând un antrenament adecvat pentru obținerea stării theta a creierului, în care vizualizarea devine o capacitate firească.

Încă de la început ni s-a spus că, pentru a progresa intens pe această cale, credința este cheia de bază a succesului. Dimpotrivă, scepticismul este cheia eșecului și a restricționării. De asemenea, am fost atenționați că, deși toți cei care eram prezenți acolo manifestam încredere în acest procedeu aflat oarecum la limita cunoașterii științifice, totuși credința noastră era structurată pe niveluri diferite la fiecare în parte. Aceasta s-a văzut pe parcurs, atunci când testele mai dificile au început să evidențieze blocajele pe care unii dintre ceilalți agenți le aveau pe unele niveluri ale subconștientului.

Nu au reușit să treacă de acele etape, nu au avut succes la nivelurile superioare ale trainingului și au părăsit imediat baza.

Problemele în ceea ce privește credința și scepticismul acționează ca o lege universală. În același mod în care credința poate muta munții îndoielii, în același mod scepticismul sau rațiunea excesivă blochează transformarea și restricționează persoana în cușca îndoielii. Aceasta generează în timp frica, paranoia și o falsă stare de confort.

Esența succesului în remote-viewing este oarecum la fel ca în oricare alte domenii: ea nu se referă la eforturi, ci mai curând la credință și entuziasm. Eu aveam o puternică doză din amândouă; pe de o parte formația spirituală pe care mi-a oferit-o Cezar, iar pe de altă parte bucuria de a face parte din Departamentul Zero și de a avea acces la mari secrete de stat.

Chiar și fără aceste "ingrediente" particulare, orice persoană care are suficientă credință în capacitatea sa de a-și atinge scopul și își dorește aceasta cu putere, are în mod automat deschisă calea către succes.

Cu toate acestea, mă simt dator să precizez faptul că procesul remote-viewing nu este facil. Protocolul de realizare implică

mai multe etape, iar lipsa uneia dintre ele, ori blocarea la unul dintre nivelurile intermediare, implică ratarea țintei spațio-temporale care a fost propusă. Antrenamentul deschide treptat calea către Mentea Universală, care reprezintă un “depozit” de informație pură ce poate fi accesată instantaneu, la voință. Doar prin transcenderea celorlalte niveluri ale minții și prin conectarea corectă la nivelurile mai profunde ale subconștientului, ce operează ca interfață cu Mentea Universală, putem transcende realitatea perceptuală fizică. Așa se explică faptul că, intrând în comuniune cu Mentea Universală, avem acces practic la orice informație. La acel nivel totul este simultan, avem sentimentul omniprezenței, iar trecutul și viitorul sunt reunite în prezent. Mentea Universală este ca un fond comun tuturor formelor de viață, putând să furnizeze orice informație legată de spațiu sau de timp, adică exact ceea ce caută cel care realizează procedeul remote-viewing.

Aici, vizualizarea imaginativă și percepțiile senzoriale sunt mult intensificate; simțurile sunt atunci mai ales perceptive și mai puțin biologice. Te simți ca într-un ocean, având la dispoziție totul, instantaneu.

Mi-a fost clar încă din primele zile că

americani doreau să ne antreneze pentru a vedea care dintre noi ajunge la acest nivel foarte înalt, care trece chiar și de undele theta ale creierului. Ca și lui Cezar, nici mie nu-mi era clar de ce făceau ei asta; sunt sigur că exista un motiv ce rămânea nedezevăluit. În mod firesc, concluzia cea mai la îndemână era că voiau să folosească în scop personal capacitatea persoanei care ar fi reușit aceasta.

Cei care realizează remote-viewing - și aici mă refer în special la domeniul militar - se antrenează intens pentru a obține la voință această stare de creativitate hiperconcentrată și conștient receptivă, chiar și atunci când au ochii deschiși. Secretul de a opera în acest mod la nivelul profund theta, având ochii deschiși, este acela de a rămâne foarte concentrat și focalizat spre interiorul ființei noastre și mai ales asupra fluxului gândurilor, și simultan de a realiza percepția exterioară prin aplicarea procedurii remote-viewing. În prezent cunosc doar o singură persoană capabilă de așa ceva, care este canadianul selectat în final în grupul celor cinci din care făceam și eu parte. Avea o capacitate fenomenală de interiorizare și o mare sensibilitate; din câte știu eu nu a greșit decât o singură dată ținta propusă la teste.

Mă pregătisem teoretic cât am putut de bine înainte de a pleca în SUA. Protocolul impunea un anumit nivel de securitate și un sistem de legătură bine pus la punct. Totuși, chiar și după ce lucrurile au intrat pe ultima sută de metri au existat anumite imixtiuni cu iz politic de la București. Nu-mi place să vorbesc despre astfel de lucruri, dar acum o fac în virtutea faptului că am fost implicat în mod direct.

Așa cum am aflat ulterior, a fost de fapt o intervenție de sus, datorată celeilalte facțiuni din serviciul Român de Informații, care nu suportă independența Departamentului Zero și nici conducerea lui. Din nefericire, trebuie să recunosc că la arest nivel sunt multe mizerii și complicații. Lucrurile nu merg întotdeauna ca pe roate, pentru că ,de multe ori factorii responsabili interacționează cu misiunile pe care le au de îndeplinit prin prisma interesului personal. Secretele de stat la cel mai înalt nivel care există în Arhiva Departamentului Zero incită mult imaginația unora, care poate ar vrea să obțină anumite foloase de aici. Cum lucrurile nu se pot face direct, ca să nu rămână urme, se apelează la trasul sforilor. Din aproape în aproape se creează un lanț al dependențelor, care ajunge uneori la niveluri foarte înalte în

politic. Așa a fost și în cazul de față.

Membrul unei comisii importantea Senatului a început să facă presiuni pentru a vizita Baza Alpha.

Noi aveam deja semnale în acest sens și am urmărit să invocăm aspectele legale, care nu permit așa ceva decât în cazuri de forță majoră, cum ar fi trădarea ori schimbările importante la nivel de conducere. De fapt, scopul real al acelor presiuni, era de a tensiona relațiile dintre comisie și Departament, în special cu generalul Obadea, astfel încât refuzul nostru chiar dacă justificat, să fie interpretat în timp ca nefiresc. Ar fi urmat apoi o anchetă care ar fi permis comisiei să intre în subtilitățile Departamentului. Pretextul lor a fost acela că nu se putea trimite un angajat proaspăt într-o misiune ca aceasta, că era nevoie de cineva cu experiență în domeniu pentru a face față temei propuse. În realitate se dorea spargerea monopolului pe care noi îl aveam pe un anumit segment al secretelor de stat și centralizarea informațiilor pe o nouă schemă de conducere.

Atât generalul Obadea cât și Cezar cunoșteau foarte bine câte probleme puteau surveni în urma acestei modificării dacă ea ar fi avut loc. În primul rând, extinderea pe orizontală

a lanțului decizional însemna automat mai mult personal care să cunoască punctele sensibile și de importanță națională a unor locații sau zone foarte importante, care privesc țara noastră. Aceasta ar fi creat confuzie și ar fi fost o sursă de spargere a secretelor. În ceea ce privește complexul subteran din Bucegi, dezavuarea lui ar fi aruncat în aer toate eforturile de conlucrare cu partea americană.

Credem că aceasta era, de fapt, ținta predilectă pentru acțiunea “de sus” și nu mă îndoiam nicio clipă că în spatele ei se aflau câțiva venerabili dispuși să facă tot ce le stă în putință pentru a ajunge repede acolo.

Generalul Obadea și Cezar trebuiau să facă față unei situații care, fără a fi deocamdată prea complicată, era totuși tracasantă. Dacă nu era tratată cu seriozitate, risca să declanșeze ceva la scară mai mare, punând în pericol statutul bine definit și destul de ocultat al Departamentului Zero. Cezar mi-a spus că au avut loc trei rânduri de convorbiri între membrul respectiv al comisiei și generalul Obadea; la două dintre ele asistase personal. Politicianul amenințase aproape direct că sesizează comisia și demarează procedura de analiză, dacă nu se operează modificările cerute. Prin aceasta se referea la trimiterea mea în

SUA, dar totul era doar un pretext. Nici măcar nu ascundea că vorbește în numele unui grup de interese ascunse; astfel de aspecte sunt deja obișnuite la un anumit nivel. Lucrurile erau și mai mult complicate de faptul că unul dintre motivele pe care persoana își baza atacul era acela că eu scriam despre anumite subiecte cu caracter secret și publicam acele elemente. Era un aspect delicat, care apăruse deja cu câteva luni în urmă, dar fusese înăbușit la o ședință secretă a directorilor SRI. Nu am avut niciodată multe elemente în legătură cu acest aspect. Dar atât Cezar cât și generalul Obadea m-au asigurat că puteam scrie în continuare, firește în anumite limite, pe care de altfel eu le-am respectat întru totul.

Acum, însă, problema era din nou pusă pe tapet, semn că "deranjul" nu numai că nu fusese uitat, dar chiar se amplificase. Pe lângă obstrucționarea volumelor scrise de mine, se urmărea în paralel ca micul "scandal" să creeze chiar o breșă în actualul sistem din SRI, pentru a se putea prelua controlul asupra Departamentului Zero. În aceste condiții era evident că nu puteam să pun gaz pe foc și să public acest al patrulea volum al seriei imediat după evenimentele care constituie subiectul lui. Am fost nevoit deci să

aștept, sperând la anumite intervale de timp că totul se va liniști și voi putea să fac în continuare cunoscute principalele aspecte cu care m-am confruntat în cadrul Departamentului Zero. Numai că așteptarea mea s-a prelungit destul de mult și iată că numai acum, la doi ani după apariția pe piață a volumului 3 al seriei, am primit aprobarea lui Cezar de a scrie în continuare.

Îl rog pe cititor să aibă înțelegere față de această situație complicată în care eu, metaforic vorbind, am fost legat de mâini și de picioare. Dacă nu ar fi existat un anumit grup reductabil de persoane cu o mare putere politică și economică, ce îmi era favorabil, nu ar fi fost șanse ca aceste cărți să ajungă pe piață.

Desigur, eu nu pot expune aici toate aspectele de culise care există și pe care le cunosc. În afară de acestea, sunt unele elemente despre care Cezar mi-a spus că e mai bine să nu le știu; ele fac parte din incredibilul păienjenis de interese și țeluri, care cuprinde o mare parte a oamenilor puternici în această țară. Mi s-a permis să subliniez doar unele chestiuni, pentru a păstra un relativ echilibru într-o situație în care "apele fierb" mai mereu.

Când generalul Obadea a considerat că grupul din spatele acelei comisii din Senat

ajunsesse să preseze prea mult, atingându-se niște puncte foarte sensibile și periculoase, a acționat într-un mod special. Prin intermediul unor relații suspuse pe care le avea, el a blocat în fașă inițiativa distructivă a unor membri ai comisiei. Așa după cum aveam să aflui ulterior, generalul fusese el însuși foarte surprins când i s-au prezentat unele chestiuni referitoare la secrete teribile de stat pe care doar Departamentul său și o secțiune a armatei puteau să le cunoască. În mod hilar, acele probleme erau folosite pentru a-l șantaja chiar pe el. Din acest motiv a fost nevoit să apeleze la relațiile înalte pe care le avea.

Cel puțin în acel moment, decizia lui a fost salutară pentru a contracara atacul foarte virulent și subversiv al comisiei. Aspectele scoase pe tapet de aceasta erau extrem de serioase pentru siguranța națională. În consecință, pentru ca lucrurile să nu denatureze și mai mult și pentru a avea timp să strângă mai multe informații care l-ar fi putut ajuta, generalul Obadea a solicitat la rândul lui ajutor politic. Totuși, chiar și așa presiunile au continuat și nu de puține ori nota a fost forțată.

La acel nivel al discuțiilor tonul era încă neoficial.

Comisia era reprezentată de un anumit

membru al ei, care totodată era demnitar de rang înalt. Intențiile sale erau însă vădit ostile Departamentului. De pildă, unul dintre aceste puncte critice ale discuțiilor viza o descoperire incredibilă din munții Orăștiei, în anii '90, care a fost foarte repede și definitiv blocată, dar care a implicat mari interese de stat. Felul în care s-a acționat nu a fost deloc ortodox și, deși Departamentul Zero nu a fost implicat de la început în acel caz, se urmărea acreditarea ideii că totuși acest motiv era doar o acoperire și că în realitate multe lucruri au fost tănuite organismelor de stat în drept, ceea ce constituia un delict extrem de grav. Fiind curios asupra acestui subiect, l-am întrebat pe Cezar despre ce este vorba. Mi-a menționat doar un singur aspect în legătură cu acele evenimente, adăugând că vom vorbi mai pe larg după ce voi reveni din Statele Unite.

Și, într-adevăr, trebuie să recunosc că ceea ce am aflat mai apoi m-a lăsat nu doar perplex, ci și foarte nerăbdător de a cunoaște ceea ce s-a petrecut atunci, lucru care îmi era într-o anumită măsură la îndemână, datorită capacităților pe care le dobândisem prin intermediul procedurii remote-viewing.

S-a dovedit însă că acestea nu-mi puteau fi

de folos în acel caz. Totuși, nu vreau să anticipez, mai ales că voi trata pe larg subiectul în ultimul capitol al cărții. Dacă este să-mi exprim opinia personală, aş spune că ceea ce s-a găsit în munții Orăștiei reprezintă însăși chintesența naturii și originii poporului român, dovada incontestabilă și inalterabilă a ceea ce a fost și este el cu adevărat. Poate unii, în neștiința lor, se vor grăbi să mă acuze de exaltare și patriotism exagerat. În locul lor, mai întâi aş avea răbdare să ajung la prezentarea acelor evenimente și abia apoi să-mi fac o părere generală. Pe de altă parte, se știe că nu vom putea niciodată să-i mulțumim pe toți. Sper însă ca informațiile respective să trezească multe semne de întrebare în cei sceptici, iar pentru cei care simt fiorul unor vremuri ancestrale, să aducă în inima lor certitudinea originii adevărate a neamului nostru.

Lucrurile nu s-au aranjat așa repede după cum speram. Intervenția politicului a calmat oarecum spiritele, ajutându-mă să plec la baza militară de la Maryland, SUA. Rămâneau însă alte aspecte obscure, pe care generalul și Cezar trebuiau să le rezolve. Din această cauză, după ce am revenit în țară am hotărât de comun acord că ar fi fost impropriu să scriu și să public volumul 4 al seriei, pe fondul acelor discuții și tensiuni. A

trebuie deci să amân încă o dată apariția cărții în perioada respectivă.

Totuși, după doi ani de la acele evenimente, lucrurile par să se mai fi așezat, situația politică tinde să ia o altă turnură, astfel încât am primit undă verde pentru publicare. Am relatat toate acestea pentru ca cititorul să-și facă măcar cu aproximație o idee generală a contextului și motivelor care au existat în legătură cu tăcerea mea, neînțeleasă de mulți.

Să revin însă la perioada de dinaintea plecării mele în SUA. Tracasările de la comisia Senatului au continuat sub diferite forme chiar și după intervenția politicului, solicitată de generalul Obadea, deranjând într-o anumită măsură activitatea noastră zilnică.

Ideea pe care noi o urmăream era aceea de a evita un act decizional sau normativ de la structurile superioare, cel puțin până la plecarea mea. Astfel, motivul aparent pentru declanșarea acelei tevaturi ar fi fost depășit, iar situația s-ar fi putut regla mai ușor.

Evenimentele nu s-au desfășurat însă exact după cum doream noi. Cu cinci zile înainte de plecare, generalul Obadea l-a anunțat pe Cezar că sunt invitați la o nouă discuție pe marginea problemei. Așa după cum se știe,

întâlnirile de acest gen presupuneau întotdeauna negocieri și înțelegeri reciproc avantajoase. În cazul nostru, însă, nu putea fi vreun avantaj, deoarece problema în sine era falsă. Totuși întâlnirea nu trebuia evitată, chiar dacă ea avea o natură semioficială. Cezar știa că, odată ajunși acolo, presiunea urma să fie mare astfel încât pentru a stânjeni aceste mișcări de culise, el i-a propus generalului să fiu și eu de față la întâlnirea respectivă, mai ales că eram implicat în problemă. Acesta a intuit avantajul și a fost imediat de acord. Nu ar fi fost doar o surpriză pentru reprezentantul comisiei, dar în plus ar fi împiedicat și o manifestare periculos de liberă din partea lui, în ceea ce privește eventualele amenințări sau decizii. Exista de asemenea o posibilitate ca pus în fața faptului împlinit, el să se retragă și să se stabilească o nouă întâlnire în termeni de discuție mai preciși. Cunoșteam personajul încă de pe vremea când am lucrat la Minister și știam că, atunci când se agăța de o problemă, dorea cu tot dinadinsul să obțină un rezultat imediat. Îi lipsea raționamentul diplomatic și răbdarea în acțiune. Coleric și egoist din fire, el urmărea cu insistență să rezolve într-un mod dur și autoritar problemele de interes personal. I-am putut schița astfel un profil

psihologic viabil pentru întâlnirea programată și am pus la punct o anumită strategie cu Cezar și cu generalul Obadea.

Întâlnirea a avut loc într-unul din restaurantele selecte din București, considerat un nod principal pentru afacerile politice. Noi am ajuns primii și după un sfert de oră a sosit și reprezentantul comisiei senatoriale. A dat nonșalant mâna cu generalul și cu Cezar și, așezându-se pe scaun, întrebă fără să mă privească, rece și distant:

- Țta cine e?

Generalul m-a prezentat și a specificat că urma să plec în câteva zile.

- Are deja toate acreditările și aprobarea pentru Maryland, a mai specificat el.

- Nu-mi place treaba asta, domnilor, a rostit personajul, indispus. Avem lucruri de vorbit și știți foarte bine că nu pot să o fac în prezența altcuiva.

Generalul Obadea se înăspri brusc:

- Domnule Domotei, lucrurile au fost stabilite în mod dar și nu are rost să mai faceți alte presiuni. Dacă e necesar, ajungem la Președinte.

Discuția s-a aprins între cei doi. Cezar și cu mine tăceam, pentru că totul făcea parte

din planul nostru anticipat. Omul avea să se nerveze, iar glicemia avea să-i scadă. Deoarece știam că are probleme cu stomacul, era necesar să mănânce imediat și de aceea aranjasem să fie deja pregătite felurile de mâncare.

Domotei trebuia convins să amâne orice decizie până după plecarea mea. Ceea ce nu știa el era că, odată intrat în acest program american de pregătire, existau anumite protocoale de colaborare externă care individualizau Departamentul Zero și acesta nu mai putea fi absorbit în structuri mai mari fără repercusiuni notabile între relațiile dintre cele două țări, la nivelul serviciilor secrete. Aceasta ar fi însemnat rezolvarea problemelor noastre.

Seara aceea a fost lungă și obositoare. Domotei avea acel gen de inteligență stradal, șmecherească, iute și foarte adaptabilă. Chiar dacă nu sesiza nuanțele și nu avea o viziune de ansamblu a situației, totuși nu putea fi prost ușor. Ne-au trebuit câteva ore pentru a-i domoli vigilența și pentru a-l convinge că sunt șanse de rezolvare a problemei în viitor, așa după cum dorea el și grupul pe care îl reprezenta.

Știam că, ulterior, când vor afla despre actul normativ româno-american, nu vor mai avea ce să facă și se va declanșa un mare scandal.

Dar în felul acesta Departamentul Zero rămânea pe propriile lui picioare și nu avea să depindă de interese politice ori de altă natură.

Am plecat spre Statele Unite într-o zi pe la începutul lui decembrie 2005, cu o cursă specială a SRI. Avionul transporta și câțiva ofițeri americani, dintre care trei erau colonei. Erau trimiși speciali în legătură cu ansamblul din Bucegi. După o escală scurtă în Spania, am ajuns cu bine în Maryland și chiar de a doua zi am început pregătirea. Americanii erau foarte serioși și punctuali; la urma urmelor, făceau totul pe banii lor. Dotările erau interesante, dar totuși nu cine știe ce. Se perindau pe acolo diverși ofițeri ai Marinei și ai USAF, trăgând cu ochiul și încercând să-și dea seama care dintre noi promitea mai mult. În mod sigur, doreau să-l adjucece pe agentul respectiv pentru serviciul în care activau și pe care îl conduceau, după o înțelegere cu serviciul secret din care acesta făcea parte.

Conștient că miza era mare, mă concentram cât puteam de mult, rămânând mai mereu într-o stare relaxată și de receptivitate, proprie oricând unei investigații remote-viewing (RV). Totuși, din pleiada de colonei și generali care se perinda pe acolo, unul se pare că nu mă prea simpatiza,

și acesta era colonelul Foreeth. De fiecare dată când trecea pe lângă mine, nu scăpa ocazia să mă ia peste picior și chiar să mă apostrofaze - mai în glumă, mai în serios - ceea ce totuși nu dădea bine la viziunea generală și nici la raportul final care avea să-mi fie făcut. Recunosc că mă călca pe nervi, pentru că era evident că era o simplă antipatie, nimic mai mult, dar care putea să mă coste. Fusesem trimis de Departamentul Zero ca un fel de "asigurare" a valorii SRI, deci nu puteam să fac figură proastă acolo. Nu știu cum gândeau serviciile secrete din alte țări care și-au trimis reprezentanții, dar deja rămăseserăm doar cinci, ceilalți fiind trimiși acasă. Acolo problema era pusă fără menajamente, direct, clar: pleci sau rămâi. Cei care am rămas trebuia să mai dăm unele teste.

Aveam un respect deosebit pentru canadian, un tip foarte senzitiv și cu anumite capacități extrasenzoriale. Conducea detașat în clasament, dar măcar îi recunoșteam valoarea pe drept. Dacă Foreeth nu m-ar fi stresat cu glumele lui idioate, poate mi-aș fi îmbunătățit și mai mult performanțele. Destinul a făcut însă ca problema să se rezolve într-un mod admirabil.

Eram deja de două luni în Maryland, exersând din greu. Am spus, de asemenea, că

la americani lucrurile erau foarte serioase; baza militară fiind una importantă, era mai mereu vizitată de diferite personalități ale armatei. Printre acestea se numărase de vreo două ori chiar șeful Pentagonului, care pe atunci era generalul Inossanto. Deși sever și uns cu toate alifiile, generalul păstra totuși un aer bonom și jovial, pe care nu se sfia să-l întrețină cu cei din subordinea sa, atunci când el credea de cuviință. Chiar am avut impresia că, într-o anumită măsură, mă simpatiza și era oarecum interesat de situația mea. Acum, nu aș putea spune dacă aceasta era o consecință directă a Serviciului American de Contrainformații, legat de descoperirea din Bucegi, dar prima impresie pe care mi-a făcut-o a fost favorabilă. În plus, avea o prestanță excepțională, care făcea ca, atunci când intra în încăpere, nu doar toată lumea să se ridice - element firesc, datorat gradului -, dar și să tacă mult timp după aceea, până când el aducea vorba sau întreba ceva.

În acea zi, ghinionul lui Foreeth a fost să nu-l vadă pe general, care era aplecat și discuta cu unul dintre subalterni la o masă din spatele sălii. Noi ne aflam într-o mică "recreație", pregătindu-ne pentru un test foarte secret și important, care trebuia dat în prezența Șefului

Pentagonului. Ca de obicei, Foreeth a intrat neatent și a început să mă ia peste picior, absolut fără niciun motiv. Cu coada ochiului am observat atunci cum generalul Inossanto își îndreptă atenția către mine și Foreeth; acesta continua să nu fie conștient de prezența Șefului Pentagonului în cameră.

Câțiva dintre ceilalți ofițeri responsabili cu testele au căutat să-l atenționeze pe Foreeth, dar generalul le-a făcut semn să se oprească. Situația devenise oarecum stânjenitoare, până când, într-un reflex de intuiție subconștientă, i-am spus pe nerăsuflăte colonelului ce anume făcuse între orele 9 și 10 dimineața, subliniind că poate soția lui nu ar fi cea mai fericită să afle aceasta.

S-a așternut o liniște mormântală. Eram roșu ca racul și începusem deja să-mi strâng lucrurile, considerând că nu mai am ce căuta acolo. Atunci se auzi râsul viguros al generalului Inossanto, umplând în cascade liniștea din interior. Totuși, nimeni nu îndrăznea să ia poziție, deoarece se cunoștea caracterul răzbunător al lui Foreeth, precum și importanța funcției sale. Acesta rămăsese cu ochii ieșiți din orbite, roșu de furie și incapabil să scoată vreun cuvânt.

- Ha-ha-ha, Foreeth, nu se mai oprea generalul Inossanto din răs. Asta ai ținut-o ascunsă de noi!

Abia atunci colonelul l-a văzut pe general. A salutat și, interpretând reacția Șefului Pentagonului ca fiindu-i favorabilă, se pregătea să dea ordin să fiu trimis în țară.

Atunci s-a petrecut un fapt uimitor. Din râsul și tonul jovial pe care îl avea, generalul Inossanto și-a modificat brusc atitudinea, spunând răspicat și rece:

- Vrei să faci ceva ce eu nu știu, Foreeth?

Tonul său căpătase de asemenea și o nuanță vag amenințătoare.

Colonelul se poticni, se bâlbâi și se scuză:

- Sir, no, Sir... Eu... doar... Sir... o ofensă ...

Generalul îl privea cu ochi reci:

- Mâine treci de la Aeropurtate la Infanteria Marină.

- Dar... Sir... eu...

- E un ordin Foreeth! a ridicat-generalul glasul. Îl vei găsi semnat mâine dimineață la prima oră pe biroul tău. Nu mai ai de ce să treci pe aici.

Spunând acestea, generalul Inossanto veni lângă mine, întreținându-se amical și făcând diferite observații ușor ironice la adresa

lui Foreeth, pe care acum îl ignora complet. Acesta ieși cu coada între picioare și, într-adevăr, de atunci înainte nu l-am mai văzut niciodată pe acolo.

E lesne de înțeles ce avânt mi-a dat această intervenție a Șefului Pentagonului. Într-un anumit sens, lucrurile merg în America la fel ca la noi; imediat după aceea am înregistrat o "cotație bursieră" semnificativ îmbunătățită, mi-a fost acordată mai multă atenție și mi s-a arătat mai mult respect. Sunt sigur că toate acestea nu veneau nicidecum dintr-o reală apreciere sau judecată, ci mai mult din aspecte conjuncturale, ca cele descrise mai sus. Oricum, până la urmă am încheiat pe locul 4, ceea ce a fost considerată o adevărată victorie. Nu-mi era clar la ce mi-ar fi folosit ea, dar faptul că am terminat în plutonul fruntaș îmi dădea o anumită siguranță de sine. Tocmai ne pregăteam să trecem la o nouă rundă mai avansată de studiu a RV, când am primit un telefon pe o linie securizată din țară, de la Cezar. Acesta mă chema grabnic acasă, fără să-mi spună însă care era motivul. N-am mai pus nici eu vreo întrebare; am raportat șefului direct, generalul Roddey, care și-a exprimat regretul că trebuia să plec pe neașteptate, dar mi-a spus că peste un an vor relua antrenamentul, însă doar

cu cei selectați. M-a lăsat să înțeleg dincolo de orice echivoc că mă aflam și eu printre aceștia. Fericit, m-am grăbit să prind jeep-ul care mă aștepta jos în curte; operativitatea americană era demnă de invidiat.

Când am ajuns pe aerodrom, am salutat regulamentar doi ofițeri pe care îi știam din România, fiind atașați misiunii din Bucegi. Am fost bucuros să văd că și ei îmi răspund cu responsabilitate, ca și cum știau prea bine cine eram și ce făceam acolo. Fără să mai pierd vremea, m-am îmbarcat într-un B-52 și am urmat aceeași linie ca la venire; o scurtă escală în Spania, apoi în sfârșit la București pe o pistă retrasă.

Zăpada, amestecată cu noroiul și ploaia, îmi crea un mic disconfort; era cu totul altceva decât în Maryland.

De pe pistă am fost îmbarcat direct într-un elicopter al Departamentului Zero, care s-a ridicat imediat în aer, îndreptându-se spre Baza Alpha. N-aveam să bănuiesc surpriza de proporții care mă aștepta acolo.

CAPITOLUL 2

MISIUNE IMPORTANTĂ

La bază m-a întâmpinat Cezar, zâmbind. Aflase despre “incidentul” din Maryland și i-l raportase generalului Obadea, care râdea satisfăcut.

- Ai văzut, ai văzut cum l-a “aranjat” generalul pe Foreeth? îi repeta el lui Cezar. Eh, cu Inossanto m-am avut întotdeauna bine, chiar dacă nu ne-am mai întâlnit de ceva vreme.

Apoi, întorcându-se spre mine:

- Ai făcut o treabă pe cinste acolo, Radule! Acum însă lucrurile au intrat pe un alt făgaș.

Am ridicat ochii în sus, așteptându-mă să avem din nou probleme cu comisia din Senat.

- Aaa, nu e vorba de Domotei, s-a grăbit generalul să mă liniștească. Deocamdată am reușit să controlăm situația. Dar omul e mereu la pândă și trebuie să fim foarte atenți. Vino în biroul meu, te rog.

L-am urmat pe general, dorind să aflu care e noua mea însărcinare. În pragul ușii am rămas însă perplex: la masa elegantă din lemn și nichel era așezat doctorul Xien.

- Repa Sundhi! am exclamat aproape involuntar, cu o mare surpriză și totodată bucurie în glas.

Doctorul Xien arăta exact așa cum îl știam: micuț, cu un început de chelie, îmbrăcat într-una din uniforme chinezești binecunoscute, cu excepția faptului că aceasta era acum de culoare albastru închis și cu mâneci albe. S-a înclinat ușor în fața mea și mi-a zâmbit. M-am repezit, luându-i și strângându-i cu putere mâinile firave. Nu îl mai văzusem de ceva vreme și știam prea bine că fusese o problemă importantă pentru care Guvernul României îi căuta sfatul. N-am apucat să-mi exprim aceste gânduri, deoarece el a intervenit direct:

- Acea problemă s-a rezolvat. Totul este bine acum. Dar iată, fă cunoștință cu Shin Li.

De emoție, nu mi-am permis până atunci să analizez prea bine situația din încăpere. Doctorul Xien se afla la masă lângă o femeie foarte tânără, superbă, iar Cezar și generalul Obadea se așezaseră de o parte și de alta a ei. Era asistenta care îl însoțise pe Repa Sundhi în anii '80, atunci când s-au pus bazele Departamentului Zero. Nu mi-am putut reține un gând: oare oamenii aceștia nu îmbătrânesc deloc? Conform descrierilor lui Cezar, se părea că ei rămăseseră

neatinși de rigorile bătrâneții.

- Ți-am mai spus că timpul nu trece peste noi așa cum trece peste tine, mi-a continuat gândul doctorul Xien. Dar să lăsăm asta. E ceva important ce trebuie să faci, însă depinde doar de alegerea ta. Shin Li te va ajuta să realizezi totul cât mai bine.

Eram încă destul de confuz. Ce trebuia să fac, cine era mai precis această femeie, cum de cei doi nu îmbătrâneau...? Erau multe alte întrebări care mi se ciocneau în cap, agitându-mi mintea. Treptat însă, grație antrenamentului dobândit în Maryland, anumite funcții mentale au început să se ordoneze de la sine și să ofere răspunsuri competente. Am realizat că venirea doctorului Xien era ceva foarte important, fără îndoială nu doar legat de persoana mea; am înțeles că acea femeie extraordinar de frumoasă, cu trăsături malaeziene, avea să mă ghideze prin hățișul pe care trebuia să-l străbat; și m-am gândit, de asemenea, că acum aș putea să pun în aplicare RV pentru a înțelege mai multe despre doctorul Xien și însoțitoarea sa.

- Nici să nu te gândești că metoda americanilor va da vreun rezultat în cazul nostru, m-a liniștit el imediat, citindu-mi ca de obicei gândurile. Te sfătuiesc să nu pierzi timpul

și să începi cât mai curând studiul împreună cu Shin Li.

Intuitiv mi-am dat seama că înaintea acelei întâlniri avusese loc o discuție importantă între doctorul Xien, generalul Obadea și Cezar, care s-a referit la Pergamentul secret primit de la zeița Machandi nu cu mult timp în urmă. Se pare deci că venise timpul pentru ca informațiile conținute în el să fie făcute cunoscute. Doctorul Xien mă ajutase să traduc acel text din dialectul vechi tibetan, dar îmi specificase că deocamdată el nu trebuia publicat. Acum situația se modificase radical; mi s-a adus la cunoștință că trebuia acționat fără întârziere pentru a-l face cunoscut. Totuși, Repa Sundhi mi-a spus că ar fi fost util să adaug unele scurte comentarii la cele cinci versete pe care le conținea pergamentul, pentru a ilumina și mai mult înțelegerea celor interesați.

Natura acestor comentarii urma să-mi fie deslușită de către Shin Li și tocmai acesta se pare că era rolul ei hotărâtor în cadrul misiunii mele.

- Dar Cezar nu îmi poate explica? am întrebat eu.

Doctorul Xien se opri, zambind ușor:

- Nu, de data asta altcineva trebuie să îți dea explicațiile necesare.

Am privit-o pe Shin Li. Era cu adevărat perfectă în trisăturile corpului, iar zâmbetul ei mă fascina. Cred că în mare parte acestui zâmbet îi opuneam eu mica mea rezistență, pentru că mă simțeam lipsit de apărare.

Am încercat o ultimă șansă:

- Cât timp îmi va trebui să aflu misterele Pergamentului? Am multe alte îndatoriri de realizat aici.

- Exact de atâta timp cât va fi nevoie, m-a liniștit Repa Sundhi, bătându-mă ușor pe umăr. Nicio clipă în plus...

Cezar mi-a spus că doctorul Xien urma să rămână la Bază mai mult timp datorită unor aspecte suplimentare de securitate națională pe care guvernul le ridicase, solicitându-i din nou ajutorul. În această perioadă, Shin Li avea să fie mai mereu în preajma mea. Mărturisesc că nu înțelegeam „mișcarea tactică” din partea doctorului Xien și a lui Cezar, dar în același timp recunoșteam fiorul ce-mi învăluia inima atunci când o priveam pe Shin Li, bucurându-mă de prezența ei. Femeia aceasta depășea cu mult, orice standarde de frumusețe cu care eram obișnuit.

Trăsăturile specifice ținutului malaezian îi confereau acea dulceață orientală inexprimabilă

a chipului, fără însă a o depărta foarte mult de trăsăturile occidentale.

La întrunirile echipei aproape că nu vorbea, dar când totuși o făcea, glasul îi era puternic și exprima precis tot ce dorea, uneori cu un ușor accent care îi sporea și mai mult farmecul. Speculațiile mele cu privire la “consistența” ei spațio-temporală și la misterul tinereții ei nu își găseau o rezolvare, pentru că nu aveam suficiente date. Dacă în ceea ce-l privește pe Elinor problema era dară, funcțiile organismului său fiind influențate de acel obiect metalic care îi asigura o longevitate fenomenală, în cazul lui Shin Li nu găseam nici un sprijin pentru a explica “suspendarea” ei temporală. Ulterior, am încercat să aflu câte ceva de la Cezar, dar se pare că subiectul era tabu.

- Nu ai nevoie deocamdată de aceste cunoștințe.

Ele nu vor face decât să te piardă într-o junglă din care nu vei mai ști cum să ieși.

- Dar cum să vorbesc cu cineva despre subiecte atât de importante, fără să am niciun fel de informații despre persoana ei?

- Uneori e mai bine să lași lucrurile în felul acesta, a concluzionat Cezar.

În mod evident, Repa Sundhi și Shin

Li erau două ființe foarte evoluat spiritual, care aveau de îndeplinit anumite îndatoriri și misiuni precise și care își ofereau astfel benevol ajutorul lor neprețuit. Față de ceea ce făcusem în Maryland, treaba de acum mi se părea de zeci de ori mai dificilă. În ultimul timp sesizasem un fel de “lene” rațională și spirituală în ceea ce mă privea, cauzată mai ales de programul ordonat și precis din baza americană. Îmbătat oarecum de unele succese obținute pe calea RV, am început să pierd din vedere adevărata învățătură, care era cea spirituală. Mi-am dat seama că nu remote-viewing era piesa principală a “educării” mele, ci înțelegerea corectă a misterelor spiritualității, mai ales că pentru aceasta doctorul Xien apelase chiar la Shin Li.

În ciuda aparențelor, “lecțiile” nu au început totuși imediat, ci timp de două luni după aceea mi-am desfășurat activitatea obișnuită, selectând personal și luând parte la câteva acțiuni tactice împreună cu locotenentul Nicoară. Aveam atât de mult de lucru și atenția îmi era atât de mult solicitată, încât pe drept cuvânt nici nu cred că aș fi fost în stare să asimilez ceva din explicațiile lui Shin Li. În plus, în acea perioadă ea a fost mai mereu plecată împreună cu doctorul Xien în capitală, în legătură cu aceleași probleme

delicate de securitate națională, la care însă eu nu aveam acces.

Prin luna mai 2006, Departamentul nostru a primit vizita generalului Roddey. Așa după cum am mai spus, acesta era o prezență plăcută, minunată, un om integru, serios și foarte inteligent. Spre surprinderea mea, Cezar m-a însărcinat cu primirea lui până la discuțiile care urma să aibă loc destul de curând.

Probabil se baza pe o anumită simpatie și respect reciproc pe care le simțise între mine și general, iar la asta mai contribuiau și referințele excelente pe care acesta le trimisese după plecarea mea din Maryland.

M-am simțit onorat să fac oficiile de gazdă și chiar să intru cu generalul în anumite discuții destul de periculoase pentru mine, pentru că nu stăpâneam subiectul. Bătrânul ofițer era un om cu o vastă experiență în domeniul militar și fără îndoială că m-a considerat un fel de "vânat" simplu, o pauză, o recreație. Era foarte bun prieten cu Cezar, dar în domeniul acesta foarte fin, al securității naționale și al contraspionajului, lucrurile sunt întotdeauna pe nisipuri mișcătoare. Ulterior, chiar și Cezar s-a întrebat dacă atacul generalului nu a fost, printre altele, și o săgeată trimisă asupra DZ, care mă

repartizase pe mine la oficiile protocolare. Oricât de mare ar fi fost simpatia și prietenia, totuși se pare că exista o limită care-l făcea pe general să gândească faptul că a fi primit de un nou angajat era cumva sub demnitatea lui.

Totuși, analizând ulterior problema împmă cu Cezar, ne-am dat seama că lucrurile nu erau chiar atât de simple. Generalul Roddey făcuse o referire la munții Orăștiei, din vestul țării noastre, întrebându-mă dacă am cunoștință de acel caz, fără îndoială excepțional.

Eram mirat pentru că, așa după cum am spus, Cezar nu-mi clarificase niciodată acel subiect, care acum îmi era pus pe tapet chiar de o oficialitate americană.

- În privința aceasta, lucrurile sunt mai complicate, mi-a explicat Cezar. Crede-mă, chiar și pentru noi reprezintă un mare mister. Vom vorbi despre asta, dar nu acum.

Dacă totul s-ar fi oprit aici, problema nu ar fi fost mare, dar ceea ce le-a atras atenția și i-a îngrijorat pe generalul Obadea și pe Cezar era faptul că ofițerul american a lăsat să se înțeleagă faptul că există date ce probează conexiunea dintre acești munți cu una dintre bazele secrete ale americanilor.

- Dacă Roddey a lăsat să-i scape asta,

înseamnă că e într-adevăr ceva grav, a comentat Cezar. Îl cunosc pe general și întotdeauna a fost sigur pe el și pe informațiile pe care le deține. Asta arată că se petrec lucruri importante, pe care noi încă nu le știm.

- Dar se pare că și el tatonează, am remarcat eu. Altfel ar fi venit direct cu informația la tine.

Cezar a tăcut o clipă.

- A venit, a spus el. Dar tocmai asta mă îngrijorează. Nu era acel Roddey pe care îl știu eu. Impresia pe care mi-a lăsat-o era că teama îl cuprinde, că nu mai este sigur pe fluxul informațional.

- Nu ați avut discuții oficiale?

- Discuțiile oficiale încep atunci când ambele părți știu că se pot bizui pe ceva. Nu a fost cazul nici unuia dintre noi.

Am rămas perplex. L-am privit pe generalul Obadea care își ținea capul între mâini. Cezar era și el destul de abătut.

- Bine, dar asta înseamnă că nici noi nu știm ce e în ograda noastră, am îngăimat eu stupefiat.

Cei doi au rămas tăcuți. Într-un târziu, Cezar vorbi:

- Nu asta ar fi problema, ci faptul că generalul Roddey își imaginează că noi știm,

dar nu vrem să-i spunem, când de fapt nu e deloc așa. Asta tensionează relațiile. Domnule general, i se adresă el lui Obadea, nici ultima rundă de convorbiri nu a fost eficientă?

Generalul ridică încet capul; ochii îi erau oboșiți, iar pe față i se așternuse o expresie aproape de neputință. Rosti greu, tărăgănat:

- Doar știi în ce impas suntem chiar noi cu acest caz. Nu m-a crezut și îmi pare foarte rău, pentru că am impresia că aici se strică ceva pe degeaba. Parcă toate s-au îngrămădit acum...

L-am întrebat atunci pe general dacă doctorul Xien nu ar fi putut ajuta la rezolvarea crizei.

Americanii știau despre el, dar subiectul a fost întotdeauna evitat cu diplomație.

- Doctorul Xien mi-a spus că există o anumită limită în intervențiile lui și că unele lucruri trebuie să le rezolvăm singuri. Cezar știe mai bine, el a vorbit personal.

- În cazul acesta rezolvarea trebuie să vină de la implicarea ambelor părți, m-a lămurit Cezar. Așa e necesar să fie acum. Ofițerii din staff-ul american sunt oameni foarte buni, dar totuși au și ei un anumit grad de înțelegere. A începe să le explic nuanțele subtile ale acestei probleme, de ce trebuie să fie așa și nu altfel, mi

se pare totuși prea mult pentru ei.

Generalul Roddey plecase fără să se fi lămurit ceva. Problema spinoasă era că relațiile dintre serviciile secrete românești și Pentagon începeau să se deterioreze, pe baza lipsei de încredere. Când vorbesc despre serviciile secrete românești mă refer în acest caz la Departamentul Zero, care era puntea de legătură cu Marea Descoperire din munții Bucegi.

Lucrurile se complicaseră foarte mult pe fondul vizitei foarte scurte, dar cu scop foarte bine declarat, a secretarului american al apărării, care a urmat doar la câteva zile după plecarea generalului Roddey.

La Guvern s-a ținut o ședință cu ușile închise, la care au participat doar prim-ministrul, miniștrii de stat, generalul Obadea și demnitarul american. Nu l-am văzut niciodată atât de răvășit pe Obadea ca după acea ședință. Chiar și Cezar era îngrijorat. Se pare că atunci și acolo au fost făcute niște dezvăluiri fără perdea, potrivit cărora atât Pentagonul, cât și C.I.A. finanțează de mai mulți ani cu fonduri de ordinul zecilor de milioane de dolari, programe vaste de cercetări în domeniul parapsihologiei, contractele fiind încheiate atât cu universități de stat, cât și cu instituții particulare. Partea

americană a afirmat că procedează în acest fel "deoarece, în acest domeniu, e mai bine să ținem ochii deschiși, decât să ne facem că nu știm". În centrul acestor preocupări stau în primul rând clarviziunea și telepatia ,dar, practic, nu există domeniu al acestor fenomene care să nu fie studiat de serviciile militare sau secrete ale SUA. În stenograma ședinței, care a parvenit Departamentului nostru după două ore de la acea întâlnire, se afirmă că partea americană a subliniat faptul că se procedează la diferite experimente pentru a se stabili măsura în care grupele de extrasenzoriali pot descifra documente închise chiar în seifuri sau pot vedea precis la distanță obiective sau oameni, accentul fiind pus mai ales pe submarinele atomice. Fiind cele mai complexe și scumpe mașinării construite pe Pământ, acestea prezintă interesul major, mai ales datorită torpilelor cu focoaie nucleare multiple și a codurilor lor secrete de lansare, cu dublă criptare.

Îmi venea să râd de conținutul stenogramei.

- Ce este aici e apă de ploaie, am spus eu dezinvolt. Noi am făcut demult toate acestea cu remote-viewing și, după cum se exprimă stenograma, e clar că sunt doar alți bani storși

de la bugetul de stat american pentru operațiuni clandestine.

Într-adevăr, știam cum era problema cu aceste programe secrete deoarece tocmai luasem parte la unul dintre ele și înțelegeam prea bine că ceea ce spuneau americanii era doar praf de aruncat în ochii oficialităților, pentru a ascunde și mai bine progresele realizate. Dar, ca întotdeauna în astfel de cazuri, cea mai bună apărare era atacul.

În cameră se mai aflau Cezar, generalul Obadea și Shin Li, care revenise împreună cu acesta de la București, după ședința secretă de la guvern. Nu înțelegeam însă de ce toată lumea tăcea, deși situația era evidentă pentru toți.

- Este complicat, pentru că secretarul apărării a formulat o amenințare surdă, a vorbit pe neașteptate Shin Li.

Generalul Obadea devenise brusc atent, pentru că Shin Li nu fusese la acea întrunire secretă. Am revăzut rapid foile stenogramei, dar nu am remarcat nici o amenințare.

- Și totuși, ea există ... a continuat să susțină Shin Li. Partea americană nu a spus: "Vă solicităm protocoalele complete în ceea ce privește munții Orăștiei", ci a menționat sec: "Vom lua protocoalele complete..."

Asta înseamnă că a existat o înțelegere prealabilă la nivel de guverne.

L-am privit pe general dorind ca el să salveze situația, să nege acel târg diplomatic, pentru că totuși nu îmi plăcea cum puneau americanii problema.

Bătrânul arăta copleșit de grijile și presiunile la care era mereu supus. Dar asta a durat doar câteva dipe; se îndreptă în scaun și își trecu mâinile prin părul grizonat și peste fața aspră. Apoi, uitându-se cu admirație la Shin Li, care rămăsese în picioare privind liniștită în jos, spuse:

- Shin Li are dreptate. Au fost focuri de culise.

Totul ni se trage din '94, Cezar știe. Nu ne vor crede că nu avem informații și că acel dosar este foarte subțire. M-au pus la zid, au zis că asta e incompetență.

Prim-ministrul mi-a atras atenția că, dacă nu rezolv această problemă în trei luni, nu are ce să-mi facă și va interveni la președinte pentru a-mi lua Departamentul. Se pare că a fost o înțelegere cu secretarul american. Dar, dacă se va întâmpla aceasta, îmi va fi greu să-l impun pe Cezar la șefie, pentru că se vor rezezi atunci ca ulii.

Am rămas cu toții perplecși. Eu, cel puțin, nu prea înțelegeam despre ce este vorba. Generalul a continuat:

- Totuși am reușit să obțin de la prim-ministru promisiunea că informația nu va răzbate în afară.

Asta o să ne mai ofere ceva timp să aranjăm lucrurile pe aici.

Apoi se întoarse către Cezar.

- Măine plec la Pentagon să vorbesc cu Inossanto.

Poate reușesc totuși ceva. Cheamă-l pe Nicoară și spune-i să pregătească deplasarea. Cât lipsesc, îți predau ție codurile.

Îl revedeam pe bătrân renăscând din propria-i cenușă. Pe măsură ce îi veneau ideile, pe atât devenea mai exact și mai precis în acțiuni, sperând să mai poată salva ceva. Totuși, situația era destul de gravă, deoarece un ordin al prim-ministrului sau al președintelui nu putea fi ignorat, iar dacă acest ordin ar fi fost pus într-adevăr în aplicare, atunci nimeni nu mai putea să răspundă cu precizie despre ceea ce avea să se petreacă în Sala Proiecțiilor. Cel mai probabil, agenții USAP s-ar fi infiltrat imediat, iar competența militară s-ar fi combinat cu cea civilă, mai bine zis politică. Toată lumea știa ce

înseamnă aceasta: pătrunderea fără drept de apel a reprezentanților masoneriei la pârghiile de control și conducere a complexului din munții Bucegi, cu consecințe neprevăzute.

În agitația creată atunci, doar Shin Li a rămas impasibilă. Când generalul și-a luat rămas bun, dorind să părăsească baza, ea i se adresă foarte firesc:

- Domnule general, șeful Pentagonului nu vă va primi. Faceți această călătorie fără o finalitate precisă. Vreau doar să vă fac să economisiți timp și energie.

Generalul nu a spus nimic, dar nu și-a putut ascunde un gest de neplăcere. Cred că nici unul dintre cei de față, cu excepția lui Cezar, nu gândea că așa ceva ar fi fost posibil. Obadea plecă spre capitală pentru a lua avionul spre Statele Unite, dar a doua zi pe la prânz Cezar îmi spuse că deja au primit informația conform căreia Biroul Oval știe despre vizita generalului la Pentagon. După discuția secretă de la guvern, asta ar fi putut să dea chiar mai rău, deoarece se putea interpreta ca o sfidare. În salonul elegant din Washington D.C. nu se luau în considerare vechi prietenii sau relații, ci doar aspectul pragmatic și imediat al unei probleme.

- Serviciul nostru a primit confirmarea

ordinului secretarului de stat de la Casa Albă ca generalul Inossanto să nu-l întâlnească pe Obadea, mi-a spus Cezar peste câteva ore. Asta va fi o lovitură grea pentru bătrân, a adăugat el în barbă, vădit preocupat de turnura periculoasă pe care o lua lucrurile.

Peste două zile, Obadea a revenit în țară fără să-l fi întâlnit pe prietenul său, generalul Inossanto. Am deslușit pe fața lui urmele unui început de resemnare.

Fără îndoială că el știa prea bine implicațiile periculoase ale îndepărtării de la conducerea Departamentului, dar poate oboseala și "atacurile" repetate la adresa lui începeau totuși să-și spună cuvântul. Din punctul meu de vedere, DZ era acum "echipat" foarte bine, atât tactic, cât și teoretic. Ultimele luni însemnaseră o muncă aproape continuă de refacere a protocoalelor, a codurilor secrete, a schemelor tactice și mai ales a personalului. Totuși, o nouă conducere ar fi destabilizat întreaga activitate, datorită imixtiunii politicului.

Aceasta era de fapt marea diferență: timp de peste 20 de ani, generalul Obadea reușise să păstreze un anumit echilibru în acest sens, nelăsându-i pe alții să pătrundă în "ograda" Departamentului. Dar tracasările și amenințările

repetate din ultima vreme au reușit să încingă foarte mult atmosfera din jurul acestei probleme și se părea chiar că au adus-o în pragul unui deznodământ inevitabil.

Atunci a fost pentru prima dată când l-am auzit pe general spunându-ne că vrea să se retragă. Am simțit ca un ghimpe în inimă. Întregul DZ se confunda, practic, cu munca lui de o viață; era vorba de o lungă carieră ce amenința să fie spulberată. Dar, așa cum am spus, dincolo de cariera, numele și prestigiul generalului Obadea, se afla interesul țării și faptul de a nu permite anumitor forțe ostile să preia controlul asupra ansamblului din munții Bucegi.

Deși învățasem multe până atunci și cunoșteam destule subtilități în domeniul spiritualității, mărturisesc că simțeam cum mă cuprinde din nou starea de panică, furie și neputință în fața unei nedreptăți pe care eu, cel puțin, o consideram total nepotrivită în acel context.

Atunci am simțit mâna ușoară a lui Shin Li pe brațul meu.

- Să mergem; a venit în sfârșit timpul, mi-a spus ea. Nu mai avem nimic de făcut aici.

Ne aflam în sala de protocol, după o

scurtă ședință de informare împreună cu Cezar, cu generalul Obadea, care rămăsese tăcut și absorbit în gânduri, cu locotenentul Nicoară și cu încă alți doi ofițeri ai Departamentului. Am văzut cum Cezar schimbă o privire plină de subînțeles cu Shin Li; nu știude ce, dar aceasta m-a făcut să mă simt parcă mai liniștit. Femeia înclină ușor din cap în direcția lui Cezar și apoi mă însoți în biroul meu. Păstra același aer neafectat, aceeași ținută impecabilă, aceeași naturalețe a gesturilor. Însă eu eram destul de tulburat de ceea ce se întâmpla în cadrul Departamentului. Până în ultima clipă sperasem că lucrurile se vor schimba și că totul se va repara, așa după cum fusese în nenumărate cazuri înainte. E drept că nu se luase încă nicio decizie majoră, dar aveam un presentiment în sensul acesta. Abătut, am căutat supărat o explicație:

- Am primit cu puțin timp în urmă o notă informativă: ducesa de Halberg vine în vizită la București. Exact acum, în aceste momente tensionate. Parcă se pregătește ceva.

Și, vrând să mă asigur că nu vorbesc la pereți, am întrebat-o direct pe Shirt Li:

- Cred că știi că e membru marcant al Nobilimii Negre?

Ea înclină capul în sens afirmativ:

- Sigur, și face parte și din Clubul de la Roma, dar aceste organisme nu au o importanță prea mare așa cum tinde să le arate numele. Altele sunt mult mai periculoase. E totuși ciudat că s-au mobilizat atât de repede, asta înseamnă că au așteptat îndelung semnalul.

M-am așezat neputincios în fotoliu, privind încruntat în jos. Dacă lucrurile continuau pe acest făgaș, probabil că peste puțin timp avea să mi se anuleze contractul, rămânând însă cu specificațiile restrictive de securitate. Am făcut obsetvația că, din păcate, se pare că am fost copleșiți de presiunea politică și că nu înțelegeam cum este posibil ca Dumnezeu să permită așa ceva.

Shin Li deveni brusc rece:

- Dacă nu aș fi știut de tine de la doctorul Xien și dacă Cezar nu mi-ar fi rezumat unele trăsături ale personalității tale, auzindu-te cum vorbești acum aș fi spus că ești prost ca noaptea. Așa, însă, mai sunt niște speranțe de recuperare.

Am rămas interzis. Nu-mi venea să-mi cred urechilor, dar la urma urmei mi-am spus că femeia e plină de neprevăzut. Chiar și așa nu mi-aș fi imaginat vreodată că frumoasa Shin Li ar fi capabilă de o asemenea îndrăzneală. În forul

meu interior, însă, recunoșteam că meritam cu prisosință apelativul care mi-a fost adresat.

Ca și cum nu s-ar fi petrecut nimic, ea continuă să vorbească foarte natural:

- Ar fi trebuit să fii mai atent și să meditezi mai profund asupra acestor aspecte.

- Și la ce consideri, mă rog, că trebuia să meditez? am întrebat, încă aiurit de replicile ei.

Nu așteptam însă vreun răspuns. La urma urmei, cine era această femeie să mă judece și, să-mi vorbească atât de tăios? Eu mă consumam interior, fiind foarte îngrijorat de soarta DZ și a generalului, iar ea îmi șfichiuia personalitatea de îmi săreau fulgii.

- Acum nu e cazul să faci pe victima, deoarece nu vei rezolva nimic. Asta te va duce la panică și descurajare și cu astea două nu vei repara niciodată situația. De fapt, nu e vorba să reperi tu ceva. Lasă grija Departamentului, că are cine să se ocupe de el.

Ceea ce nu poți tu încă să înțelegi este că ce ți se pare acum a fi foarte rău, este de fapt o cale spre bine.

M-am uitat la ea ca la un om din altă lume, ceea ce într-o anumită măsură trebuie să recunosc că și era.

- Pfiu! Ce vorbești aici? E mai bine ca

generalul Obadea să nu mai fie la conducerea Departamentului? Ce rău este de fapt bun? am întrebat eu insidios, sperând să o prind cum se încurcă în propriile ei afirmații.

Shin Li mă privea cu ochii ei superbi și cu un zâmbet luminos:

- Mă uit la tine și îmi dau seama că în marea ta lipsă de discernământ, tu chiar reușești să fii sincer și pur ca un copil. Cam neștiutor, dar pur și inocent. Și e foarte bine că este așa, pentru că, dacă ai încerca să-ți folosești acest dar și să obții "la comandă" puritatea sau inocența, atunci ai deveni pragmatic și s-ar duce totul de râpă. Puritatea și inocența sunt chiar libertatea ta, sunt chiar ceea ce te depășește ca ființă individuală, ca persoană. Numai că, după cum am spus, fiind cam prost, tu nu-ți dai încă seama de aceasta.

- Te rog să nu mai folosești cuvinte de acest fel! am spus eu vehement.

- Lasă asta, concentrează-te la ceea ce te depășește, nu deveni meschin. Am cunoscut cândva o ființă umană care, atunci când era copil, se juca cu niște spirite ale naturii. Toți, inclusiv părinții lui, credeau că e retardat, însă el chiar se juca cu acele ființe minunate ale naturii, pe care doar el le vedea. Dacă vei lăsa această candoare,

puritate și inocență de copil să te învăluie tot mai mult, dar într-un mod neprogramat, așa cum ai procedat acum, să știi că ai o șansă să nu mai fii prost. Dar dacă ai să te abandonezi calculelor meschine și pragmatice, în sensul de a obține ceva doar pentru tine, atunci aceasta te va pierde.

Începeam să fiu imun la adresările ei, deoarece îmi dădeam seama tot mai mult că forța și energia implicate în acele expresii nu accentuau atât asupra cuvintelor deranjante, ci aveau o cu totul altă menire, care deocamdată îmi scăpa.

- Dar... revenind la rău și bine, că de acolo am pornit discuția, a spus Shin Li imperturbabil.

- Aaa, n-ai uitat... am remarcat eu cu jumătate de gură.

- Cum se poate uita o asemenea "perlă", ca cea pe care ai spus-o mai devreme? Sigur că în multe cazuri ceea ce este rău este de fapt bun. Dar la fel de adevărat este și faptul că această analiză îi poate șoca pe unii care și-au făcut o idee unilaterală despre Dumnezeu, pentru că oamenii îl asociază pe Dumnezeu numai cu tot ceea ce este bun și frumos, fără să fie capabili să înțeleagă semnificația ascunsă a

faptului că marile divinități adoră de asemenea obscuritatea.

- Și care este această semnificație ascunsă? am întrebat

- Ai răbdare. Afirmatia este paradoxală și ea implică faptul că unele dintre divinități se află cu mult deasupra domeniului binelui și răului și de aceea ele sunt detașate chiar și de aceste aspecte duale.

- Convinge-l tu de asta pe unul care suferă mari pierderi sau greutăți în viață, am spus eu cu năduf, deși în esență cunoșteam subiectul discuției.

- Problematika aici este relativ delicată. Desigur, nu putem afirma în niciun caz că Dumnezeu este rău, însă pentru noi este înțelept să înțelegem că până și în existența răului îl putem descoperi pe Dumnezeu. Acest adevăr reprezintă o mare barieră conceptuală pentru majoritatea oamenilor și de aceea ei dau greș de atâtea ori în viață.

- Și cum s-ar putea înțelege mai bine aceasta? am devenit eu mai conciliant.

- Este foarte important să nu uităm niciun moment faptul că Dumnezeu, întotdeauna, în fiecare clipă, este totul. Asta te va ajuta să scapi repede de ideea dualistă că atât binele cât și răul

sunt absolute.

Da, citisem despre aspectele dualismului absolut și asta mi-a adus aminte, ca exemplu, de eterna problemă a puritanismului creștin, cea a păcatului originar, prezentată în Liturghia de Paște ca Felix Culpa (o vină fericită). Știam că, pentru a rezolva această dilemă, creștinismul a trebuit să justifice “păcatul originar” prin faptul că el a reprezentat însăși modalitatea prin care omul poate atinge salvarea sa spirituală. Mă întrebam numai dacă acceptarea acestei teze evidente este de natură să treacă peste prejudecățile înguste ale creștinismului puritan, care durează de aproape 2000 de ani. Dar, întrucât menirea mea nu era aceea de a afla câți enoriași puteau înțelege acest lucru, am ascultat mai departe explicația oferită de Shin Li, care mi s-a părut nu doar foarte elegantă, ci și plină de înțelepciune.

- Afirmația că în realitate Dumnezeu poate fi descoperit și simțit ca un bine suprem chiar și în ceea ce este rău exprimă în esență ideea că răul care apare nu este de fapt un rău absolut și că, prin urmare, el nu se opune în mod absolut binelui.

- Dacă lucrurile stau așa, atunci de ce ne mai confruntăm și cu rău, și cu bine? am întrebat

eu în mod justificat.

- Pentru că experiența răului ne confruntă de fapt cu propria noastră slăbiciune, cu propriul nostru păcat. De aceea. Pentru că ceea ce faci rău acum are de cele mai multe ori o urmă justificată în acțiunile tale trecute. Desigur, nu putem spune că răutatea nu este reală, însă chiar și așa știm că, dacă recunoaștem cu sinceritate un rău pe care l-am făcut, atunci, într-un anumit fel, el devine un fel de rău ceva mai "bun".

Aici avea dreptate. De fapt nu doar aici, ci peste tot. Mă gândeam doar că experiența vieții cotidiene ne oferă de multe ori ocazia să constatăm că cei care nu au cunoscut deloc ceea ce este rău sunt, în general vorbind, lipsiți de iubire sau se comportă în mod inuman cu ceilalți oameni. Există multe cosmogonii în care răul este interpretat ca fiind păcatul originar, păcat care totodată determină condiția actuală a Creației sau Macrocosmosului. Se poate vorbi de asemenea despre un mister al răului, deoarece el nu poate fi înțeles prin mijloacele obișnuite ale minții, respectiv prin rațiune sau logică, și adeseori nu i se poate găsi de către omul obișnuit o explicație plauzibilă.

De aceea pentru o ființă umană ignorantă, răul apare ca fiind aproape de neînțeles. Dacă

omul ar fi cu adevărat capabil să-l explice așa cum trebuie, răul s-ar asemena atunci cu o bombă al cărei detonator a fost îndepărtat și, odată ce misterul său ar fi pe deplin dezvăluit, răul nu ar mai exista.

Lecturile mele orientale și pe teme ezoterice mi-au fost atunci de mare folos. Mi-am amintit un citat semnificativ din marea epopee hindusă, Mahabharata, care mă făcea să intuiesc modul înțelept de a acționa în această problemă. Am căutat îndelung acel pasaj, până l-am regăsit și îl includ aici integral.

Un mare înțelept, care a realizat Adevărul Suprem, oferă următorul sfat: "Renunță acum la bine și la rău, renunță la adevăr și la minciună și, după aceea, renunțând complet la toate acestea, renunță în final la însuși actul de a renunța." Aceeași idee este exprimată în Kata-Upanishad, atunci când eroul Nashiketas îl întreabă pe Yama, care este divinitatea tărâmului morții: „O, Yama, spune-mi, te implor, ce se află în realitate dincolo de bine și de rău?”

Nu vreau totuși să prelungesc aceste considerații filosofice, care au avut ca substrat explicațiile subtile ale lui Shin Li. Este de ajuns să constatăm din lectura atentă a acestor citate că noi nu putem fi deasupra binelui dacă nu

suntem în același timp și deasupra răului. Totuși, legat de acest punct, îmi permit să remarc aici necesitatea unei analize metafizice, fără de care nu putem spera să înțelegem într-un mod superior problematica răului și a binelui.

Shin Li a făcut observația că răul este totuși un fapt incontestabil, o realitate pe care nici nu o putem nega, și nici nu o putem evita, cel puțin atâta timp cât încă ne mai confruntăm cu starea de ignoranță. Tot ea mi-a arătat că există un fel de mister al răului, a cărui realitate nu poate fi obiectul de analiză a rațiunii sau logicii. Astfel apare acea dimensiune metafizică ce ne determină să constatăm că răul este aproape incomprehensibil pentru inteligența umană, însă această afirmație nu este valabilă și pentru omnisciența divină.

- Gândește-te puțin, m-a îndemnat Shin Li. Dacă Dumnezeu ar face rău, atunci El nu ar mai fi acel Dumnezeu. Deci, pentru Dumnezeu, răul pur și simplu nu există. Tortura, ura, nedreptatea, sadismul nu constituie decât "miopii" ale oamenilor față de aceste aspecte ale vieții, și ei le interpretează atunci ca fiind rele. Dacă Dumnezeu permite totuși existența lor, aceasta se petrece fără îndoială datorită anumitor motive pe care cu siguranță că El le

știe dar deocamdată omul nu le poate cunoaște datorită stării de ignoranță în care se află. Tot ceea ce poate el să facă este să sperie că mai târziu, uneori chiar într-o viață viitoare, evoluând din punct de vedere spiritual, el va afla răspunsul la această mare enigmă.

Am rămas pe gânduri. Argumentele erau valabile, dar natura umană era prea puternică pentru a le lăsa să se manifeste liber. Tendința noastră de a căuta o rezolvare imediată, chiar o răzbunare atunci când ni se face un rău, este prea puternică la cei mai mulți dintre noi pentru a ne face să fim lucizi și înțelepți.

Aceasta se petrece mereu și mereu, chiar dacă de fiecare dată gândirea rațională ne arată foarte clar că ea nici nu poate să explice răul și nici nu reușește să-l elimine, deoarece acțiunea misterioasă a răului nu poate fi transformată și alchimizată decât în inimă, adică prin puterea formidabilă a iubirii și a inocenței, care întotdeauna izvorăsc dintr-o inimă pură.

- Aici însă pot apărea alte probleme, am spus eu. Pentru că, dacă de exemplu o persoană se afundă în fapte rele, suferința și chinul cumulat pot deveni de nesuportat pentru ea, împingând-o la fapte și mai necugetate, adică tot rele. Apare ca și cum nu există scăpare.

- Doar la o primă vedere, a subliniat Shin Li. De cele mai multe ori, omul se confruntă mai întâi cu ceea ce este rău și cu suferința, pentru ca mai apoi, având aceste experiențe, să poată evolua spiritual într-o stare de maturitate spirituală. Atunci când el încalcă în mod voit reguli sau principii pe care le consideră obligatorii, suferința care este generată în ființa sa de lumea stranie și periculoasă în care a pătruns este sau devine așa de mare, încât atunci doar iertarea sau disperarea apar ca fiind singura alternativă la greșelile făcute, deoarece pentru el nu mai există cale de întoarcere. Tocmai din necesitatea de a depăși această teribilă angoasă și pentru a trece astfel dincolo de răul pe care l-a comis, ființa umană poate să găsească atunci, ca o rază de lumină, experiența divină transcendentă. Așa se explică de ce aproape întotdeauna, atunci când se află la mare suferință sau cumpănă sufletească, omul își caută scăparea în Dumnezeu. Desigur, această trecere dincolo trebuie să survină în urma unui act pe deplin conștient și responsabil, căci, dacă se banalizează acest aspect, atunci nu se mai poate vorbi despre o greșeală gravă, ci de un simplu pas greșit. Încălcarea gravă a anumitor principii sau reguli ne confruntă atunci cu propria noastră

libertate și, prin aceasta, cu responsabilitatea pe care o avem.

Aici, Shin Li a atins un alt subiect sensibil, cel al libertății și al acțiunii în deplină cunoștință de cauză.

Problema a fost considerată foarte periculoasă de către Biserică, văzând astfel cu îngrijorare posibilitatea ca omul să-și manifeste pe deplin libertatea individuală, încălcând regulile și legile prestabilite de ea. De aceea, Biserica s-a grăbit să amnistieze ignoranța în ceea ce privește o faptă sau o acțiune care este greșită, afirmând că ea, adică ignoranța, este suficientă pentru a te elibera în totalitate de păcatul respectiv. Cu alte cuvinte, la spovedanie erai iertat, dacă spuneai că nu ai știut că ceea ce ai făcut era de fapt rău. Să nu uităm însă textele evanghelice, în care este înfățișată întâlnirea lui Iisus cu acel om care muncea în ziua sfântă de Sabat și căruia Mântuitorul i-a spus: "Omule, fericit ești tu dacă știi cu adevărat ceea ce faci acum încălcând regula strictă a Sabatului, adică a zilei în care nu se muncește. Însă ia aminte, căci dacă nu știi cu adevărat aceasta, atunci ești blestemat pentru că încalci legea sfântă!"

Afirmația lui Iisus ia deci în considerare omul prin raportarea lui la Sabat și nu Sabatul

prin raportarea la om, așa cum procedează Biserica. Din această cauză, textul a fost considerat ca fiind foarte periculos și destabilizator, mai ales pentru concepția și interesele clericale, deoarece el subliniază în mod subtil necesitatea libertății de a alege și ne face să intuim puterea pe care libertatea - atunci când este asumată într-un mod conștient, responsabil și pe deplin înțelept - i-o conferă omului. Însă în concepția Bisericii Creștine, oferirea libertății omului este periculoasă. Aceasta nu înseamnă că, prin necesitatea de a fi liberi, se face de fapt apologia păcatului și a anarhiei, motiv care de altfel a fost invocat de-a lungul timpului de majoritatea reprezentanților Bisericii, pentru a justifica regulile impuse de ei.

Presupunând prototipul unei ființe umane perfecte, care până în prezent nu a păcătuit vreodată, care nu a "căzut" și care nu a comis niciodată vreun rău, vom remarca imediat că ei îi lipsește tocmai această experiență a slăbiciunii, a greșelii, a păcatului, a durerii proprii care este resimțită adeseori atât în trup, cât și în suflet. După părerea mea, împărtășită de altfel și de Shin Li, fără experiența acestor slăbiciuni și greșeli este dificil, dacă nu chiar imposibil, să se ajungă la o justă înțelegere a unor realități

fundamentale care există în Creație. Dacă nu ar fi așa, ar fi dificil să se accepte condiția umană, societatea umană, întâlnirea cu o altă ființă umană, relațiile de tot felul care intervin. De cele mai multe ori, acest gen de experiențe fac să se nască iubirea cea mai pură și înălțătoare, care în același timp este și plină de compasiune. Nu se poate pretinde că noi putem iubi într-un mod total doar din înălțimi, deoarece în egală măsură trebuie să fim și jos, printre cei pe care îi iubim, cunoscându-le astfel printr-o experiență intensă, profundă și vie suferințele, păcatele și necazurile lor. Astfel, dacă ne gândim bine, putem realiza imediat că problema răului a sfârșit pentru totdeauna multe dintre schemele pe care unii oameni și le fac cu anticipație în ceea ce-L privește pe Dumnezeu, determinându-ne astfel să devenim mai umili și mult mai realiști în ceea ce privește diferitele aspecte complexe ale Creației lui Dumnezeu.

Acea a fost o zi memorabilă în care Shin Li a demonstrat extraordinara ei finețe psihologică și dexteritate a argumentației. Aș spune chiar mai mult decât atât: ea a fost cea care m-a determinat să trec puțin dincolo, să văd peste barierele eu-lui meu personal. A fost ca o călătorie în mine însumi, care a pregătit

explicarea textului din Pergamentul primit de la Zeița Machandi. Totuși aveau să mai treacă încă patru luni până când situația s-a aranjat de așa natură, încât a permis redactarea lui în totalitate.

Între timp, speranțele mele privind continuitatea activității generalului Obadea la DZ s-au dovedit deșarte. Se pare că bătrânul ajunsese într-adevăr la capătul răbdării, dar surprizele nu au încetat nici chiar atunci. Generalul era încă un om foarte puternic, cu numeroase relații și legături, atât în zona obscură a serviciilor secrete, cât și în cea a politicului.

Și-a depus demisia, dar nu pentru trecerea în rezervă, așa după cum băuiam cu toții. Acela era de fapt actul de rezistență pe care Obadea îl opunea hotărârii politice a prim-ministrului, aflat la rândul lui sub presiune diplomatică, de a riposta la veritabilul coup de foudre ce a zguduit Departamentul Zero. Dacă până atunci oricui i se părea că îndepărtarea generalului de la conducerea acestei unități era foarte improbabilă, iată totuși că ea s-a petrecut uluitor de repede.

Totuși, lucrurile s-au aranjat nesperat de bine, fapt care ne-a făcut pe toți cei rămași la Baza Alpha să aplaudăm frenetic pe sub masă.

După cum am spus, generalul Obadea nu era omul care să cedeze ușor, dar în cazul de față el pur și simplu nu a mai avut pârghii suficiente de control și, întrucât intenția de a fi îndepărtat de la conducerea Departamentului venea chiar din sferele foarte înalte ale politicului, a trebuit să renunțe la conducerea Departamentului, de care avusese grijă timp de peste 25 de ani. Totuși, avea suficiente relații și legături sus-puse pentru a trage niște sfori și a ne lăsa măcar în parte “acoperiți”.

Personal, sunt absolut sigur că vizita Ducesei de Halberg a fost cea care a grăbit deznodământul în cazul generalului. Dar pentru că în diplomatie și afacerile politice există niște legi nescrise, după plecarea lui Obadea de la conducere am fost lăsați în pace, fără a se face prea multe valuri. Nu mă îndoiam că aceea era doar liniștea de dinaintea furtunii, dar măcar aveam puțin timp să ne revenim după “seism”.

Este însă foarte interesant cum se aranjează lucrurile, în spiritul celor explicate de Shin Li chiar atunci când îți imaginezi că mai rău de atât nu se poate.

Întotdeauna am suspectat faptul că generalul nu a putut să treacă peste incidentul cu refuzarea vizitei sale la Pentagon, fie datorită

relație personale pe care o avea cu generalul Inossanto, fie pur și simplu pentru că nici după aceea nu a avut acces la toate elementele informative în acest sens, ori nu a dorit să le afle. Noi am căutat de mai multe ori să lămurim situația și să i-o prezentăm generalului așa cum a fost ea de fapt, cu ordinul primit de la Casa Albă, însă de fiecare dată el a refuzat să primească detalii, fără să ofere pentru aceasta niciun fel de explicații.

Formele transferului interimar de putere au durat mai mult timp și, așa după cum era firesc, Cezar a preluat conducerea Departamentului, în timp ce locotenentul Nicoară i-a preluat lui sarcinile, în special cele de ordin tactic. Eu mi-am păstrat fișa postului, cu o mică îmbunătățire, în sensul că am primit responsabilitatea administrării protocolului principal al complexului din Bucegi. Aceasta însemna, desigur, o funcție sporită, dar și mai multă birocrație în relațiile cu americanii. Totuși, pentru că dezvoltasem relații excelente de colaborare cu oficialitățile Pentagonului, treburile mergeau strună și toată lumea era mulțumită.

Așa cum obișnuiam să discutăm seara în jurul mesei din sala de protocol de

la Baza Alpha, cu toții eram de acord că, cel mai probabil, aceasta nu era decât o situație provizorie, creată de aparentul “vid de putere” pe care îl lăsase plecarea generalului Obadea. Cezar era cunoscut ca un foarte apropiat al acestuia și respectat în zona ocultă a SRI, dar până la urmă șefia, Departamentului avea să o aibă tot politicul. Interimatul lui ar fi putut dura câteva luni, să zicem maxim un an, dar după aceea starea de lucruri urma să fie schimbată. Nimeni din conducerea ocultă nu avea interes să-l mențină pe Cezar în postul de șef al Departamentului Zero, când se știa prea bine că el urma îndeaproape aceeași agendă și aceeași viziune cu cea a bătrânului general proaspăt demisionat.

Atunci a intervenit elementul surpriză de care spuneam, care a fost pentru noi, ca un “balon” cu oxigen ce ne-a făcut să nu ne mai simțim complet izolați.

Spuneam că, după părerea mea, generalul Obadea nu a reușit să treacă niciodată peste ceea ce i s-a petrecut cu câteva luni în urmă la Pentagon. Nu știu în ce măsură era adevărată această presupunere, dar lucrurile au luat brusc o altă întorsătură. Prin noiembrie 2006, puțin după ce generalul își semnase demisia, ni s-a anunțat

vizita intempestivă a șefului Pentagonului, dar nu la București, ci chiar la Baza Alpha. Asta era o premieră care ne-a băgat în priză, chiar dacă, ni s-a spus că vizita nu avea un caracter oficial, ci era mai mult de “nișă”. Specificația generalului Inossanto fusese aceea de a se întâlni cu generalul Obadea în cadrul Bazei, timp de jumătate de oră. Vizita urma să fie o deviere de la programul unui zbor spre Pakistan, astfel încât apărea mai mult ca o curtoazie adresată unui vechi prieten, să-i spunem un fel de “îndulcire” a situației create acum câteva luni.

Generalul nu se afla nici în postura și nici în măsura de a refuza acea vizită, deși tocmai se eliberase din funcția de conducere a Departamentului Zero. Dincolo de aspectele personale implicate, care nu îi conveneau, era totuși vorba de bunele relații la nivelul serviciilor secrete și militare dintre România și SUA, pe care nu avea rost să le strice.

Am fost de față la aterizarea elicopterului în interiorul Bazei și nu am putut să prind decât un schimb rapid de replici între cei doi generali:

- Mă bucur să te văd, Bill. Chiar și după ce tu nu m-ai primit la Pentagon, l-a întâmpinat Obadea pe general cu o replică ironică.

- Ai un loc retras? Avem de discutat, a replicat serios generalul Inossanto.

Au intrat în clădire, dar nu în Sala de Protocol, ci în biroul care îi aparținuse lui Obadea. Au rămas acolo cam 25 de minute, ordinul generalului fiind acela de a nu fi deranjați de nimeni și ca nici o persoană să nu pătrundă în acea secțiune a clădirii.

În tot acel timp, elicopterul nici măcar nu și-a oprit motoarele. După aproape jumătate de oră, cei doi au ieșit și mi-am putut da seama că discuția fusese nu doar fructuoasă, ci chiar surprinzător de bună pentru generalul nostru. Acesta era acum mult mai relaxat, chiar senin și bine dispus. Își luă rămas bun de la șeful Pentagonului, care urcă în grabă în elicopter, însoțit de garda personală.

Generalul intră radios în Sala de Protocol, unde îl așteptam nerăbdător împreună cu Cezar și locotenentul Nicoară.

- Chiar în clipa în care elicopterul se îndreaptă spre București sunt redactate actele necesare, ne spuse el fără nicio introducere.

Apoi, după ce făcu o scurtă pauză, care și-a avut efectul ei, Obadea zise:

- Hmm... "Lupul" nu m-a dezamăgit. Plec din funcția pe care o aveam aici, dar rămân totuși

aproape! Bill mi-a spus că regretă elementul diplomatic de atunci, însă nu a avut ce face: ordinul venea pe linie directă de la secretarul de stat. Dar acum, când apele s-au mai potolit, are nevoie de o “punte de legătură” permanentă cu ansamblul din Bucegi. Știa de demisia mea, așa că a profitat de ocazie și s-a oprit aici pentru a-mi propune să iau postul. Voi lucra direct la Pentagon, cu biroul pe același culoar cu al lui.

Asta da, veste! În plus, aveam și noi un “spate” mai solid, astfel încât să nu ne dezbine cei de aici.

- Va fi dificil cu protocolul de colaborare, a menționat Cezar, bucuros și el de rezultatul întrevederii, dar rămânând totuși obiectiv. Partea americană o să vrea birocrație.

- Am discutat deja aspectul în linii mari. Va fi o adaptare, în anumite limite, a operațiunilor tactice. În rest, nădăjduiesc să nu existe prea multe modificări.

- O să creeze valuri, am spus și eu, destul de surescitat. Va fi o lovitură pentru anumiți “clienți”!

- Da, așa este, dar nu vor mai avea ce să facă. L-am întrebat pe Bill de două ori dacă e dispus să riște asta, dar mi-a spus că în principiu nimeni nu are ce să zică, pentru că e acoperit.

În sfârșit, după aproape un an de tensiune întreținută și muncă laborioasă, întrezăream un orizont ceva mai liniștit. La urma urmelor, schimbarea de situație în Departamentul Zero nu apărea a fi așa rea. Poate chiar era necesară această modificare a planurilor de influență în cadrul lui.

Doctorul Xien și Shin Li lipseau de aproximativ două luni, dar evident că nu era treaba mea pe unde și cu ce treburi umblau. Simțeam doar că se apropie vertiginos termenul final al redactării Pergamentului Secret și că aceasta constituia o misiune aparte care îmi fusese încredințată. Avusesem încă două-trei discuții generale cu Shin Li despre acest subiect, în care am revizuit la modul general textul traducerii și am trasat câteva linii directoare asupra cărora urma să insist cu unele comentarii.

- Nu este important cât scrii, îmi spunea Shin Li. Dimpotrivă, textul trebuie să fie cât mai concis, dar foarte explicit. Aici primează calitatea; unii vor înțelege, alții se vor pierde repede în hățișul lor mental și nu vor mai ști cum să iasă de acolo. Rolul meu este să te ghidez astfel încât tu să prezinți într-o formă cât mai clară și adecvată ideile celor cinci versete ale Pergamentului.

Când venea vorba despre acest text secret, totul pălea în importanță prin raport la el.

- Atunci rolul meu care este?

Shin Li m-a privit intens câteva clipe, apoi mi-a răspuns cu o voce care venea parcă din altă lume:

- Misiunea ta este aceea de a-l face cunoscut pretutindeni. Nimeni rău intenționat nu mai poate împiedica aceasta. Au fost nenumărate piedici, dar acum totul este aranjat. Timpul tău a sosit.

CAPITOLUL 3

PERGAMENTUL SECRET CINCI TEHNICI INIȚIATIVE TIBETANE

Pe la începutul lui decembrie 2006 mă aflam deja în plin proces de redactare a textului Pergamentului, sub directa supraveghere a lui Shin Li. O serie de factori concuraseră într-un mod aproape miraculos la această “breșă” în activitatea noastră: apele se liniștiseră odată cu plecarea generalului Obadea la Pentagon, Cezar preluase fără probleme conducerea activității Departamentului, eu îmi realizasem foarte bine caietul de sarcini, având deseori inițiative constructive, legate în special de colaborarea româno-americană privitoare la complexul din Bucegi; Shin Li și doctorul Xien reveniseră la Baza Alpha, iar “caracatița” tuturor aranjamentelor de culise își retrăsese puțin tentaculele, uluită de schimbarea situației la vârf în ceea ce-l privește pe generalul Obadea, înalt Reprezentantul Comisiei româno-americane în legătură cu ansamblul din Bucegi. Fiind considerat un punct strategic de primă importanță și o mină de

informație tehnologică, ale cărei origini nu erau cunoscute, complexul din Bucegi reprezenta un “vârf de lance” la Pentagon, ceea ce făcea ca biroul generalului Obadea să fie foarte aproape de cel al generalului Inossanto.

La toate acestea se adăuga și prezența misterioasă și tulburătoare a lui Shin Li, care acum îmi vorbea foarte ales și cu multă considerație. Fusesem îndeajuns de nepriceput încât să consider exprimarea ei din lunile anterioare ca pe o problemă personală, considerând că are ceva cu mine. În realitate, așa după cum mi-a explicat ulterior, acel tip dur de comportament din partea ei fusese necesar pentru a elimina mare parte din “zgura” identității mele, absolut nenesară într-un context important ca cel al redactării comentariilor la textul Pergamentului.

Ajutat într-un anume fel, dar totuși prin mijloace proprii, trebuia să realizez într-un act conștient și pe deplin responsabil că aspectele adeseori neplăcute cu care mă confruntam în viața de zi cu zi, mai ales prin natura serviciului, nu reprezentau practic nimic prin comparație cu lumina plină de iubire încântătoare pe care o revărsa cunoașterea adâncă ce provenea din revelarea textului ori înțelegerea subtilităților sale.

Aceasta trebuia să aducă în inima mea, ca și în cea a oricărui cititor atent, pacea și liniștea care nu pot fi deranjate oricât de mari și importante ni s-ar părea treburile de zi cu zi. Fiind pus chiar în direct cu această realitate prin intermediul "corecțiilor", dar și explicațiilor lui Shin Li, eu mă bucuram din plin de această "cizelare" a personalității și cunoașterii mele.

Shin Li mi-a explicat că era imperios necesar să mențin acel nivel rafinat de conștiință, pentru a reda și a înțelege cât mai bine semnificațiile ascunse ale textului. Astfel antrenat, îmi dădeam seama că nu mă mai confruntam aproape deloc cu stări de neatenție, cu modul de gândire malefică ce este comun, din păcate, atât de multor oameni, cu stări de dezordine mentală sau de violență interioară.

- Ai atins o condiție de relativ echilibru interior, de armonie și coerență, care te împiedică acum să mai reacționezi în mod orgolios, mi-a spus Shin Li. Nu te gândi, însă, că vei rămâne astfel un timp prea îndelungat; trebuie să cucerești definitiv această stare, pentru a putea trece eu adevărat mai departe. La acest examen cade majoritatea oamenilor. Aici dau greș grupurile, societățile, marile năzuințe și idei. Este un prag foarte dificil.

- Mă gândesc la Departamentul nostru. Crezi că se aplică și aici regula? După cum vezi, și aici este o luptă de năzuințe și idei împotriva celor care, cel puțin pe un anumit segment, nu doresc binele acestei țări.

- Este vorba despre o altă situație, mi-a răspuns Shin Li. Ia în vedere faptul că în cazul DZ variabilele sunt foarte numeroase și țin în special de condiționările de natură fizică: ierarhii, ordine, interese. Dar putem spune totuși că ceea ce se petrece în acest Departament este o reflexie a unor intenții ascunse, manifestate de o anumită categorie de oameni. În ultimă instanță, se poate repara și de jos în sus, adică acționând în DZ pentru a obține efecte în grupurile care vor să îl controleze, însă aceasta necesită foarte multă energie și, în plus, este foarte complicat.

- Înțeleg, am spus eu. Dar "regula grupului" rămâne universal valabilă, nu-i așa? Mă refer la modul de funcționare. Nu contează, de exemplu, că membrii principali sunt dispersați la distanțe fizice foarte mari unul de celălalt.

Desigur, mă refeream în special la generalul Obadea. Oricât ar fi fost generalul cu noi în gând și în intenție, totuși distanța enormă constituia un anumit impediment. Eu însă voiam să mă conving de contrariu, voiam să cred că

nu s-a modificat aproape nimic. În situația actuală generalul era limitat în acțiunile sale, mai ales cele de natură executivă, dar influența sa puternică se făcea încă simțită prin relațiile pe care le avea și "sforile" pe care le trăgea, atât la București, cât și în fieful diplomației militare americane. Cu toate resursele sale, generalul urmărea din răspuțeri să ne ajute, astfel încât să nu abandonăm lupta.

- Să știi totuși că aceasta contează, mi-a replicat Shin Li. Contează chiar foarte mult. În primul rând este vorba despre coerența de grup, iar apoi de felul în care aceasta poate fi dezbinată. Când mă refer la coerență, am în vedere starea de armonie, care este fundamentală în orice grup puternic ce își propune realizarea unui țel important. Această stare este ca un monolit indestructibil în fața forțelor rele, care vor să o distrugă, este motivul pentru care standardul acțiunii malefice se rezumă la "dezbină și stăpânește". Când acesta se impune, alianțele se nasc și mor înainte de a deschide ochii. Ele au fost dezbinat fără a putea să-și manifeste forța uniunii și a cooperării armonioase. De obicei, atunci când forțele rele acționează prin intermediul unor persoane sau organizații împotriva binelui, ele urmăresc în primul rând

să distrugă această coerență, această armonie.

Dacă până atunci, să zicem, grupul era coerent în idei și acțiuni, prin anihilarea armoniei sale starea de coerență dispare, și astfel eficiența grupului respectiv scade mult, chiar dramatic.

Înțelegeam foarte bine aceste aspecte, deoarece le discutasem de mai multe ori cu Cezar până atunci, ele fiind un mod esențial de a înțelege pe ce trebuie să se bazeze lupta, în special împotriva intereselor masonice.

- Știu, am spus. Iar un mod clasic de manifestare a acestor dizarmonii este exacerbarea orgoliilor, care apare și capătă uneori proporții monstruoase la unii dintre membrii grupului. Apare atunci tendința din partea lor de a acționa într-un mod divergent, dizarmonios. Da, cred că am înțeles corect acest mecanism.

- Nu-i nimic, îl discutăm acum din nou, nu mă slăbi Shin Li. Ce ai spus este corect. De aceea, astfel de membri, atunci când ei există, trebuie eliminați din grupul respectiv, pentru că sunt precum un "microb" care tinde să-l îmbolnăvească grav. Dar ce se întâmplă dacă, dimpotrivă, se creează o armonie între membrii grupului? Am pufnit amuzat.

- Asta e acum! Parcă suntem la grădiniță. Firește, puterea grupului, că e spiritual, ezoteric,

politic sau de altă natură, poate să crească foarte mult.

- Nu te grăbi, mă temperă ea, pentru că este totuși un motiv bine întemeiat pentru care am vrut să ating acest subiect. Reține că, într-un astfel de caz, al armoniei și coerenței manifestate într-un grup, puterea lui crește într-adevăr foarte mult, dar aici nu este vorba despre o însumare a stării de armonie a fiecărui membru din grup, ci chiar de o creștere exponențială a capacităților lor. Acest aspect este foarte important, dacă îl vei înțelege în mod corect.

Vei putea astfel să constăți că, deși unii oameni cunosc multe noțiuni spirituale și ezoterice chiar fundamentale, totuși ceea ce conduce la diminuarea sau la anihilarea eficienței oricărui grup pe care ei îl formează este tocmai această creștere și exacerbare a orgoliului, care duce la dizarmonie și la lipsa coerenței între membrii grupului.

Inspirat, am făcut imediat o extrapolare chiar la mirosul ființei noastre, la universul pe care ni l-am format noi înșine prin personalitatea și identitatea noastră. După câte îmi dădeam seama, factorul perturbator era eu-l individual, care manifesta o serie întregă de trăsături dizarmonioase, cum ar fi orgoliul,

egoismul, dorința de mărire. Toate acestea ne depărtează de la o viziune unitară, de ansamblu a realității și ne fac să vedem doar mici fragmente, adeseori neînsemnate, ale ei. Dacă reușim să ne "cucerim" orgoliul, dacă reușim să manifestăm umilință și iubire veritabilă, atunci înțelegem că se produce acea stare de armonie și coerență energetică chiar în interiorul ființei noastre. Atunci devenim capabili să vibrăm la unison cu alte câmpuri armonice coerente care există în Macrocosmos, ceea ce ne va face să devenim mai puternici, să fim inspirați și eficienți, pentru că atunci, între noi și acele sfere armonioase de forță, se stabilesc anumite legături subtile care favorizează și în noi apariția unor stări de armonie, de forță și de coerență mult amplificate.

Shin Li a apreciat în mod deosebit comentariul meu și m-a felicitat cu sinceritate.

- Totuși, a specificat ea, nu uita niciodată că, pentru a realiza această stare, pentru a depăși condiția mediocră în care se află, omul trebuie să dea dovadă în primul rând de voință. Și să înțeleagă că fără aceasta nu prea poate face mare lucru. Nu mă refer la voința banală, automată, ci la un efort de voință conștient, semnificativ, care produce modificări în existența omului.

- Firește, nu te poți depăși fără manifestarea voinței.

Shin Li mă corectă imediat.

- Vorbești, dar nu înțelegi încă. Pătrunde semnificația adâncă a voinței. Îți manifesti voința să te deplasezi, dar și să scrii despre acest text secret. În ambele cazuri este vorba despre voință, și totuși ea nu se manifestă identic. Ce o face să se deosebească? Ce este până la urmă voința?

M-am uitat la ea mirat.

- Credeam că tu ești cea care îmi explici mie, am spus eu, puțin descumpănit.

- Fii liniștit, era o întrebare retorică. Voiam doar să te aduc mai aproape de subiect. E o diferență radicală între voința manifestată în mod inconștient și cea pe deplin responsabilă, conștientă. Aceasta se datorează faptului că voința este o energie subtilă fundamentală, care face cu putință întreaga manifestare și menținerea ei, așa cum ni se prezintă ea clipă de clipă. Legile cosmice, de exemplu, sunt o expresie a voinței lui Dumnezeu. E o energie subtilă, chiar ocultă. Sigur, cazul ideal este atunci când voința noastră este una cu voința lui Dumnezeu, pentru că atunci știm sigur că nu greșim, știm sigur că e vorba despre o voință

benefică și armonioasă. Dacă voința noastră se opune însă legilor divine, atunci ea este o voință rea și poate fi definită prin termenul general de încăpățănare. E adevărat că omul are și o voință animalică, inferioară, subconștientă, care totuși este integrată în unitatea ființei și își are rolul ei. Dar, ceea ce este mult mai important, el deține și o voință care e pe deplin conștientă, o voință care implică o rafinare a energiei ei specifice.

- Adică trebuie să înțeleg că în orice om energia voinței se prezintă nuanțat: o voință automată sau subconștientă și o voință conștientă. O manifestare joasă, inferioară și o manifestare înaltă, superioară a voinței.

- Da, cu mențiunea că sesizez totuși la tine o mică lipsă de înțelegere. Tu îți imaginezi că această voință inferioară, subconștientă, este doar un accesoriu pentru realizarea diferitelor funcții trupesti, în special, a celor de mișcare și de acțiune automată. Eu însă îți spun să nu ignori deloc forța și importanța voinței inferioare, pentru că în unele cazuri acest aspect se poate dovedi dramatic în viața oamenilor.

Aspectele instinctuale joase au de multe ori tendința să prindă în manifestarea lor întreaga ființă și chiar să o subjuge. În cazul viciilor sau al patimilor, aceste aspirații inferioare ale

voinței se manifestă cu putere, putând conduce omul la regres și, în final, chiar la decadența lui dramatică. Aici stă problema, tocmai în voința automată, subconștientă, care are tendința să înlănțuie ființa umană, să o facă să cedeze în fața anumitor impulsuri inferioare, ce îl împing gradat pe om pe o pantă descendentă. Este tot o energie a voinței, dar o energie inferioară. Dacă ai trezit însă suficient de mult energia superioară a voinței, aceasta poate să se opună în mod eficient unor astfel de impulsuri și tendințe inferioare, putând să le domine și apoi să le anihileze. Într-o astfel de situație, rolul voinței superioare este esențial.

- Bine, însă realizezi, cred, că fluctuații vor exista mereu, am spus eu.

- Vor exista doar atâta timp cât voința inferioară nu este încă suprimată de voința superioară a omului. Însă, pe măsură ce tendințele inferioare vor fi controlate, asistăm la un proces de "dresare" a ființei și de rafinare a ei. Este deci esențial ca energia superioară a voinței să fie trezită și amplificată în ființa umană. Cu ajutorul ei, de exemplu, se pot exorciza, impulsiona și ajuta și alte ființe care ne solicită ajutorul. Uneori se dă o adevărată luptă între cele două tipuri de voință.

Trebuia totuși să lămuresc un lucru.

- Dar dacă cineva crede că posedă această energie superioară a voinței și își imaginează că vindecă, exorcizează sau îi ajută pe alții? Aceea ce fel de voință este?

- În astfel de cazuri este vorba despre manifestarea unui anumit bun simț și a maturității spirituale, fără de care nu poți evolua.

Într-adevăr, eu cunoșteam personal mulți sărmani care își imaginau că au anumite capacități sau puteri și, vehiculând câteva noțiuni oculte, reușeau să sucească mințile celor mai slabi cu duhul. Partea interesantă este că aceste ființe umane chiar erau convinse de misiunea lor, dar bineînțeles că această convingere mergea mână în mână cu credulitatea și ignoranța omului de rând. Orice am zice, nu ne putem amăgi la nesfârșit nici pe noi, nici pe ceilalți, dacă nu avem o bază reală pentru ceea ce susținem, dacă nu probăm o forță, o energie elevată care într-adevăr să dovedească - fie doar și numai prin intermediul bunului simț - că acel om are totuși o valoare, știe ce vorbește și cum acționează. Cuvintele sau gesturile patetice nu vor fi suficiente prea mult timp, deoarece până la urmă totul se măsoară în efectul produs. Or,

pentru a exista un efect veritabil, este necesară tocmai această energie superioară a voinței. La rândul ei, pentru a putea fi amplificată, energia superioară a voinței are nevoie de un efort adecvat și pe deplin conștient. Ceea ce un om fără această energie superioară a voinței nu reușește, chiar dacă el vrea aceasta, cel care o are trezită și destul de mult amplificată în el însuși, va reuși cu ușurință.

Aici, Shin Li a punctat un aspect esențial.

-Trebuie decisă înțelegeri ceva fundamental: nu e suficient doar să vrei; e de asemenea foarte important ca această voință să fie susținută de energia voinței conștiente. Deci, încă o dată: nu e totul să vrei, este extrem de important ca în momentul în care vrei, să dispui și de energia care apoi să facă ce vrei tu. Asta o să-ți permită să testezi de câtă energie a voinței dispui, după timpul care trece din momentul în care ai vrut și apoi s-a realizat. Cu cât timpul e mai scurt, cu atât înseamnă că energia voinței conștiente din tine e mai mare. Pentru că, din punct de vedere exterior, omul nu are de unde să știe dacă dispune sau nu de această energie subtilă a voinței conștiente. Totuși, astfel de "semne" despre care ți-am spus sunt în măsură să autentifice forța de care el dispune în direcția voinței conștiente. Să

zicem că îți este foame, dar, în situația în care te afli atunci, nu ai ce să mănânci. Dacă totuși dispui de această energie a voinței, care este mare, vei vedea că într-un anumit mod cineva îți va aduce de mâncare. Tu nu știi cum de a venit acea persoană cu mâncarea tocmai la tine, dar acțiunea în sine se produce. De aceea îți spun că această energie superioară a voinței poate să producă multe realizări.

Eram încântat de claritatea exemplului și de felul în care înțelesesem problema. Totuși, doream să mai lămuresc niște puncte din experiența unor prieteni de-ai mei, care apucaseră pe un drum periculos cu mai mulți ani în urmă.

- Sunt anumite "lanțuri" și în cazul energiei subconștiente a voinței, am spus eu. Dacă cineva, de exemplu, vrea să renunțe la băutură sau la fumat, nu știu cum se face, dar tocmai atunci apare un altul care este dispus să-l invite la vreo petrecere sau îl îndeamnă la o țigară. Cum să interpretez aceasta? Este vorba despre un test pentru persoanele respective?

- E un fel de joc, care este corelat cu o anumită manifestare a voinței inferioare. Aceasta îi întinde persoanei respective o cursă, dar ceea ce este esențial de remarcat e faptul că energia

voinței superioare trebuie neapărat să existe, pentru ca mai apoi noi să realizăm cu ușurință tot ceea ce vrem.

- Dar din ceea ce văd și observ eu, cei mai mulți oameni nu simt și probabil nici nu prea vor să amplifice în ei voința conștientă, am spus dezamăgit.

- Într-un fel este firesc, mi-a răspuns Shin Li. Oamenii fug de efortul perseverent pe care îl implică dobândirea acestei voințe elevate. Dar, dacă persoana este bine orientată și dacă egoismul sau orgoliul nu sunt prea mari în ea, atunci este posibil.

- Să știi că nu prea înțeleg concret ce trebuie să fac pentru aceasta.

Shin Li mi-a împărtășit atunci singurul sfat care putea duce la rezolvarea dilemei existențiale a omului. Oricât ar părea de ciudat în această societate de consum, a putea trăi fără greșeală implică în cel mai înalt grad chiar transcenderea nevoilor așa-zis "esențiale": nevoia de a avea mai mult, nevoia de competitivitate.

- În acest demers este esențial să te deschizi cu umilință față de voința atotputernică a lui Dumnezeu și simultan să manifesti o mare dorință pentru a fi perfect. Pentru noi, oamenii, este foarte important să realizăm că facem voința

lui Dumnezeu, pentru că atunci suntem siguri că acționăm la unison cu înțelepciunea infinită a lui Dumnezeu, cu tot ceea ce Dumnezeu vrea să facă prin noi și cu noi. Ia propriul tău exemplu: dacă ți-ai fi manifestat într-un anumit mod inferior și distructiv voința, ai fi putut foarte bine să refuzi misiunea de a face cunoscut textul secret și pe scurt comentat al acestui Pergament străvechi.

Totuși, chiar dacă este relativ greu, tu ai acceptat misiunea, ai acționat conform liberului tău arbitru și ți-ai manifestat voința conștientă și pe deplin responsabilă în această direcție. Altcineva poate ar fi refuzat din cineștie ce motive obscure. Dumnezeu nu ne va forța niciodată să acționăm în vreun fel sau altul, însă în noi există acea energie foarte specială a voinței, care ne poate face sau nu să fim la unison cu voința Lui atotputernică. A urmări să facem numai ceea ce vrem noi sau ceea ce ne imaginăm că ne-ar servi, ne poate conduce în timp la o stare de exacerbare a voinței inferioare egotice și la amplificarea orgoliului. Aceasta poate chiar să-l condamne pe om la demonism și chiar la amplificarea unor aspecte foarte josnice în ființa lui.

Gândul mi-a zburat atunci la faptul că până și Iisus, în unul dintre cele mai dramatice momente ale existenței lui divine pe pământ, a

vrut să realizeze voia lui Dumnezeu atunci când s-a rugat: "Tată Ceresc, dacă este cu putință, îndepartează de la mine acest pahar; dacă nu, atunci facă-se voia Ta". Vocea lui Shin Li m-a readus însă la clipa prezentă:

- Este unul dintre cele mai importante puncte ale evoluției spirituale. Nu poți vorbi despre un progres spiritual veritabil al ființei umane atâta timp cât ea nu înțelege corect care sunt rădăcinile eșecurilor ei prin numeroasele vieți pe care le-a trăit. Dar, odată ce voința ei începe să se alimenteze tot mai mult cu voința lui Dumnezeu, va ști cu siguranță că e pe drumul cel drept.

- De unde așa multă siguranță? De unde să știu eu aceasta? am întrebat pe bună dreptate.

- Metoda poate părea stranie pentru mulți oameni, în special pentru cei atei care, într-un fel, sunt cei mai nefericiți. Este foarte important să vrei să te raportezi cu umilință la Dumnezeu și să-L rogi să te inspire și să te ajute pentru ca tu să Îi faci voia în tot ceea ce acționezi. Abia atunci vei avea siguranța că ceea ce faci este cu adevărat înțelept, pentru că știi cum se spune: adeseori, căile lui Dumnezeu sunt pline de mister. De aceea îți spun că această aspirație în a realiza voia lui Dumnezeu, și nu voia noastră,

este esențială, pentru că atunci putem fi siguri că și Dumnezeu este cu noi, ceea ce ne va scuti de foarte multe suferințe și de foarte multe tentații.

Cei mai mulți oameni se confruntă aproape tot timpul în viață cu probleme, suferințe, temeri, tentații și nu înțeleg de unde le vin toate acestea. Existența lor e tensionată, crispată și plină de suferință. Dar, făcând voia lui Dumnezeu, aceasta ne permite să trecem cu ușurință peste încercările și peste problemele care, altfel, ar putea să ne conducă la prăbușire și la regres.

- Înțeleg că acesta e un aspect fundamental al evoluției spirituale individuale.

- Altfel nu se poate. Cel care vrea cu adevărat să înflorească din punct de vedere spiritual, va trebui să realizeze voia lui Dumnezeu. Mi se pare cel mai important aspect din viața unui om.

- Cunosc însă oameni care consideră aceasta un fel de "atentat" la propriul lor liber arbitru. Din punctul lor de vedere este o înjosire, ceea ce îi determină să se învrăjbească și mai mult.

Shin Li înclină încet din cap, dându-mi de înțeles că ea cunoștea situația.

- Aceasta se datorează predominanței

naturii lor inferioare și a unei teribile “rupturi” între minte și inimă. Acele persoane nu țin cont că răspunsurile lui Dumnezeu sunt mereu în inimă; mintea este un fel de “sediul” de manifestare a individualității egotice.

Omul vrea și chiar crede cu tărie că are imperioasa nevoie de a fi el însuși “centrul” care guvernează totul și care decide totul. În realitate, la acest nivel el face pur și simplu jocul, fără să știe, al forțelor întunecate care îi determină astfel o exacerbare a orgoliului. Iremediabil, va sfârși prin a cădea, iar suferința îi va fi cu atât mai mare.

Mi-am adus aminte atunci că istoria este plină de exemple de acest fel. Mari conducători sau oameni politici care au decăzut fulgerător, chiar în momentele în care simțeau mai mult ca oricând că ei sunt intangibili. Am realizat atunci ce efemeră este tentația puterii, dacă ea nu este stăpânită de o voință elevată, mult superioară voinței egotice, care este limitată și grosieră.

Shin Li a continuat să-mi explice:

- Abandonându-se în fața voinței lui Dumnezeu, omul se coboară în aparență, dar în realitate el se ridică pentru că, atunci când face voia lui Dumnezeu, el este la înălțimea voinței Divine. Atunci el este sigur că nu greșește,

pentru că Dumnezeu nu greșește niciodată.

Dar ignoranța profundă îl poate face pe om să gândească faptul că Dumnezeu mai "greșește" și El câteodată, fiind de exemplu nedrept cu soarta oamenilor sau măcar a unora dintre ei. Dar dacă ar fi într-adevăr așa, atunci care ar mai fi diferența dintre Creator și ființele pe care acesta le-a creat? Ar însemna că și unul și celălalt s-ar întrece în greșeli și fără îndoială că ar rezulta un haos din care nu s-ar mai înțelege nimic. Cu toate acestea, universul funcționează de eoni de timp cu o perfecțiune inegalabilă, iar legile lui sunt imuabile. De aceea, atunci când faci voia lui Dumnezeu, aceasta îți conferă o reală invincibilitate.

Altfel, omul este liber, după cum prea bine știi, dar cu toate acestea este predispus să greșească. Dacă el zice că poate să facă tot ceea ce vrea și chiar face aceasta, își exprimă într-adevăr în acest fel libertatea pe care o are, dar totodată poate să alunece în demonism. Pentru că ceea ce diferențiază orientarea demonică de orientarea divină este că cel care este demonizat face ce vrea el. În schimb, ființa care este la unison cu universul și armonia lui, fiind în strânsă legătură cu Dumnezeu, nu face ce vrea ea, ci face ce vrea Dumnezeu. Remarcă faptul că acesta este un

element esențial.

Atunci când Shin Li dorea să puncteze ceva foarte important, atmosfera în jurul ei parcă se modifica, provocându-mi mici frisoane, ca niște descărcări electrice prin trup.

- Dar sunt foarte mulți oameni care își fac o datorie de onoare să anunțe cu emfază că ei sunt propriii lor stăpâni și că fac tot ceea ce ei poftesc și oricând poftesc. Eu însumi am auzit aceasta de mai multe ori și trebuie să spun că acele ființe sunt încrezătoare în ceea ce afirmă, au o anumită probitate și chiar au făcut anumite fapte bune.

- Știu și eu foarte bine la ce te referi, mi-a răspuns Shin Li. Ceea ce îi păcălește însă pe foarte mulți în cazul celui care este demonic e că acesta poate să facă și bine, poate să facă și rău, dar el întotdeauna face ce vrea. De aceea și reușește să-i păcălească pe mulți, însă făcând ce vrea el acționează de fapt haotic și este rupt de unitatea cu Dumnezeu. Sigur că Dumnezeu nu îl obligă, dar în condițiile acestea respectiva ființă va trebui să suporte consecințele acțiunilor sale. Ele pot fi și bune, dar în mod sigur sunt și rele sau chiar foarte rele. Prin comparație, cel care lasă ca prin el să se manifeste voința lui Dumnezeu, de fapt se înalță, coborârea lui

aparentă fiind astfel doar în ochii și în percepția denaturată și impură a celor egoiști și orgolioși, chiar dacă ei nu-și dau seama de aceasta. E clar că în acest fel nu putem greși niciodată.

- Într-adevăr, îmi pare o cale către perfecțiune, am exclamat cu entuziasm.

- Bineînțeles. Niciodată nu vei putea spune în final:

“Uite, am făcut voința lui Dumnezeu și e groaznic, e cumplit! Am decăzut, m-am prăbușit, iar viața mea e un fiasco!” Nu, așa ceva nu există, pentru că Dumnezeu este eminent bun. Însă pe cealaltă cale, în care omul face ce vrea el, există din plin posibilitatea căderii.

Ai deci în vedere două posibilități fundamentale: omul se poate ridica semetîndu-se și considerând că face doar ce vrea el, dar în realitate va fi coborât; și mai există cealaltă posibilitate, ca omul să-și dăruiască viața proprie lui Dumnezeu, să fie solidar cu El și să-L lase astfel pe Dumnezeu să facă cea ce dorește cu el și prin el. În felul acesta, ființa umană face cu adevărat pași importanți spre starea de îndumnezeire și nu uita că cel care se va coborî în felul acesta, de fapt va fi înălțat.

Am reflectat mult timp dacă să reproduc sau nu această discuție cu Shin Li în carte și

chiar i-am cerut sfatul în această direcție. Am căzut amândoi de acord asupra faptului că, în contextul prezentării textului din Pergament și dată fiind importanța capitală a înțelegerii unor astfel de noțiuni pentru viața de zi cu zi a omului, acest lucru trebuia făcut. Mi-am permis doar să ajustez topica oarecum ciudată a expunerii lui Shin Li și unele expresii pentru a căror lămurire ar fi trebuit adevărate volute ezoterice. Încă o dată, arhivele mele - acum foloseam un recorder digital - s-au dovedit foarte folositoare.

Scriind la aceste pasaje și căutând să le adaptez cât mai bine situației pentru care ele sunt justificate, am dat peste o înregistrare mai veche cu câteva luni, în care Shin Li îmi explica motivul general al lipsei de integrare și de reușită în viața omului modern.

Considerând că acest subiect se leagă și el de armonia și echilibrul general al vieții noastre, precum și de manifestarea unei voințe constructive, consider că este util să expun în cele ce urmează considerațiile lui Shin Li (înregistrarea prezintă la un moment dat niște paraziți ai cărei cauză nu o cunosc, după care se oprește brusc. Eu îmi aduc aminte că acea discuție a durat aproximativ o jumătate de oră, însă sinteza ei este prezentată în cele ce unnează;

nu mai rețin totuși care a fost sursa de la care am pornit argumentația).

- Mulți oameni se plâng că nu reușesc în viață, că nu obțin ceea ce doresc, dar ei nu înțeleg de ce, am spus eu, sugerând întrebarea.

- Astfel de persoane nu sunt încă armonioase și în ele se dă o luptă între două forțe care sunt opuse. Într-un anumit moment ele se hotărăsc să facă o acțiune, dar în același timp un fel de demon lăuntric le spune că nu vor reuși, că nu va fi cu puțință să aibă succes în acea acțiune. În ele apare un fel de luptă lăuntrică, ce le consumă forțele în această confruntare sterilă. În unele situații această luptă poate chiar să încline spre o victorie a tendințelor distructive, pesimiste și negativiste, care vor face ca acele persoane să fie învinse înainte chiar de a se angrena cu adevărat în acțiunea pe care și-au propus-o.

- Și cum luptă ele pentru a îndepărta aceste efecte neplăcute? Trebuie totuși să existe o reacție, nu-i așa?

- O cauză rea declanșează întotdeauna efecte rele. Pentru a-și modifica ființa, personalitatea, acești oameni trebuie să adopte obiceiuri pozitive, înlocuindu-le astfel pe cele rele. Dacă înlocuirea nu se realizează însă

complet, atunci procesul evolutiv va fi blocat.

Problema va continua deci să existe, făcându-i să sufere din ce în ce mai mult în viață.

Trebuie să recunosc faptul că discuțiile cu Shin Li aveau un farmec aparte. Nu doar că ea era o prezență misterioasă, dar modul în care își exprima ideile, inspirația și valoarea argumentelor crea parcă o vrajă în încăpere, căreia mă abandonam ca într-o călătorie pe un alt tărâm. Avea acel simț exact al proporției discuției, știa când și cât să insiste asupra unui anumit subiect, surprindea până și cele mai mici neînțelegeri ale mele și mă ghida cu mare precizie prin hățișul atât de complicat al personalității și al noțiunilor ezoterice. Ajunsesem să tânjesc după aceste întâlniri și discuții cu ea, dar natura activității împiedica desigur ca acest lucru să se petreacă prea des. Ea însăși lipsea împreună cu doctorul Xien perioade mai lungi sau mai scurte de timp și revenea la Bază, uneori chiar și după câteva săptămâni. Nimeni nu știa unde fuseseră și ce făcuseră, dar, printr-un ordin special al guvernului, cei doi aveau dispensă absolută în cadrul Bazei noastre. Eu nu cunoșteam natura exactă a contribuției lor la activitatea serviciilor noastre secrete, iar Cezar nu a dorit niciodată să-

mi precizeze mai multe pe această temă.

În ceea ce mă privește, mă apropiam cu pași repezi de redactarea textului Pergamentului. În final, după multe luni de pregătiri și discuții lămuritoare, am reușit să-i dau o formă definitivă și destul de concisă. Oricât ar părea de ciudat, textul constă doar din cinci versete ermetice; ele au trebuit traduse și aranjate corespunzător și inteligibil pentru cunoștințele omului modern fiind însoțite și de unele scurte comentarii ce reprezintă modesta mea contribuție în conformitate cu misiunea ce mi-a fost încredințată. Totuși, chiar și așa, nu eram convins că mesajul spiritual al textului putea fi înțeles într-un mod adecvat de toți cititorii. Inițial, după ce am primit Pergamentul de la Zeița Machandi, am insistat ca acesta să fie publicat cât mai repede, dar Repa Sundhi nu a fost de acord, argumentând că deocamdată "fructul nu era copt". Mai apoi, așa după cum se întâmplă de obicei, eu am început să pierd din interes, viața mea a intrat pe noi făgașuri și a venit momentul în care bătrânul înțelept mi-a reamintit ceea ce am de făcut.

Totuși, dacă observ bine lucrurile, ele s-au aranjat de așa natură încât să atingă un maxim de beneficiu atât pentru mine, cât și pentru

cei care sunt interesați de spiritualitate. Textul apare exact în forma potrivită și cu înțelegerea lui adecvată, exact la momentul potrivit pentru a fi asimilat așa cum trebuie de cititor.

Pe de altă parte, această perioadă a permis nu doar o maturizare spirituală în ceea ce mă privește, ci ea mi-a oferit și ocaziile necesare pentru a-mi orienta cât mai eficient viața, astfel încât să fiu împăcat și mulțumit cu ceea ce fac. În acest interval de timp, cu anumite ocazii am avut posibilitatea să împărtășesc câte ceva din conținutul textului și semnificațiile lui altor persoane, însă am constatat că, în mod misterios, încercând să le explic toate acestea, nu reușeam totuși să-mi găsesc cuvintele potrivite și mă cramponam în ele, fără să exprim exact ceea ce doream. Cu timpul, mi-am dat seama că nu e bine pentru noi să relatăm unor persoane neavizate anumite experiențe care nu ne sunt nici nouă prea clare. În astfel de situații ne vom agăța de anumite idei și ne vom angrena ego-ul emițând anumite forme-gând false, care nu sunt corecte în raport cu fenomenul descris de noi. În situații de acest fel, cramponându-ne să dăm tot felul de explicații pe înțelesul unei făpturi mai modeste, vom constata că enunțăm și erori. În acele momente, erorile nu ni se vor părea

mari, dar ele vor rămâne totuși în aura noastră și vor leza într-un anumit fel procesele care se desfășoară într-un mod spontan și firesc.

Ce vreau să spun este că e nociv să încercăm să explicăm altora ceea ce noi înșine nu știm cu exactitate cum anume se petrece. Odată însă ce această cunoaștere a început să fie asimilată în mod gradat și ea se maturizează în conștiința noastră, putem ști că a venit vremea pentru a o face cunoscută și altora. De pe această poziție am înțeles eu complicatul proces al editării textului secret, în conformitate cu voința lui Repa Sundhi, care exprima o înțelegere mult superioară asupra lucrurilor. Într-o scurtă întrevvedere pe această temă la care au participat de asemenea Cezar și Shin Li, el a spus:

- Dacă vrem să împărtășim ceva important unei persoane în care avem încredere, trebuie să alegem cu atenție acea persoană, pentru că, dacă ea nu este capabilă să ne înțeleagă intelectual și nici să intuiască aspectele pe care i le spunem, atunci inițiativa noastră nu este de nici un folos. Ce rost ar avea să dezvăluim anumite mistere și fapte extraordinare unei persoane care, fiind incapabilă să le înțeleagă la nivel de suflet și intelectual, începe aproape imediat după aceea să te acuze și să aibă o atitudine zeflemitoare?!

Alegerea de a te confesa unei asemenea persoane ar fi atunci neinspirată. De aceea este mult mai bine să scrii ce ai trăit, cât mai clar și cu luciditate, pentru că întotdeauna se vor găsi persoane care să fie receptive și deschise la aceste informații, care vor înțelege în mod just sensul lor ascuns și vor fi apoi capabile să-l împărtășească și altora. Sper că ai înțeles ce am vrut să spun, mi s-a adresat doctorul Xien.

Înțelesesem și încă foarte bine. Textul secret al Pergamentului conținând cele cind tehnici sau cunoștințe fundamentale inițiatice, revelate de marele înțelept Padmashambhava, era acum pregătit și gata pentru a fi publicat. O ultimă tentativă de tergiversare a cunoașterii lui a amânat acest moment cu încă aproape doi ani; deoarece forțele rele nu au nici un interes pentru ca binele, lumina, libertatea să ajungă la conștiința ignorantă a oamenilor și pentru aceasta ele fac tot ce le stă în putință, dacă nu să distrugă, atunci măcar să întârzie cât se poate de mult această manifestare benefică. Și pentru că domeniul lor predilect de manifestare este chiar lumea fizică în care trăim, aici apar tot felul de piedici și manifestări care tind să înlăture binele. Situația pe care am explicat-o la începutul cărții, în ceea ce privește amânarea publicării acestui

volum, este un bun exemplu în acest sens.

Dar pentru că acum toate acestea par să se fi liniștit și pentru că răbdarea divină oferă întotdeauna roadele scontate, sunt pregătit să expun mai jos textul Pergamentului secret pe care l-am primit de la Zeița Machandi. Aș vrea doar să mai menționez că el nu trebuie citit ca pe o poezie sau o poveste. De fapt, avem de-a face cu cinci enunțuri distincte, cinci legi universale, cosmice ale Creatiei, care, dacă sunt bine înțelese, transformă fundamental înțelegerea și chiar existența ființei umane. Sugerez a se medita profund la misterul ascuns în fiecare dintre aceste cinci enunțuri. Pentru o mai ușoară înțelegere a lor, am inclus câteva comentarii lămuritoare. Alături de explicațiile oferite de Shin Li și de discuțiile pe care le-am avut cu ea pe teme de spiritualitate, acestea sper să arunce o lumină și mai clară asupra înțelesului de multe ori obscur și ermetic al textului.

În enunțul versetelor am inclus uneori în paranteze pătrate explicația imediată a unor expresii tipice spiritualității tibetane, pentru a ușura citirea textului de bază.

Textul integral al Pergamentului secret, însoțit de comentariile lămuritoare:

ÎNTELEPCIUNEA PISCULUI SUPREM DIN REGATUL FĂRĂ NUME

*Cel Care, Nenăscut Fiind, a apărut totuși
liber în lotusul pur al Mării Deșarte,*

*Ne luminează acum conștiința și cele
nouăsprezece agregate ale cunoașterii,*

*Pentru a trece dincolo de Zidul Teribil al
Tăcerii Lumii.*

*Îl implorăm să își reverse mereu Grația și
Compașiunea nesfârșite asupra noastră!*

Pentru că nu există nici o referință textuală la acest Pergament, ci doar legende pierdute în spiritualitatea tibetană, nu putem decât presupune unele lucruri în legătură cu conținutul lui. Totuși, Repa Sundhi consideră această strofă introductivă ca fiind o interpolare târzie scrisă chiar de Yeshe Tsogyel, discipola marelui guru Padmashambhava, de la care ea a primit personal, prin dictare, textul Pergamentului.

Astfel de versete reprezintă o formă relativ obișnuită de exprimare a recunoștinței și de slavă adusă unui înțelept lama, cu atât mai

mult cu cât acesta a fost chiar Padmashambhava, reformatorul religios al întregii regiuni a Tibetului.

Tradiția îl prezintă ca fiind “nenăscut”, deoarece este considerat un avatar, o ființă care a atins deja în altă existență eliberarea spirituală supremă și se încarnează doar spre binele și evoluția celorlalți oameni.

“Marea Deșartă” este o expresie întâlnită în tradiția tibetană pentru a semnifica de obicei Iluzia lumii în care trăim, faptul că ne aflăm precum într-un vis, în care acțiunile noastre sunt deșarte, atâta timp cât ele nu sunt îndreptate către esența ființei noastre, ci spre exteriorul ei.

Cele 19 agregate ale cunoașterii sunt tot atâtea stări de conștiință, pornind de la elementele de bază și mergând până la cele mai rafinate nuanțe ale mentalului. Aici textul trebuie înțeles în sensul că cele 19 agregate ale cunoașterii sunt luminate de conștiință, iar conștiința individuală e, la rândul ei, luminată de supraconștiință, care este ca o esență a acesteia.

“Zidul Teribil al Tăcerii Lumii” este o expresie foarte frumoasă, prin care Yeshe Tsogyel a reușit să exprime atât țelul ultim spre care trebuie să se îndrepte ființa umană, cât și condiția ei foarte limitată în această lume.

“Tăcerea Lumii” este asociată cu aceeași iluzie colosală, căreia omul îi cade pradă de-a lungul existențelor sale. Tradiția tibetană vede această Iluzie fie ca un vis, fie ca un vâl care se așterne peste ochii privitorului, împiedicându-l să vadă adevărul. Din această cauză, ea mai este comparată și cu o “tăcere”, în sensul că, deși lumea este foarte agitată și zgomotoasă, totuși iluzia o face să fie tăcută prin raport la Adevăr, care îi rămâne ascuns.

Tibetanii accentuează în mod special asupra acestui aspect al Iluziei formidabile care i se înfățișează omului, reușind să-l ademenească și să-l “adoarmă”, mai ales pentru faptul că de aici rezultă întotdeauna suferința lui. Aceasta produce uneori o atât de mare durere, încât ființa umană rămâne pur și simplu “tăcută” în fața acestor deziluzii, incapabilă să mai mărturisească sau să mai caute fericirea “de dincolo” de Iluzie. De aceea se și spune că “a rămas mut de suferință”. Tibetanii adaugă faptul că această “tăcere” cauzată tocmai de o mare ignoranță se așterne neputincioasă la poalele “zidului teribil” pe care îl formează lumea. Ei asociază acest blocaj al evoluției omului cu un “zid” care este teribil și înfricoșător, care îi face să se depărteze de el, întorcându-se buimaci în

lumea iluziei din care tocmai doreau să scape. Acesta este “barajul” spiritual pe care omul trebuie să-l depășească pentru a găsi fericirea adevărată.

Ultimul vers este o benedicțiune și totodată o invocare adresată marelui înțelept Padmashambhava, prin care i se solicită ajutorul divin pentru cei aflați în suferință sau în căutarea adevărului spiritual.

1. O, Tsogyelma, discipola mea valoroasă care ai realizat deja adevărul primelor două lumi, ascultă-mă!

Cea mai importantă energie care vine din Tărâmul Fără Nume [Dumnezeu Tatăl] este iubirea; ea este infinită,

Reprezintă elementul unificator și totodată ne arată piscul Suprem care guvernează lumile.

Yeshe Tsogyel a fost una dintre principalele discipole ale marelui înțelept tibetan Padmashambhava, pe care el a apreciat-o în mod deosebit. Legenda spune că ea dobândise puteri paranormale extraordinare și că reușise să cucerească moartea. Aceste relatări se referă însă la perioada de după părăsirea planului fizic al maestrului ei spiritual, când Yeshe a realizat

desăvârșirea spirituală. Întrucât textul i-a fost dictat când Padmashambhava era în viață și nu i-a fost revelat după moartea acestuia, putem presupune că pe atunci Yeshe Tsogyel atinsese doar un anumit grad al realizării spirituale, pe care maestrul ei îl indică cu precizie: “ ... ai realizat deja adevărul primelor două lumi”.

“Lumile” sunt de fapt planurile principale ale Creației lui Dumnezeu, adică planul fizic, cel subtil (astral) și cel cauzal. Din moment ce Padmashambhava menționează doar două “lumi” care au fost cucerite de Yeshe Tsogyel, este firesc să presupunem că acestea sunt primele două, în ordinea crescătoare a frecvenței lor de vibrație, adică planul fizic și planul subtil (astral). Cu alte cuvinte, încă de pe atunci Yeshe cucerise, într-un anumit sens, moartea, prin faptul că dobândise controlul perfect al legilor și mecanismelor “lumii” fizice, dar se pare că ea își amplificase mult puterile și în planul subtil, cum se menționează în textul Pergamentului. Într-adevăr, tradiția vorbește că Yeshe Tsogyel deținea puterea de a învia morții, de a stăpâni legile materiei, de a călători la voință oriunde dorea.

Totuși, marele guru Padmashambhava nu acordă o importanță foarte mare acestor realizări,

fără îndoială extraordinare, ci se mulțumește doar să le menționeze în treacăt și chiar și atunci o face într-un mod indirect. Ceea ce pare să-l intereseze cu adevărat constituie însăși esența acestui verset, care se referă la energia iubirii. În doar câteva cuvinte, el ne indică sursa originară a acestei energii: că ea reprezintă însăși esența lui Dumnezeu; că este nesfârșită, deci inepuizabilă, putând să "hrănească" în veșnicie totul; că pătrunde totul, fiind liantul unificator al tuturor celorlalte tipuri de energii; și că nu există nimic superior ei, nici în Manifestare și nici dincolo de aceasta.

Faptul că vorbește chiar de la început despre supremația iubirii și despre importanța ei, ne arată că într-adevăr acesta pare a fi "nodul gordian" al omenirii, valabil în acele vremuri și cu atât mai mult în cele prezente. Ne-am îndepărtat atât de mult de această energie primordială, încât adeseori nici nu o mai recunoaștem când se manifestă cu putere. Toate dramele vieții de zi cu zi izvorăsc de aici, din lipsa ei în propriul nostru univers. La rândul ei, această lipsă cauzează răul și apare astfel un fel de cerc vicios pe care omul modern nu știe cum să-l rezolve.

Problemele se amplifică atunci când cei

mai mulți dintre oameni rămân cu un sentiment acut de culpabilitate după ce au făcut un rău unei alte persoane. Aceasta le provoacă suferință morală și le adâncește sentimentul de vinovăție, deoarece ei nu mai speră să fie iertați. Tocmai aici intră în discuție energia iubirii, care, deși ne învăluie permanent și e la dispoziția noastră, totuși noi refuzăm să o vedem, ca și cum nu ar exista.

Discutând pe această temă cu Shin Li, ea mi-a lămurit unele aspecte foarte importante, care implică problema suferinței, a compasiunii și mai ales a energiei iubirii, care le cuprinde pe toate. O parte dintre aspecte le cunoșteam din discuțiile anterioare cu Cezar, însă în contextul înțelegerii versetului din Pergament, noile explicații mi-au lămurit și mai bine lucrurile.

Shin Li s-a referit exact la “boala” societății moderne: suferința și modul de a o depăși, dacă nu chiar de a o evita complet. Problema constă mai ales în faptul că oamenii tind să trateze suferința și culpabilitățile pe care le au ca pe ceva exterior lor, ca pe un mecanism care ar trebui să se repare singur la un moment dat. În realitate, aceste lucruri se petrec chiar în noi înșine, sunt responsabilitatea noastră, nu putem și nici nu trebuie să le excludem ca pe ceva care

ne face rău, deoarece în final tot noi suntem cei care le-am generat. Modalitatea prin care putem rezolva aceasta apare ca fiind destul de simplă, așa cum o prezintă Shin Li. Adevăratul test îl constituie însă proba ego-ului nostru.

- Dacă ei au înțeles într-adevăr că au greșit și își cer iertare, aceasta este deja foarte bine. Pentru că sunt, de asemenea, mulți care nici măcar nu realizează că au greșit grav față de semenii lor și, ceea ce este încă și mai rău, se bucură că acele persoane suferă din această cauză.

- Dar cei care resimt cu adevărat și în mod dureros șocul răului pe care l-au făcut? am insistat eu.

- În astfel de cazuri ne confruntăm cu aspecte mai subtile, mi-a explicat Shin Li. Atunci când înțelege că a greșit, datorită ignoranței sale omul nu cunoaște că există posibilitatea de a se auto-ierta, prin intermediul stării de compasiune care provine de la Dumnezeu. Cred că înțelegi însă foarte bine că această stare de compasiune poate fi resimțită mai mult dacă și noi, la rândul nostru am dat dovadă de iertare față de ceilalți.

Am realizat atunci spontan adevărul acelor spuse, deoarece el concordă perfect chiar cu ceea ce se spune și în rugăciunea Tatăl Nostru:

“Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri.”

- Atunci când se face apel la această iertare, care este implorată de la Dumnezeu, ea nu este altceva decât un apel din suflet la compasiunea Lui infinită, adică la mila lui Dumnezeu, a confirmat Shin Li. Cu ajutorul compasiunii, care de fapt este o reflexie a energiei iubirii infinite a lui Dumnezeu, oamenii au posibilitatea de a se ierta pe ei înșiși.

- Și de unde, vom ști că Dumnezeu ne-a oferit compasiunea Lui? am întrebat eu cu interes. Shin Li mi-a răspuns imperturbabil:

- Oamenii își dau seama de aceasta pentru că ei depășesc atunci starea de chin lăuntric care îi măcina până atunci. Totuși, pentru cei care nu cunosc că există posibilitatea de a se ierta pe ei înșiși, această stare de suferință se poate perpetua aproape la nesfârșit, pentru că ei nu vor avea acces la această energie a compasiunii, care provine de la Dumnezeu. În loc de aceasta, ei vor recurge la procedee foarte dificile, care sunt inexistente în unele religii. De aceea este extrem de important ca oamenii să înțeleagă faptul că trebuie să fie capabili de a se ierta, atunci când bineînțeles au conștientizat greșelile pe care le-au făcut. Dar, evident, aceasta nu implică să

înceapă să facă după aceea alte greșeli.

- Așa ar trebui să fie, deoarece altfel ne-am confrunta cu o muncă de Sisif. E clar, am spus eu.

- Foarte bine. Fundamental, deci, este că atunci când omul a înțeles că a greșit, el poate să elimine starea de vinovăție care îl apasă cu ajutorul acestei energii a compasiunii, ce provine de la Dumnezeu. Dacă nu o face, ar însemna să poarte mereu după el o greutate nefolositoare. Gândește-te la un pui care iese din găoace. Dacă acesta ar continua să țină după el coaja de la oul în care s-a dezvoltat și ar vrea să zboare cu ea, ar părea ca fiind handicapat.

- Cunoscutuși unele persoane care nu încetează să se auto-învinovățească de ceea ce au făcut, am spus eu. Cred că aceasta nu e deloc constructiv.

- Când cineva devine conștient că a greșit, poate să-și dea seama că nu va mai dori să greșească de atunci înainte și apoi, cu ajutorul compasiunii ce provine de la Dumnezeu, poate să devină din nou armonios. A continua însă la nesfârșit să se învinovățească, nu va genera nimic benefic, pentru că nu va face altceva decât să producă o continuă stare negativă de culpabilitate și să intre astfel mereu și

mereu în contact cu ceea ce a făcut în trecut. E foarte important să înțelegi acest mecanism subtil, pentru că este o cheie fundamentală a transformării individuale. Nu evoluezi prin chin, ci prin iubire.

Am rămas un timp pe gânduri. Doream să clarific un anumit lucru.

- Unii ar putea să-și închipuie că au greșit însă foarte grav și că vor fi condamnați pentru acele greșeli pe care le-au săvârșit. Ar putea să-și închipuie că ceea ce ai spus poate fi valabil, eventual, doar pentru unele greșeli, nu pentru toate felurile de greșeli.

- Aici trebuie să înțelegi foarte bine că bunătatea lui Dumnezeu nu are limite, m-a lămurit imediat Shin Li. Orice greșală poate fi iertată atunci când omul Îl apelează în mod conștient pe Dumnezeu, cerându-I cu umilință ajutorul. La implorarea ființei umane, Dumnezeu își poate revărsa mila Lui nesfârșită asupra ei și astfel poate să îi ierte greșelile.

Toate acestea sunt posibile tocmai datorită faptului că energia iubirii lui Dumnezeu, care pătrunde totul, este infinită. Padmashambhava lasă să se înțeleagă clar că nu există ceva mai presus de ea și că prin intermediul ei se poate realiza absolut orice.

Formele ei multiple de manifestare, cum ar fi compasiunea, iertarea, sunt corolariile ale aceluiași motiv principal: energia iubirii este supremă și poate fi regăsită mereu în toate celelalte tipuri de energii care există. Iar faptul că Dumnezeu oferă această iubire în mod necondiționat și într-o măsură infinită, este o dovadă în plus că noi înșine putem și trebuie să facem la fel. Aceasta este cea mai directă și sigură cale care ni-l dezvăluie pe Dumnezeu, așa cum lasă să se înțeleagă ultimele cuvinte ale versetului.

2. O, Preafrumoasa mea Tsogyel! Fii mereu atentă asupra faptului că orice aspect al realității, întocmai așa cum este privit de noi, exact așa el ne va apărea după aceea.

Aspectul principal pe care acest verset îl scoate în evidență este că singuri ne făurim propriul univers în care trăim, propria noastră lume. Oricât ar părea de neverosimil, noi influențăm într-un mod direct chiar lumea în care trăim și o particularizăm după propriile noastre gânduri și intenții. De aceea se și spune că "frumusețea este în ochii privitorului". Dacă avem această putere lăuntrică, atunci putem

descoperi infinit mai multă frumusețe în jurul nostru, infinit de multă dragoste, putem primi infinit mai mult decât înainte. Dar dacă ne păstrăm în închistare, în răutate, în suspiciune, atunci frumusețea, bunătatea și iubirea nu pot pătrunde în această cochilie pe care ne-o formăm singuri și, până la urmă, chiar suntem determinați să conchidem că ele nu există. Este ca un laitmotiv pe care, din nefericire, tot mai mulți oameni îl urmează: "toată lumea e rea, toți sunt răi, de aceea și eu trebuie să fiu la fel, dacă vreau să supraviețuiesc în această lume de netrebnici." Acesta este un mod pervers de a ne orienta existența. Când transformarea lăuntrică se realizează cu adevărat, ceea ce ne înconjoară se modifică datorită acestei transformări lăuntrice a ființei noastre. Ceea ce se modifică atunci este percepția noastră asupra realității care ne înconjoară. Fericirea pe care o trăim în acele momente ne face să descoperim valențe divine și calități minunate la ființe care până atunci ne apăreau că sunt terne, rele și însingurate. Este un veritabil miracol care depinde de noi înșine.

În general, omul rezzonează cu aspectele din lumea care îl înconjoară, cu stresul, cu tensiunea, cu închistarea, răutatea, intoleranța și, pe un asemenea fond, chiar dacă în afara

lui există frumusețe și bunătate, bucurie sau dragoste, el devine opac la ele și spune că așa ceva nu există. Unghiurile noastre de vedere diferă de cele ale altora; modul nostru de a rezolva o situație este diferit de al altora. Toate acestea ne arată că oamenii se confruntă aproape mereu cu tot felul de probleme sau crize existențiale. Ce conduce de fapt la această situație adeseori dramatică? Răspunsul este simplu și el constă chiar în esența acestei strofe: omul își făurește singur universul în care trăiește; după modul în care îl privește, îl interpretează, îl respectă, îi acordă atenție.

Dacă viziunea noastră despre lumea înconjurătoare are în cea mai mare parte o vibrație preponderent egoistă, cu alte cuvinte dacă privim lucrurile doar printr-o fereastră mică, în jurul nostru va fi mult întuneric și rece, iar universul în care trăim va fi foarte limitat și plin de suferință. În ultimă instanță, chiar și fericirea este bună la ceva. Dacă analizăm mai profund, vom vedea că în orice situație ignoranta a fost cea care a făcut posibilă apariția unei probleme în viața noastră. Dar, după aceea, toate frământările noastre ne-au permis să ne transformăm pentru că, la urma urmelor, fiecare problemă poate fi privită și ca o încercare. Dacă

reușim să trecem de ea cu succes, atunci vom progresa spiritual, deoarece astfel devenim mai maturi și acumulăm mai multă experiență. Dacă problema nu e rezolvată, nimeni nu ne poate forța să o rezolvăm, nimeni nu ne poate obliga să o depășim, pentru că aceea e problema noastră individuală. Dar aceasta înseamnă că, vrem sau nu vrem, până la urmă trebuie să progresăm.

Aceste considerații mi s-au părut foarte interesante și le-am discutat cu Shin Li atunci când am abordat versetul respectiv din textul Pergamentului.

De fapt, întreaga strofă exprimă, în esența ei, necesitatea omului de a progresa, de a evolua și el face aceasta în funcție de felul în care "se uită" la realitatea care îl înconjoară. Acest adevăr este valabil în fiecare clipă.

- Fie că îl interesează sau nu, fie că dorește sau nu, omul este obligat până la urmă să progreseze, chiar dacă aceasta se întâmplă foarte încet pentru unele persoane, îmi explica Shin Li. Dar în niciun caz el nu poate să stagneze. Sensul evolutiv nu poate fi evitat. O persoană va fi chinuită de tensiunea impusă de problemele în care se află, până când ea va găsi rezolvarea justă, pentru că întotdeauna la o anumită problemă

există o anumită soluție, un anumit mod de rezolvare a ei. Iar dacă omul va rămâne mai departe suferind, alegând deci să privească într-un fel negativ realitatea care-l înconjoară, atunci criza lui existențială se va adânci, suferința de asemenea se va amplifica și până la urmă el va fi constrâns să facă ceva, dar nu orice, ci numai ce trebuie și este necesar pentru rezolvarea acelei probleme.

În contextul strofei din textul Pergamentului, acest “ce trebuie și este necesar” se referă la modificarea viziunii pe care o avem asupra realității.

Aceasta înseamnă că este necesară o anumită transfigurare, o elevare a modului în care percepem realitatea cu care venim în contact, pentru că orice aspect, ființă, lucru, întocmai așa cum este privit sau conceput de noi, exact așa ne va apărea el după aceea.

De exemplu, dacă proiectăm la masa de arhitect un pod, nu ne putem aștepta ca în final să iasă o mașină, dar acel pod ar putea fi șubred, contribuind la moartea mai multor oameni, sau ar putea fi un pod superb care să rămână în istorie pentru frumusețea și durabilitatea lui.

Chiar și un aspect neplăcut, dacă este privit și considerat de noi cu bunătate și transfigurare,

el începe să nu mai pară chiar atât de neplăcut, nici pentru noi, nici pentru ceilalți, iar în final poate chiar să se transforme complet.

La nivel individual, aceste lucruri au repercusiuni clare, cu consecințe directe asupra vieții personale, pentru că tot ceea ce gândim acum cu intensitate, aceea vom deveni mai devreme sau mai târziu.

Aceasta este poate cea mai bună ilustrare practică a versetului 2 din text.

3. O, Tu care ai înflorit precum un lotus în lumea Dakini-urilor! Află că nu există întâmplare!

Totul este în realitate o misterioasă necesitate pentru

Cel care a atins Regatul fără Nume [starea de eliberare spirituală]. Totul apare ca o uriașă pânză țesută, în care fiecare fir [aspect] se împletește în permanență și e în strânsă legătură cu celelalte fire [aspecte] care alcătuiesc realitatea.

Această strofă poate fi cel mai bine descrisă în termeni științifici moderni ca realitatea holografică a universului. Mesajul transmis peste mii de ani este clar și acum, ca și atunci: partea este în Tot și Totul este în parte. Fără să intrăm în nenumăratele detalii științifice,

unele chiar de avangardă, este suficient să surprindem esența enunțului. Plastic vorbind, dacă apăsăm cu degetul o parte a univers-ului, atunci în mod sigur se va ridica ceva într-o altă parte a sa, aparent fără nici o legătură cu prima. Un bun exemplu ce ilustrează această trăsătură fundamentală a universului sunt sincronicitățile semnificative, despre care Cezar mi-a vorbit cu ceva timp înainte. În astfel de situații, aspecte aparent disparate sunt aduse împreună și făcute să “funcționeze” într-un mod misterios, dar totuși perfect coerent și plin de înțeles pentru cel care le percepe sensul.

Importanța înțelegerii structurii holografice a universului constă mai ales în faptul că începem să nu ne mai considerăm izolați de rest și, astfel, ne integrăm mai eficient în lumea înconjurătoare.

Problemele individuale se micșorează atunci simțitor, crizele existențiale nu mai au sens, iar țelul ființei umane în viață este mai bine definit. Ca rezultat direct, evoluția omului este mult amplificată. Această strofă se leagă însă indisolubil de următoarea:

*4. În întregul Regat fără Nume [Dumnezeu],
vibrația este omniprezentă. Nimic nu este static.*

Versetele 3 și 4 se completează reciproc, deoarece Manifestarea este practic un ocean infinit de vibrații energetice, iar realitatea holografică a universului se explică tocmai prin “înfășurarea” vibrațiilor una în cealaltă, ele nefiind niciodată separate, ci potențiale.

Din moment ce materia fizică, subtilă sau cauzală este energie care vibrează pe diferite niveluri ale frecvenței și din moment ce fiecare nivel îl conține pe celălalt într-un mod implicit și totodată misterios, rezultă că în orice clipă și în orice spațiu noi putem accesa orice altă dimensiune a Manifestării, cu condiția să fim în sau să creăm o stare de rezonanță între ea și noi. În acest fel putem călători oricând și oriunde, putem avea orice și oricât, dar firește că toate acestea se petrec în baza unor necesități cosmice, deoarece conștiința celui care ajunge să acționeze în acest fel este atunci atât de vastă, încât ea însăși reprezintă un factor determinant la bunul mers al economiei universului.

“Regatul fără Nume” ni se prezintă aici în dublă ipostază: pe de o parte el reprezintă conștiința infinită a lui Dumnezeu, care este piscul suprem al realizării spirituale a ființei umane, iar pe de altă parte el este chiar Manifestarea însăși, care implică dualitatea.

Prin aceasta ni se sugerează faptul că vibrația este într-adevăr omniprezentă atât aici, în lumea duală, cât și dincolo, în transcendență.

În aceste condiții, specificația că "nimic nu este static" pare a fi suplimentară. Totuși, marele înțelept Padmashambhava a inclus în mod special această afirmație pentru a sublinia caracterul veșniciei transformării, prin care nimic nu rămâne mereu la fel, ci totul în manifestare se modifică, în funcție de "cerințele ei holografice".

*5. Tu, cea care încânți spiritele celor trei lumi!
Ascultă ceea ce îți spun acum: proiectează conștiința
ta în*

*Piscul Suprem al Regatului și vei obține
[astfel] lumina Fericirii eterne.*

*Aceste cinci metode sunt pentru evoluția
fiecărui suflet*

*Din Regat, o, Tsogyelma! Fie ca tu să le fii
povăză călăuzitoare!*

Această ultimă strofă din textul Pergamentului este și cea care oferă practic metoda instantanee de eliberare spirituală. Considerată un vârf al practicii yoghine și tantrice în Tibet, tehnica este cunoscută sub

numele de Phowa. În principiu, ea se referă la o proiecție complexă a conștiinței superioare a practicantului oriunde dorește acesta, utilizând o anumită metodă inițiatică foarte secretă, pe care Padmashambhava nu o menționează totuși în text.

Aceasta ne face să înțelegem fie că ea nu trebuie cunoscută altfel decât prin inițiere directă de la un guru, fie că ea era deja cunoscută lui Yeshe Tsogyel, ca metodă practică.

Padmashambhava se referă criptic doar la proiecția conștiinței în "Piscul Suprem al Regatului fără Nume". Baza metodei constă în faptul că, prin intermediul ei, practicantul devine capabil să-și însușească automat starea și condiția ființei sau aspectului în care își proiectează conștiința, chiar dacă nivelul său inițial de conștiință, înainte de proiecție, era inferior celui în care s-a proiectat. Aceasta permite să se realizeze salturi gigantice de evoluție, culminând chiar cu eliberarea spirituală supremă, care poate fi obținută astfel prin proiecția în "Piscul Suprem al Regatului", considerat a fi "inima lui Dumnezeu".

Putem înțelege această unică referire făcută de marele înțelept, prin faptul că orice altă proiecție a conștiinței îi este subordonată

și derivă din ea. El lasă să se înțeleagă aceasta prin faptul că astfel se obține "lumina fericirii eterne", în sensul că nimic altceva nu există mai presus de atât.

În final, Padmashambhava specifică faptul că cele cinci tehnici reprezintă tot atâtea modalități foarte eficiente de evoluție spirituală individuală și că ele ar trebui să fie aduse la cunoștința oricărei făpturi interesate să le descifreze.

Textul Pergamentului expus mai sus reprezintă o comoară spirituală, revelată însă într-o formă extrem de sintetică și ocultă. După părerea mea, o carte axată doar pe comentariul amplu și competent al celor cinci versete nu ar fi suficientă pentru o prezentare exhaustivă a subiectului. Totuși, am ajuns gradat la concluzia că propriile învățăminte și experiența personală dobândită prin gândire și meditație adâncă asupra acestor aspecte reprezintă cea mai bună metodă de a le înțelege sensul ascuns și foarte vast.

De aceea, la sfatul lui Repa Sundhi și ghidat fiind de către Shin Li, am optat doar pentru o schițare a ideilor principale, care să constituie o trambulină pentru inspirația analizei cititorului. Oricum ar fi, cunoașterea acestui text spiritual

străvechi, ce reprezintă o adevărată bijuterie a înțelepciunii, este în măsură să ne ghideze pașii spre o viziune mult mai amplă și mai matură asupra vieții pe care o trăim.

CAPITOLUL 4

A “PUNCT FIERBINTE” IN ANTARCTICA

Precum într-o secvență dinainte stabilită, aproape imediat după încheierea redactării finale a textului din Pergamentul secret, lucrurile în Departament au început să se precipite.

Așa după cum am spus, în ultimele luni fusese o perioadă de relativă acalmie, care mi-a permis să-mi pun gândurile în ordine, să analizez împreună cu Shin Li anumite subiecte spirituale, să mă liniștesc după “furtunile” din ultimul an. Cu noile îndatoriri pe care le avea, Cezar era mai mult plecat, generalul fusese detașat la Pentagon în poziția de mediator militar pe probleme de securitate națională între România și SUA, iar modificările de structură internă în DZ se aranjaseră destul de bine.

Sfârșitul anului 2006 m-a găsit într-o dispoziție meditativă, preocupat de textul Pergamentului, de discuțiile cu Shin Li și de farmecul întâlnirilor, ce e drept cam rare, cu Cezar și cu doctorul Xien. La început, această lipsă evidentă de activitate mi s-a părut cam

ciudată, dar pentru că ea îmi oferea un răgaz binemeritat pentru a duce la îndeplinire misiunea spirituală cu care fusesem însărcinat, am luat lucrurile așa cum erau. Din octombrie 2006 și până în ianuarie 2007 nu a existat niciun singur incident, protocoalele s-au desfășurat ireproșabil, iar presiunile politice au fost practic inexistente.

Dar într-adevăr, a fost "liniștea de dinaintea furtunii". Spre sfârșitul lui ianuarie 2007 lucrurile s-au schimbat brusc. Problema revenea mereu și mereu la munții Orăștiei și la bănuiala americanilor că noi le ascundem ceva. Pe de altă parte, nici ei nu ofereau vreun detaliu în plus, astfel încât toată situația apărea oarecum hilară. Ambele părți se bănuiau reciproc, dar niciuna dintre ele nu știa sigur despre ce este vorba la cealaltă.

În ceea ce mă privește, acest subiect chiar reprezenta un mare semn de întrebare. Nu cunoșteam aproape nimic despre implicarea DZ în munții Orăștiei, dar ceea ce era mai ciudat, Cezar amânase mereu să-mi vorbească despre aceasta. Mă intriga faptul că acest subiect părea foarte special chiar și pentru SRI. În mod normal, îmi imaginam că Marea Descoperire din munții Bucegi ținea capul de afiș ca secret

de stat și de colaborare cu americanii. Realitățile pe care le-am văzut acolo și le-am descris apoi în volumele precedente - este adevărat, doar o parte dintre ele, în conformitate cu limitele care mi-au fost impuse -, precum și implicațiile apărute în relațiile dintre România și SUA, făceau din această realitate un vârf greu de depășit. La urma urmelor, era vorba despre o tehnologie inimaginabilă până atunci omului, despre o civilizație misterioasă ce refuza să se dezvăluie și despre aflarea unor adevăruri foarte stânjenitoare în legătură cu existența omului pe această planetă. În plus, nu am găsit nimic în arhiva DZ legat de acest subiect și nici Cezar ori generalul Obadea nu menționaseră ceva special până atunci referitor la munții Orăștiei. Singura mențiune fusese aceea că nici partea română nu cunoaște multe despre acest subiect.

Când "bomba" a sosit, eram la fel de neștiutor ca în urmă cu un an. Mă aflam la Baza Alpha și realizam cu echipele tactice un curs pregătit de evaluare psihologică în situații de risc maxim. Cezar era plecat la București, la o întrunire a șefilor de departamente ai SRI, iar locotenentul Nicoară se afla în Sala Proiecțiilor, însoțind o echipă americană de specialiști din partea Pentagonului. În astfel de situații, Baza

era condusă administrativ de alți doi locotenenți, Peris și Matu.

Apelul telefonic l-am primit chiar de la Cezar, în timp ce realizam evaluările psihologice. Mi-a spus foarte concis că trebuie să părăsesc Baza în jumătate de oră și să mă îndrept către aerodromul militar de la T., de unde urma să plec mai departe, fără a-mi preciza unde anume. Mi-a lăsat instrucțiuni precise pentru codul de urgență al Bazei și mi-a spus că mă va lămuri atunci când ne vom întâlni peste câteva ore.

Până aici, nimic foarte neobișnuit, poate doar gradul de alertă pe care el l-a impus în unitatea noastră. Nu aveam nici o informație care să justifice acea acțiune dar ordinul era ordin.

Partea cu adevărat interesantă a fost atunci când, în finalul convorbirii, el m-a rugat să-i aduc în cel mai mare secret și siguranță un dosar aflat în propriul lui birou din Baza Alpha. Era pentru prima dată când îmi dădea codurile-cheie pentru seiful personal și mi-a indicat ce anume să iau de acolo. Era într-adevăr vorba despre un dosar, numai că acesta fusese la rândul lui sigilat într-o cutie transparentă care semăna cu plexiglasul, dar în fapt era din fibră de sticlă. Avea dimensiunile unui biblioraft, doar că era

puțin mai groasă. În mod evident, servea doar ca recipient de foarte mare siguranță pentru o informație strict secretă. Cutia era foarte elegantă, având marginile metalice din ceea ce ulterior am aflat că era titan, precum și un sistem de închidere foarte sofisticat și computerizat, prevăzut cu un cititor al amprentei irisului. Înăuntrul ei puteam vedea un dosar obișnuit, destul de subțire, pe a cărui copertă scria cu litere mari, negre: CRONOS, iar dedesubt era ștampila cu "strict secret". Modalitatea de acțiune a lui Cezar fusese atipică; din câte îl cunoșteam, mi-am dat seama că, dacă proceda în acel mod, atunci lucrurile erau într-adevăr foarte serioase.

Am făcut totul așa cum mi-a cerut; am impus codul de urgență în Bază și am decolat cu elicopterul spre T. Pentru mai multă siguranță, pe lângă pilot l-am cooptat în misiune cu echipament activ și pe locotenentul Matu, care m-a însoțit împreună cu unul dintre agenții Bazei până la aerodromul militar din T.

Zborul a decurs fără incidente, iar la sosire Cezar mă aștepta deja pe pistă. I-am înmănat imediat servieta specială în care se afla cutia cu dosarul.

- Au venit și generalii Obadea și Roddey,

mi-a spus el repede. Sunt la București într-o întrunire de urgență la guvern, împreună cu câțiva membri CSAT. Se petrece ceva foarte important; ai informarea aici.

Mi-a înmănat un dosar cu coperti roșii, pe care am putut citi MACOR FACILITY - ANTARCTICA. EYES ONLY. În zgomotul de pe aerodrom, Cezar îmi strigă în ureche:

- Generalul Inossanto a cerut cea mai bună echipă tehnică pentru o deplasare în Antarctica. E vorba despre extrasenzorialii RV. Ai fost inclus și tu în această echipă, formată de generalul Roddey. Te îmbarci chiar acum, ai decolarea în câteva minute. Succes!

M-a privit în felul său special, plin de bunătate și înțelegere, și pentru prima dată m-a strâns cu afecțiune la pieptul lui. Deși eram mai în vârstă decât el, totuși am avut senzația minunată a unei ocrotiri părintești, a unei siguranțe care mă va însoți de atunci înainte. I-am mulțumit plin de recunoștință, mi-am luat micul bagaj personal într-o mână și dosarul de informare în cealaltă și am urcat în mașina care aștepta la câțiva metri distanță. Am rulat cu viteză pe aerodrom până în dreptul avionului care era gata de plecare. Era prevăzut doar cu câteva locuri, fiind special amenajat în interior.

Mi-am dat seama de faptul că zborul era diplomatic, pentru că înăuntru am recunoscut câteva oficialități americane și un ofițer britanic, pe care îl întâlnisem la o reuniune de protocol în București. Aproape fiecare era ocupat, citind note informatice sau lucrând pe computer.

Mi-am luat locul în primire și, după mai puțin de 10 minute, avionul a decolat.

Soarele apunea la orizont, pe un cer perfect senin și colorat în nuanțe superbe. Gerul de afară accentua puritatea priveliștii, care era pătrunsă de frumusețea liniștită a unei ierni calme și nu foarte bogate în zăpadă. Atmosfera discretă din avion era minunată, serviciul ireproșabil, iar eu m-am lăsat relaxat și mulțumit pe spătarul fotoliului confortabil, permițându-mi câteva minute de reculegere și sinteză.

Doar cu trei ore în urmă îmi desfășuram liniștit activitatea în cadrul Bazei Alpha, iar acum mă găseam deja într-un avion spre SUA, cu o destinație secretă. Transportasem o cutie cu un dosar foarte important, despre care nu aveam însă nici o idee ce ar putea însemna, avusesem acces la codurile de urgență, promisem la rândul meu un dosar informativ al misiunii și fusesem inclus într-o echipă tehnică specială cu o misiune top secret în Antarctica. Era un cumul

de evenimente importante, comprimate într-o perioadă de timp foarte scurtă. Ca și în celelalte momente de vârf ale vieții mele în care am fost confruntat cu situații și condiții excepționale, nu puteam decât să mă bucur din suflet că mi se oferă aceste șanse extraordinare. Mă simțeam sigur pe mine, liniștit interior, stăpân pe ceea ce cunoșteam deja și echilibrat în fluxul evenimentelor care se derulau. Eram mulțumit de activitatea pe care o realizam în cadrul DZ, de relațiile pe care mi le făcusem, de faptul că îmi dusesem la bun sfârșit misiunea spirituală în ceea ce privește textul Pergamentului și, de asemenea, că putusem să-i întâlnesc pe doctorul Xien și pe Shin Li, a cărei prezență și învățătură spirituală rămăsese de neșters.

Senin și împăcat la gândul că acțiunile mele sunt conforme cu o integrare și o înțelegere superioară, care mă fac să nu greșesc prea mult, am servit cu poftă cina, după care am deschis dosarul informativ.

Acesta era individualizat pe numele meu, purta marca de origine a Pentagonului și era semnat în josul paginilor de generalul Roddey, care fusese desemnat conducătorul operațiunii tehnice pentru acea misiune.

Eram informat că destinația finală era

un punct situat în apropierea bazei militare americane Macor, în partea de S-V a Antarcticii, unde a apărut un fenomen cosmic ce implică o tehnologie nepământeană.

Mi se oferea lista cu membrii echipei, raporturile ierarhice, nivelul de acces informațional - am văzut că acesta era maxim pentru toți cei din echipa în care eram și eu inclus - și încă unele specificații pe care nu am voie să le dezvălui. Pe două pagini era prezentată o scurtă notă informativă despre baza americană Macor, despre activitatea de acolo și despre principalele evenimente care au survenit în ultimele decenii în acea zonă.

Apoi raportul trecea la prezentarea de fond a problemei: pe data de 22 ianuarie 2007 echipamentul tehnic al bazei a înregistrat o activitate neobișnuită pe unul din vârfulurile munților de joasă înălțime aflați la o depărtare de aproximativ 20 de kilometri de aceasta. Astfel de "semnale" ciudate se înregistraseră și în anul precedent, indicând o triangulație dublă, specială: cu munții Orăștiei din România și cu muntele McKinley din Alaska. În niciuna din aceste regiuni Serviciul de Contrainformații Militare al SUA nu avea referințe despre activități dubioase. Mi-am spus că poate așa se

explicau presiunile diplomatice de acum ceva timp din partea diplomației americane.

Totuși, până aici nu era chiar ceva ieșit din comun, cu excepția misterului că nimeni nu înțelegea care e semnificația reală a acelor zone indicate.

Surpriza a survenit în luna ianuarie, când cele trei puncte au fost legate la rândul lor prin indicarea unei rezultante în spațiul cosmic, având ca țintă satelitul Europa al lui Jupiter. Am parcurs nerăbdător și restul materialului: spunea că o zonă precisă a calotei ce acoperea acea zonă muntoasă din Antarctica, de lângă baza Macor, se topise în două ore, dând la iveală pe unul dintre versanți un dispozitiv tehnologic de o complexitate extraordinară. Erau prezentate patru fotografii, din unghiuri diferite, cu anumite referințe topometrice. Obiectivul avea o formă de trunchi de con cu baza o elipsă; în mod evident funcționa ca un fel de “baliză cosmică”. Avea dimensiunile aproximative ale unei clădiri cu trei etaje, iar aproape de vârf, cam la două treimi de bază, prezenta un fel de “guler”, ca un evantai amplu, posibil un fel de antenă. În fotografii, această particularitate constructivă apărea ca niște panouri uriașe, foarte luminoase, cu linii de culoare roșie și albă, asemănătoare cu

laserele. Existau însă acolo multe alte elemente, pe care nu le-am putut distinge cu claritate din fotografii.

Raportul mai preciza că nu a putut fi identificată sursa excepțională de energie care a putut topi acea masă gigantică de gheață într-un interval de două ore, baliza fiind acoperită cu un strat de 210 metri de gheață, dar în mod evident acea sursă provenea din interiorul dispozitivului. Ultimul element menționat era faptul că, după topirea gheții, baliza începuse să emită niște semnale luminoase de o intensitate colosală, într-un ritm foarte rapid, asemănător pulsarilor. În dimineața zilei precedente, deci pe 24 ianuarie 2007, la 3 zile de la declanșare, orice manifestare de acest gen încetase. Eram informați totuși că dispozitivul continuă să funcționeze, emițând energie și păstrând spațiul care îl înconjura perfect uscat; baliza era luminată și în mod evident exista o anumită activitate interioară, însă emisiile energetice puternice încetaseră.

Am închis dosarul, rămânând pe gânduri. Mă uimea maniera directă și foarte evidentă în care dispozitivul “s-a revelat”. Dacă s-a petrecut în acest mod, atunci evident era vorba despre ceva foarte serios și se putea trage concluzia

că fenomenul implica nu doar Pământul, ci și sistemul nostru solar.

Partea cea mai interesantă era însă conexiunea cu teritoriul țării noastre. Se părea că această zonă a suscitat un interes foarte mare în trecutul îndepărtat: mai întâi ansamblul extraordinar din munții Bucegi, apoi misterioasa legătură cu munții Orăștiei, despre care eu nu aveam practic niciun fel de date. Totuși ceva se știa, dacă era să fac legătura cu dosarul special pe care i l-am adus lui Cezar. Însuși secretul formidabil sub care era ținut acel dosar, precum și faptul că Cezar nu îmi dăduse niciodată până atunci amănunte despre el, mă puneau serios pe gânduri. Misterul era adâncit de faptul că nici partea română nu deține prea multe informații.

Erau deci numeroase semne de întrebare la care nu aveam deocamdată vreun răspuns. Am hotărât să mă odihnesc puțin, deoarece drumul avea să fie foarte lung. Am făcut, ca de obicei, o escală în Spania, de unde eu m-am îmbarcat în alt avion, de această dată militar. A doua escală a fost la o bază americană secretă din deșertul Mojave, unde am rămas o zi.

Acolo era punctul "de adunare" a celor implicați în această operațiune. Existau două echipe principale: cea tehnică, din care făceam

și eu parte, precum și alți doi colegi din selecția finală de la antrenamentul RV, canadianul și unul dintre americani. Am fost de asemenea bucuros să-l întâlnesc din nou pe Aiden, care ni s-a alăturat cu suportul lui tehnic excepțional.

Un geniu în computere, cum era el, se dovedea indispensabil la o asemenea operațiune. Apoi exista o echipă operativă formată din șase oameni, care deținea o tehnologie pe care nu o mai întâlnisem până atunci. Pe doi dintre membrii ei i-am recunoscut de la operațiunile din complexul Bucegi și ne-am salutat reciproc, schimbând câteva cuvinte amabile. Mai era o schemă redusă de personal administrativ, special selectată pentru acea misiune.

Ni s-a ținut o ședință scurtă de informare, în care s-au stabilit parametrii acțiunii, precum și funcția pe care urma să o îndeplinească fiecare dintre noi. Ni s-a spus, de asemenea, că aveam suport secundar mult mărit care trebuia să asigure misiunea pe un perimetru amplu în jurul balizei cosmice. Coordonatorul acțiunii era colonelul Trescott, om cu vastă experiență în “extragerile” de relicve sau obiecte misterioase, realizate sub o perfectă acoperire. El urma să conducă operațiunea până la întâlnirea cu generalul Roddey, de unde mai apoi trebuia

să ne deplasăm în Antarctica. Din această misiune mai făceau parte alți câțiva generali și colonei, printre care și generalul Obadea; șeful Pentagonului, generalul Inossanto, superviza personal întreaga acțiune și urma să sosească direct la baza Macor. M-am bucurat că aveam să-l întâlnesc din nou pe generalul Obadea; în felul acesta mă simțeam mai “acasă” și chiar puteam afla mai multe de la el, având în vedere faptul că era direct implicat ca reprezentant al țării noastre, devenită parte complexă în această misiune.

Echipamentul logistic era impresionant și mărturisesc că nu îmi imaginasem să văd o asemenea tehnologie deținută de pământenii. Totul a fost imbarcat în două avioane militare gigantice și am decolat a doua zi, făcând o primă escală în Chile, aproape de Santiago. După câteva ore ne-am îndreptat spre capătul Americii de Sud, unde am aterizat la o bază militară americană de pe teritoriul chilian, undeva lângă strâmtoarea Drake. Aici ne-am întâlnit cu generalul Roddey, care a reorganizat unele puncte ale operațiunii. Era și generalul Obadea, cu care n-am avut totuși ocazia să vorbesc atunci. Am observat că întreg personalul era din ce în ce mai preocupat și interiorizat, pe

măsură ce ne apropiam de punctul terminus al acțiunii. Canalele diplomatice și militare erau mereu deschise, deoarece fenomenul fusese în mod evident observat și înregistrat și de alte puteri, care deveniseră și ele implicate.

În astfel de situații, diplomația americană intră într-un fel de alertă asemănătoare "codului roșu", în care este păstrat doar un mic segment pentru operațiunile curente cu celelalte state, restul de resurse fiind concentrat numai asupra problemei respective, care a generat "codul". Astfel, percepția generală este aceea că la Washington s-a luat o scurtă "vacanță", când în realitate aproape tot staff-ul prezidențial este într-o maximă alertă. Aceasta se petrece deoarece americanii au pus la punct un fel de "subsistem", care le permite în astfel de cazuri să lucreze eficient pe două planuri: cel de suprafață, obișnuit, la vedere; și cel secret, care atunci este precum un adevărat "furnicar", deși el apare ca fiind inexistent.

La noi, problema este pusă în alt fel, fiind desigur și o diferență de personalitate nativă. Prin însăși structura lor lăuntrică, românii sunt mult mai liberi și mai deschiși. Aceasta se reflectă, în cazurile critice, prin faptul că se preferă să se meargă cu "totul deodată", adaptând situația în

funcție de moment.

Organizarea lasă de dorit, dar se câștigă în spontaneitate și libertate a deciziilor. Personal, agreez această variantă, deoarece oferă un câmp mai larg de acțiune. Chiar dacă la noi apare o mare agitație atunci când lucrurile se precipită, totuși deciziile luate sunt în mare parte corecte. Desigur, există dezavantajul penetrării secretului, dar la urma urmei acesta e un risc care este prezent oriunde. Pe de altă parte, americanii au stilul subversiv, ascuns, birocratic și destul de rigid. Presupuneam că îmbinarea acestor modalități oarecum diferite de raportare avea să dea rezultate bune și în acest caz din Antarctica, așa cum el a dovedit-o cu prisosință în cazul complexului din Bucegi.

Fiind implicat în operațiune și având o anumită experiență de lucru la DZ și în relațiile româno-americane prin raport la Sala Proiecțiilor, cu acea ocazie am putut remarca o anumită stare de spirit care începuse să răzbată în mediul de conducere militar și politic american. Anumite intuiții în acest sens le-am avut cu mai bine de un an în urmă, iar cu ocazia misiunii prezente mi-am dat seama că ele s-au accentuat și erau corecte. Problema în sine nu constituia un obstacol, dar exprima un anumit

punct de vedere asupra mentalității americane. În principiu, era vorba despre o anumită stare de “iritare” în cercurile diplomatice americane, cu privire la faptul că astfel de elemente sau evenimente cu o importanță crucială la nivel planetar implică România ca țară relativ mică și fără prea mari pretenții în “arhitectura mondială”. Era acea indispoziție creată de buturuga mică, de care însă carul mare trebuie să țină seama, pentru a nu se dezmembra. Probabil diplomația americană ar fi dorit să conducă și să controleze de pe poziții mult mai ferme aceste situații, care implicau ansamblul din Bucegi sau racordul din munții Orăștiei cu baza Macor din Antarctica, dar în mod evident ea nu a întâlnit în cazul României obediența manifestată de alte state din Europa. Iritarea americanilor mai avea la bază și lipsa înțelegerii fenomenului ca atare: de ce se găsesc astfel de puncte cruciale și se fac descoperiri fenomenale prin raport la importanța lor geopolitică exact în România și nu în alte zone mai “serioase” și mai “accesibile” ale globului? Cumva, arogându-și ipostaza de “părinte” atotputernic ce trebuie ascultat, SUA asociază subconștient această atitudine și dreptului de a deține cele mai importante descoperiri și elemente cruciale de pe glob. După

părerea mea, această mentalitate se situează pe o poziție “cantitativă”, care presupune că cel “mare” este neapărat și cel “deștept”.

Sigur că, dacă aceste descoperiri ar fi fost făcute pe teritoriul lor sau în zonele aflate sub o directă și covârșitoare influență, SUA ar fi fost cât se poate de fericite, iar orgoliul lor probabil nu ar mai fi cunoscut limite. Așa, însă, guvernul american trebuia să strângă într-un fel din dinți, având în aceste cazuri doar o influență parțială și de multe ori fragilă, făcând compromisuri, acordând anumite facilități și, în general vorbind, lipsindu-i controlul direct asupra a ceea ce el considera a fi puncte strategice mondiale de cea mai mare importanță.

Așa după cum am spus, problema nu crea disensiuni de raporturi diplomatice, în special pentru că românii sunt foarte toleranți, dar putea totuși să ascute relațiile atunci când se ajungea la anumite divergente. Am atins subiectul în avion, discutând cu generalul Obadea, după ce am decolat și ne-am îndreptat spre Marea Bellinghausen; o parte din echipamentul logistic trebuia preluat de pe două spărgătoare atomice, prezente deja în zonă. Generalul Obadea mi-a creat impresia că știa foarte bine la ce mă refer:

- Eu mă confrunt destul de des cu acest

aspect la Pentagon. Șansa mea este că generalul Inossanto îmi este bun prieten.

Apoi mi-a spus că situația în Antarctica e de fapt mult mai serioasă decât ne-a fost prezentat nouă în raportul informativ, dar că deocamdată totul este sub control.

- Americanii ar fi dorit să ascundă totul, însă prin natura lui, fenomenul a bulversat toate marile puteri, care l-au observat. Este considerat incident planetar.

Chiar acum se pun bazele unei Forțe Internaționale de protecție și intervenție militară, ceea ce complică lucrurile. Asta ar putea naște pretenții de anulare a "limitelor teritoriale" în Antarctica, deși oficial acestea nu există. Dar să vedem ce va fi.

Am aterizat la baza Macor spre "seară", ora europeană, și ne-am stabilit acolo. Era foarte frig și viscoalea, ceea ce a îngreunat mult operațiunile de descărcare. Datorită condițiilor neprielnice, nici chiar transportoarele foarte puternice nu puteau opera cum trebuie, pentru a aduce restul de echipament de pe cele două vase ancorate la o anumită distanță, astfel încât generalul Roddey a luat decizia să amâne totul pentru a doua zi. Am avut astfel răgazul necesar să ne liniștim și să ne odihnim după îndelungata

călătorie.

Mă așteptam ca, față de celelalte baze americane, cea din Antarctica să fie foarte restrictivă, mai ales în ceea ce privește spațiul. M-am înșelat profund; dintr-un anumit punct de vedere, puteam spune chiar că acesta era mai mare decât era necesar în unele zone.

În interior era foarte plăcut, existând chiar și o seră impresionantă. E drept că personalul era destul de redus, însă condițiile de locuit m-au surprins prin facilitățile pe care le puneau la dispoziție. Din câte am înțeles, marea problemă era de ordin psihologic și de aceea exista o înprospătare a efectivului o dată la trei luni, mai des decât în cazul stațiilor meteorologice.

Nu am permisiunea să vorbesc despre scopul acestei baze militare americane, dar pot spune că ea a fost implicată într-un incident foarte grav la sfârșitul anilor '50.

Am dormit bine, deși afară era zi, iar când ne-am trezit am avut șansa unui cer senin și a unei atmosfere fără vânt. Erau cam -45C afară, așa că toți ne mișcam repede, aranjând cele necesare deplasării la baliza cosmică. O parte din echipament fusese deja transportat acolo, încă de la primele ore ale așa-zisei dimineți. Am călătorit confortabil cu niște transportoare foarte

moderne, și pe la prânz am văzut deja primele semne ale existenței balizei. Peisajul devenea parcă rupt, încastrat în gheața din jur; coasta stâncoasă și aridă a muntelui de mică înălțime era acum golașă și perfect uscată. Vedeam pietrișul, rocile și chiar un fel de nisip foarte uscat, care delimita o zonă circulară în mijlocul căreia, de departe, se înălța acel dispozitiv misterios. Vederea lui mi-a creat o emoție profundă, căreia nu-i puteam identifica în mod clar sursa. Probabil faptul că, provenea fi mod cert dintr-o altă lume sau datorită misterului care îl înconjură. Singur, neafectat și chiar semeț în acea zonă, dădea impresia unei redute formidabile, care putea să țină piept oricărui asalt. Eram sensibil la astfel de lucruri și îmi aduceam prea bine aminte de impactul emoțional resimțit cu ocazia explorării Sălii Proiecțiilor. Într-o anumită măsură, situația se repeta aici, doar că senzația era oarecum diferită. Vedeam acea formă tronconică, având un fel de guler uriaș aproape de vârf, masivă, impunătoare, adânc încastrată în munte și în același timp foarte singuratică, țintind spre spațiul cosmic, ascunsă sub gheață poate de zeci sau chiar sute de mii de ani. Și totuși, dădea impresia că timpul nu o atinsese. Era un fel de măreție, de suveranitate, de independență și

de siguranță în modul în care era construită și amplasată în acel loc, care impunea respect și multă atenție.

Priveam la grupările de forțe din ce în ce mai active în jurul ei, la plasarea aparaturii, la trasarea perimetrului și aveam senzația unui fel de asalt, de cucerire a ei. Și totuși, singuratică și impunătoare, baliza cosmică părea că se află cu mult dincolo de preocupările mărunte ce o înconjurau.

La marginea perimetrului delimitat de topirea gheții exista o zonă instabilă, din care ieșeau mereu aburi, iar apa se scurgea la vale, înghețând însă foarte repede după aceea. Topirea gheții se realizase într-o pantă, care ne ușura accesul dinspre vârf. La vale, lucrurile erau chiar mai ușor de abordat, deoarece gheața avea tendința naturală să "curgă". Era un fenomen ciudat acolo: pe lângă faptul că suprafața pământului era complet uscată, zona limită a perimetrului se afla într-un proces continuu și succesiv de topire și înghețare, trasând astfel un fel de "contur" energetic al zonei. Nimeni nu știa deocamdată ce anume determina menținerea aceluși fenomen, care în mod evident ne ajuta foarte mult în ceea ce aveam de făcut, dar era clar că provenea din subsol, din zona în care era

încrustată baliza.

Echipa noastră de RV avea deja montată o mică hală chiar lângă baliză, în partea de sus a ei, la o distanță de circa 50 de metri de aceasta. Existau și alte astfel de mici construcții pentru celelalte necesități ale misiunii și pentru o parte din cei care urmau să rămână acolo, cu schimbul. Apropiindu-mă de construcția modulară și urcând panta destul de ușoară a muntelui, am putut să văd pentru prima dată, dar și foarte de aproape, acel dispozitiv cosmic.

Impresia de masivitate era foarte puternică, baliza fiind alcătuită dintr-un metal asemănător cu platina, dar care strălucea în ape. Dinspre vârf către bază avea pe toată suprafața sa ceva care putea fi asemănat cu niște nervuri, însă acestea nu erau materiale, ci alcătuite dintr-un fel de lumină asemănătoare cu cea a laserului. De fapt, toate elementele și detaliile, altele decât corpul masiv și metalic al balizei, erau reprezentări ale acestei lumini foarte speciale, care uneori era fosforescentă, alteori foarte clară, combinând culorile de roșu închis și alb. Cu acea ocazie am observat că "gulerul" dispozitivului nu era în realitate nimic material, ci constituia o incredibil de dens și ordonat aranjată structură luminoasă, aflată într-o continuă și fină mișcare.

În această structură luminoasă foarte complicată se distingeau niște direcții principale, care din când în când erau accentuate într-un anumit ritm. Deja se realizase o primă analiză a acelor semnale, stabilindu-se un cod foarte complicat, ca o "urmă" inițială, de la care se putea începe studiarea mai în detaliu.

Toate aceste elemente tehnice nu reprezentau însă un impediment pentru americani. Dacă ar fi fost doar atât, ele ar fi constituit o descoperire științifică remarcabilă, pe care fără îndoială ar fi urmărit să o înțeleagă în cele mai mici amănunte. Problema care îi pusese însă pe jar era faptul că, din primele analize ale codurilor luminoase, și-au dat seama că urma să se întâmple ceva, în directă legătură cu locațiile din România și Alaska. Chestiunea se complica și mai mult atunci când se analiza rezultanta spre satelitul Europa al planetei Jupiter. Nimeni nu putea să înțeleagă deocamdată care ar fi fost natura "amenințării", dar toți erau de acord că ceva, totuși, avea să se întâmple. La una dintre analizele informale scurte, care ni se făceau pentru a se putea actualiza datele echipelor în lucru, a fost prezentată dovada calculului că simetria luminoasă extrem de complicată reprezintă un fel de "numărătoare inversă". Am

apreciat totuși luciditatea echipei de savanți: deși această variantă era ușor de acceptat, putând să determine reacții dintre cele mai diverse cu consecințe imprevizibile la nivel planetar, totuși situația a fost analizată și din perspectiva unei alte "logici".

Existau astfel multiple obiective ale pulsului luminos informațional, altele decât neapărat cel legat de ideea unei distrugerii în masă, cataclismice. Echipa de analiză a prezentat faptul că această posibilitate, a distrugerii, nu se încadra totuși profilului după care s-au desfășurat până atunci evenimentele.

Dificultatea prezentării unei astfel de situații este că nu am permisiunea să vorbesc aproape despre nimic din ceea ce s-a petrecut acolo. Chiar și puținele mențiuni pe care le-am făcut aici se datorează faptului că problema a constituit totuși un incident planetar, observabil de multe alte state și, prin urmare, el nu mai poate fi negat, cel puțin la nivelul serviciilor secrete. Relatarea mea este deci mai mult informativă, la modul general, pentru că "barierele de securitate" nu îmi permit absolut deloc prezentarea, nici măcar aluzivă, a ceea ce s-a constatat acolo și a concluziilor finale la care s-a ajuns. Fiind vorba despre o implicare internațională și despre niște

înțelegeri interstatale la nivel militar secret, nu pot dezvălui practic nimic din acele aspecte, cu atât mai mult cu cât am făcut personal parte din “prima linie a frontului”, în chiar primele zile ale incidentului.

Într-un alt mod se pune însă problema atunci când mă refer la anumite descoperiri de pe teritoriul țării noastre. Deși condițiile rămân aproape aceleași, totuși există o marjă semnificativă de mai mare libertate, cel puțin pentru faptul că ne aflăm “în curtea noastră”. În volumele anterioare am exploatat acest mic avantaj, atât cât mi-a fost permis.

A treia zi după sosirea noastră la baza Macor a venit și generalul Inossanto, care a primit raportul primelor concluzii și a analizat personal situația la fața locului. A existat apoi o întrunire secretă doar a șefilor militari, la care a luat parte și generalul Obadea. Avantajul lucrului în astfel de locații îndepărtate era acela că, din punct de vedere politic, presiunea diplomatică manifesta o anumită întârziere, lăsând astfel nervii puțin mai relaxați. Totuși, în acest caz lucrurile au fost mai complicate, deoarece erau mai multe state care reclamau diverse intervenții.

“Seara” obișnuiam să discut cu generalul Obadea despre elementele descoperite și

bineînțeles că subiectul munților Orăștiei a fost atins în mod repetat, deoarece era direct implicat în ceea ce făceam noi acolo. Generalul știa deja că zona respectivă “rezista” într-un mod neașteptat sondărilor prin RV ceea ce îi indispucea destul de mult și pe americani.

Totuși, el a preferat să nu vorbească despre aceasta.

Era un om direct, de acțiune, care prefera fapta în locul vorbei. Nu se simțea comod în discuțiile lungi și avea tendința să încheie repede și brusc, fără detalii.

De aceea nu am reușit să aflu prea multe de la el, în mare parte și datorită faptului că nici el nu avea informațiile necesare. Era pentru a doua oară când auzeam despre acest lucru, dar consideram că așa ceva nu este posibil.

- Dar totuși e perfect adevărat, m-a asigurat generalul într-o seară, în care era ceva mai bine dispus. Crede-mă că nici mie nu-mi place deloc situația, care a dat naștere la foarte mari probleme.

Este singurul caz în care Departamentul nostru nu a reușit să stăpânească situația și asta nu din neglijența lui, ci pentru că a existat o succesiune de elemente care a condus inevitabil spre aceasta. Când noi am aflat ce se petrece acolo

și am dorit să facem ceva, era deja prea târziu. Asta nu ar fi fost o problemă, dacă informația ar fi fost mai bogată și s-ar fi găsit în arhive. Culmea este că, printr-un concurs incredibil de împrejurări, această informație esențială s-a pierdut, astfel că acum nu mai există decât elemente secundare în legătură cu ea, care nu ne sunt de prea mare folos. Americanii nu au putut să conceapă așa ceva și din această cauză am fost suspectați că mințim. În realitate, nu este decât purul adevăr.

Am aflat atunci de la generalul Obadea că, prin 1994, s-au deschis mai multe situri arheologice în zona munților Orăștiei, pentru a se înțelege mai bine structura de organizare militară și administrativă a activității vechilor daci în acele zone. Ideea părea să fie promițătoare, întrucât săpăturile scosese la iveală relicve ale unei vieți mult mai complexe decât se bănuia până atunci. La sfârșitul unei zile, într-un astfel de sit arheologic s-a petrecut un eveniment care a "înghețat" serviciile noastre secrete: unul dintre muncitori a alunecat din greșeală într-o încăpere subterană și apoi, din aproape în aproape, s-a ajuns la un ansamblu aflat la o adâncime mult mai mare. Ce s-a găsit acolo a fost de ajuns să bulverseze în cel mai înalt grad conducerea

țării, reunită de urgență într-o ședință a CSAT. A urmat imediat o anchetă a SRI și o investigare la fața locului.

- Dar vei afla toate acestea de la Cezar, mi-a spus generalul. Pe atunci l-am însărcinat să studieze amănunțit problema, chiar dacă într-un fel am pierdut "cheia" ei. O să-ți explice în detaliu, pentru că s-a ocupat de acest caz timp de câțiva ani de zile.

Atenția serviciilor noastre secrete a fost atrasă nu doar de faptul că locația reprezintă un punct strategic esențial al țării, ci și pentru că descoperirea făcută explică foarte mult despre poporul nostru. În relațiile pe care le avem cu maghiarii, mai ales, acest element clarifică totul. Și, mai pe urmă, nu doar cu ei.

Era pentru prima oară când îl auzeam pe general vorbind despre așa ceva. La început, esența problemei dintre români și unguri nu a constituit atât o pretenție teritorială, cât un demers ideologic asupra originilor celor două popoare. Apoi a existat o perioadă când a precumpănit demersul teritorial.

Acum, din nou, există o tendință către lămurirea problemei pe baze istorice. În oricare dintre aceste etape care s-au derulat pe mai multe zeci de ani, relațiile dintre serviciile secrete ale

celor două țări au fost foarte tensionate, având consecințe directe asupra maselor de oameni manipulate astfel de Contrainformații.

Am rămas în Antarctica timp de trei săptămâni, lucrând aproape non-stop la rezolvarea situației de acolo. Eforturile depuse de noi au fost intense, dar ele aproape nu au schimbat cu nimic situația existentă.

Deși nu pot intra în detalii, voi menționa totuși că una dintre discuțiile de lucru a implicat zona polului sud magnetic al planetei, unde au apărut noi elemente uimitoare. Paradoxal, ceea ce se credea că va escalada un eventual conflict între state, a reușit de fapt să tempereze aproape imediat apele. A existat o influență atât de benefică în acest sens, încât soluția a fost găsită imediat și toată lumea a părut mulțumită.

Sigur, rămânea problema nerezolvată a balizei cosmice și mai ales interferența ei cu satelitul Europa al planetei Jupiter, dar analizele ulterioare foarte sofisticate au arătat că nu era vorba în realitate de o amenințare, ci mai curând de o actualizare a unei condiții de structură internă a balizei, care până atunci fusese potențială. Până la plecarea mea nu s-a putut stabili nici cauza acelei actualizări și nici natura ei.

La întoarcere s-a solicitat prezența mea în grupul RV de la Maryland, pentru o etapă superioară în studiul și antrenamentul acestei capacități. Am rămas acolo până la sfârșitul lui aprilie 2007, desfășurându-mi tehnica și totodată intrând în relații valoroase de prietenie cu unii ofițeri americani. Am revenit în țară după o scurtă escală în Germania și în luna mai mă aflam din nou la Bază, luându-mi în primire atribuțiile.

Între timp, Cezar reușise să stabilizeze lucrurile în activitatea Departamentului, se dovedise un bun mediator între interesele acestuia și guvern și, cu ajutorul generalului Obadea, întărise relația de cooperare cu americanii, care în urma incidentului din Antarctica se șubrezișe destul de mult.

Într-una din acele seri liniștite și splendide de mai, după foarte mult timp am avut din nou ocazia să mă plimb cu Cezar prin împrejurimile Bazei.

Profitasem de un respiro în activitatea acestuia și l-am invitat să facem acea plimbare relaxantă, amintindu-i că uneori avea și el nevoie de așa ceva. A zâmbit, știind că în felul acesta doream să aflu unele lucruri de la el. Ca să-mi scutească cheltuiala de energie, a spus amuzat:

- Generalul mi-a adus la cunoștință faptul că ați discutat despre ce s-a petrecut în munții Orăștiei. Foarte bine. Oricum, ai fost implicat direct în această problemă prin incidentul din Antarctica, astfel că acum e normal să cunoști despre ce este vorba. Dar, așa după cum știi deja, nici măcar noi nu avem prea multe informații în acest sens.

I-am relatat pe scurt discuția cu generalul și l-am rugat să-mi prezinte problema în detaliu, pentru a-mi face o idee clară asupra ei. Obadea nu avea predispoziție pentru povestit și, oricum, Cezar era cel care cunoștea toate detaliile. Personal, simțeam că acel dosar mă atrage în mod deosebit, atât prin misterul lui de nepătruns, cât și prin faptul că subiectul în sine fusese ocolit de atâtea ori până atunci. Chiar și pentru DZ constituia o categorie cu totul specială.

- Este singurul dosar în această situație. De fapt, povestea e cu mult mai complicată.

Acela a fost începutul unei relatări care m-a uluit și m-a făcut să dobândesc o cu totul altă viziune asupra neamului nostru românesc. Cunoșteam deja câteva elemente despre trecutul lui din Sala Proiecțiilor, dar ceea ce am aflat în acea seară de la Cezar, m-a înfiorat și m-a făcut să devin mult mai responsabil și mai receptiv

față de originile și istoria poporului nostru. Abia atunci am putut înțelege la justa ei valoare lupta înverșunată care se dă împotriva acestui neam și motivele oculte care o determină.

Mi-am promis atunci să prezint toate aceste elemente în detaliu, pentru ca ele să fie judecate cât mai bine de cititor. Dincolo de orice speculație sau interpretare mai mult sau mai puțin părtinitoare, stă adevărul descoperit în munții Orăștiei și reprodus în parte în singurul dosar care există despre acest subiect: dosarul CRONOS.

CAPITOLUL 5

MASIVUL ȘUREANU

Cezar a reluat, dar mai amănunțit, ceea ce știam deja de la generalul Obadea. În anii '90 a existat un program arheologic vast în zona munților Orăștiei, în scopul stabilirii mai precise a identității poporului nostru în spațiul carpatic, dar și pentru înțelegerea mai bună a sistemului de fortificații și de trai a populației din acea vreme. După Revoluția din 1989 a existat o anumită deschidere a autorităților în acest sens, până când

a fost obturată de interese ascunse și de ordine politice. În acea vreme, arheologii au depus o activitate destul de intensă și rezultatele au început să apară, multe dintre ele uimitoare. Au fost publicate unele lucrări despre descoperirile făcute, dar se pare că a existat un moment când totul a încetat, aproape brusc. Ca de obicei, s-a invocat lipsa fondurilor și a condițiilor necesare pentru efectuarea săpăturilor.

- De fapt, atunci a avut loc acea descoperire formidabilă și, fiind un secret de stat la cel mai înalt nivel, a fost sistat totul, mi-a explicat Cezar. Dar, a mai existat și un alt aspect, despre care nici măcar în serviciile noastre secrete nu se vorbește: acea descoperire i-a speriat foarte tare, au fost efectiv terorizați și, așa cum se întâmplă de obicei în astfel de situații, au acționat orbește. Frica a fost atât de puternică, încât au reușit să facă o treabă mai bună decât de obicei: au ascuns așa de bine locul, încât el nu a mai putut fi găsit! La asta a contribuit totuși și o serie de alți factori, care explică într-o anumită măsură situația survenită. Dar, la acea vreme, a fost o mare nebunie. Gândește-te că se descoperă ceva care poate da peste cap nu doar această țară, ci chiar echilibrul socio-politic și economic mondial.

Nu este vorba despre relicve sau

artefacte, nici măcar de structuri impresionante precum cea din Bucegi. Acolo s-a descoperit ceva la care se reduce totul, ceva în genul unei singularități. Nu au fost capabili să înțeleagă ce au văzut la fața locului și cu atât mai puțin să studieze problema. Culmea ironiei, deși era cea mai importantă descoperire ce fusese făcută vreodată, a fost închisă cel mai repede. Atât de bine, că a dispărut din nou, cu totul. E un mare regret...

- Nu a existat același demers ca în Bucegi? am întrebat mirat. Nu s-au mobilizat aceleași forțe?

Cezar a negat, dând din cap. În ceea ce mă privește, intuiam zbuciumul și activitatea care trebuie să fi fost în acea perioadă pentru a repara greșeala imensă ce a fost făcută. Se pare însă că toate acele eforturi au rămas fără rezultat, iar acum bunul meu prieten a fișa resemnarea plină de liniște în fața unui fapt consumat.

- Nu numai că nu s-a realizat nimic din protocolul obișnuit în astfel de cazuri, dar așa-zisele cercetări inițiale, care s-au rezumat la câteva întrebări, au fost realizate doar de structura locală de Poliție. Apoi au venit trei agenți ai SRI care au contactat repede Bucureștiul. Reprezentantul trimis a clacat imediat, decizional vorbind.

Au fost atât de speriați, încât au considerat că, pentru o mai mare siguranță, trebuie să astupe locul până la sosirea echipelor de specialiști. Au adus imediat o betonieră și au sigilat chiar ei intrarea, așternând pe deasupra și un strat de pământ cu vegetație. Abia au avut timp să facă, niște fotografii; restul dosarului, foarte subțire, îl constituie declarația profesorului.

- Nu se poate să fi uitat locul, măcar că au revenit destul de repede înapoi, am spus eu.

- Asta nu a mai fost posibil mi-a răspuns Cezar, privind în depărtare. Aici este misterul întregii chestiuni, în destinul ei aparte. Pe drumul de întoarcere la București, mașina cu cei trei a avut un teribil accident, în care au murit toți. Abia s-a putut salva puținul material de dosar, dar și acolo au fost niște probleme. Altfel, chiar că nu am fi reușit să știm aproape nimic, decât de la profesor. Eram uluit de felul în care evoluaseră lucrurile.

- Bine, dar nu au mai fost martori? Nu a mai știut nimeni? Nu a mai văzut nimeni locul acela?

- În mod incredibil, nu. Totul s-a petrecut atât de repede și probabil panica a fost atât de mare, încât nu au lăsat pe nimeni să se apropie. De altfel, locul este destul de izolat.

- Dar reprezentantul de la București? Doar până la urmă au fost patru. El a venit separat?

- Nu, a murit în accident. Dar unul dintre agenți murise deja la locul descoperirii. Sau mai bine zis a dispărut. Singurul lucru inteligent pe care l-au făcut până la urmă a fost să completeze un proces verbal destul de sumar, până a venit betoniera.

Altfel, nimeni nu ar fi știut vreodată ce s-a petrecut acolo cu adevărat. Chiar și așa au rămas multe semne de întrebare. Am rămas consternat. O așa "potrivire" de evenimente nu mai întâlnisem niciodată. O speranță mi-a încolțit, totuși.

- Dar șoferul betonierei?

- Evident, a fost prima pistă pe care am mers, a răspuns Cezar. Era un om simplu, sărman. A înnebunit chiar atunci, la locul descoperirii, și nu ne-am putut înțelege cu el. Agenții au lăsat betoniera la o anumită distanță și au adus cu roaba betonul cu care au astupat gura. Se pare că nu a fost nevoie de o cantitate prea mare. Au muncit din greu câteva ore și au reușit să ascundă atât de bine locul, încât nu a mai putut fi găsit de nimeni după aceea.

- Așa ceva nu am mai pomenit! Dar în fine, se putea căuta sistematic, pentru că zona

era totuși cunoscută, mai ales că ai spus că era chiar în situl arheologic.

- Ei, aici au început cu adevărat problemele. Nu, locul nu era chiar în sit, ci se pare că puțin în afara lui. Dar să zicem că nu asta era dificultatea. După incident a fost emis un ordin special al CSAT care interzicea orice căutate. Era un ordin suprem, de cel mai înalt nivel al secretului de stat. Dintr-un anumit punct de vedere, atunci au lucrat mult mai eficient decât în cazul descoperirii din Bucegi. Au fost foarte direcți și au acționat repede, fără șovăire.

- Și tu ce crezi despre asta? am întrebat curios să văd reacția lui Cezar.

El a rămas tăcut o vreme, reflectând serios asupra răspunsului.

- Sincer vorbind, oricât de greu îmi vine să o recunosc, cred că au luat singura decizie corectă. Dacă nu ar fi fost așa, nu mai sunt deloc sigur că astăzi am fi discutat relaxați aici pentru că, cel mai probabil, situația politică, economică și militară a țării noastre și a altor țări s-ar fi modificat radical. Sau cel puțin ar fi fost o marjă ridicată de probabilitate în acest sens. Crede-mă, nu e deloc deplasat ce îți spun.

- Un ordin poate fi și el depășit în timp, mai ales dacă sunt interese, am căutat eu totuși

o breșă.

- Dar nu în ceea ce privește acest ordin. Și nu a fost doar decizia în sine, ci o serie de măsuri colaterale pe care le-au luat, tocmai ca să poată preveni o astfel de eventualitate la care te referi. S-au mișcat foarte bine și cel puțin din acest punct de vedere lucrurile au fost realizate impecabil. Șansa a fost, dacă pot spune astfel, că martorii au putut fi numărați pe degete și că au pățit ce au pățit. Au existat speculații și în legătură cu accidentul lor de mașină, dar s-au făcut cercetări laborioase și s-a ajuns la concluzia că nu a fost nimic aranjat. Cei interesați nu ar fi avut timp pentru asta, chiar să fi vrut, pentru că totul s-a petrecut foarte repede și nimeni din celelalte structuri statale nu apucase să afle ceva clar despre ce era acolo. Și apoi, dacă ar fi fost intenția de eliminare a martorilor, cum se explică totuși că dosarul, atât cât era, a fost totuși găsit în mașina zdrobită? În mod normal, era dovada care ar fi trebuit să dispară și ea imediat, dar nu s-a întâmplat așa. Tentativele în acest sens au existat însă după aceea și tocmai din această cauză s-au luat măsuri foarte speciale de protecție a informației conținute în dosar.

- Deci spui că au interzis cercetările în zonă. Dar ar fi putut să facă la fel și în Bucegi, și totuși

vezi care e situația acum. Tot secret suprem de stat este. Poți să ai idee de existența lui, dar fără date concrete. Știi bine că în asta constă valoarea secretului, precum și în disimularea zonei.

- Ți-am spus, în cazul despre care îți vorbesc a fost cu totul altceva. Nu ar fi fost posibilă nici o înțelegere diplomatică, nici o negociere. Ar fi fost pur și simplu o problemă de asalt militar imediat, cu escaladare internațională în mai puțin de 24 de ore. Scenariile au arătat că nu ar fi existat nici o altă posibilitate de control; scurgerea inevitabilă de informație ar fi orbit aproape imediat orice rațiune. Din fericire, chiar dacă problema era extrem de gravă, tocmai prin această gravitate ea a oferit și soluția simplă și eficace de rezolvare. În acel context, ca de altfel și acum, era singura posibilitate. Chiar dacă simt o mare părere de rău că Departamentul nostru nu a reușit să aibă acces acolo, totuși recunosc că nu se putea altfel. E greu să te obișnuiești cu această idee doar până ajungi să cunoști mai în detaliu lucrurile; apoi înțelegi foarte bine de ce a trebuit să fie așa.

Se înserase și am văzut că Cezar dădea semne că ar fi vrut să ne întoarcem la Bază. Pentru că eram foarte interesat de subiect, am mai insistat totuși cu o întrebare:

- Dar nu mi-ai spus nimic despre profesor. Până la urmă, se pare că el a rămas singura legătură cu descoperirea. Cezar m-a privit oarecum trist.

- Profesorul Constantin a fost singura noastră șansă de a mai afla câte ceva. Era un om deosebit, cult și foarte serios. Din păcate, am avut acces la el doar câteva ore. Părea că vine din altă lume, era aproape total abstras de la realitatea din jurul său. A fost preluat imediat și i s-a pierdut urma. Au spus că a fost interes suprem de stat. Nimeni nu a mai auzit de el după aceea.

Eu însumi eram foarte nerăbdător să aflu ce se petrecuse acolo, deoarece primisem ordin de la generalul Obadea să mă ocup exclusiv de acest caz, în cel mai mare secret și urgent. Toate acestea se întâmplau în cea de-a doua noapte după descoperire, imediat după accidentul mortal al celor trei. A fost mâna providenței că profesorul nu a fost luat și el în mașină atunci, ci lăsat la postul de Poliție din sat, sub pază, până a doua zi. Cred că a fost singura "greșală" a agenților, dar o greșală fericită pentru noi, dacă mă pot exprima așa.

Oricum, prea multe nu am putut să aflu, sau cel puțin nu chiar în amănunt, așa cum

sperasem, pentru că la ora 5 dimineața au venit și l-au ridicat.

Nu am putut face nimic, dar știam că nu-l voi mai revedea.

- De ce nu ai putut afla tot ce doreai?’

- Nu vorbea. Sau vorbea foarte rar, cu lungi întreruperi. Rămânea cu privirea în gol și puteam discerne chiar și la el, în anumite momente, o anumită urmă de panică. Sărmanul om făcea eforturi să conlucreze, dar se pare că tensiunea psihică l-a depășit. De la el avem, practic, cea mai mare parte a conținutului dosarului în legătură cu acest caz.

Mi-am exprimat o bănuială veche de câteva luni:

- Nu este dosarul din cutia specială, pe care mi l-ai cerut?

Cezar a confirmat imediat.

- Profesorul este cel care a avut prezența de spirit să facă cele mai multe fotografii. În total au fost nouă. Agenții au făcut doar patru, cu un Polaroid, dintre care două au fost distruse complet în accident. Și, desigur, mai avem declarația profesorului, pe care am reușit totuși să o obținem. Foarte greu, dar am reușit. Transcrierea am făcut-o în aceeași dimineață în care l-au ridicat, până să vină ei. Pentru că nu

am mai avut timpul necesar, ultima parte am redactat-o în sinteză, după declarația pe care profesorul o făcuse cu câteva minute înainte. Au fost câteva pagini, dar eu le-am furnizat agenților doar banda înregistrată. Apoi l-am anunțat pe general că înregistrarea ar putea constitui o problemă serioasă pe viitor. În după-amiaza aceleiași zile m-a sunat să-mi spună că a preluat personal banda și că aceasta a fost distrusă în prezența lui și a membrilor CSAT, întruniți de urgență. Atunci au luat și decizia de a opri totul, cât încă mai era în față.

- Crezi că ați fi descoperit până la urmă locul? am întrebat eu.

- Aveam jurisdicție asupra cazului. Probabil ar fi intervenit și alții destul de repede, pentru că pe atunci influența generalului nu era atât de mare, iar Departamentul avea încă multe de pus la punct. Dar cu interesul pe care îl aveam pentru acel caz, mai ales după ce am aflat de la profesorul Constantin despre ce era vorba și am văzut fotografiile, da, pot spune că am fi reușit să găsim locul, chiar dacă asta ar fi implicat foarte multă muncă. La început semăna puțin cu a căuta acul în carul cu fân, dar la urma urmei am fi putut declanșa o acțiune foarte amplă de decopertare a zonei din împrejurimile

sitului. Ar fi fost o muncă uriașă, dar am fi avut multe șanse să descoperim astfel locația. Totuși, e mult mai bine că s-a sistat totul, în primul rând pentru țară și pentru acest popor.

- Generalul mi-a spus că ai făcut cercetări intensive după aceea. Dacă spui că acțiunea în acea zonă a încetat, ce ai vrut să afli?

Cezar a zâmbit, ridicându-se în picioare și făcând câteva mișcări de încălzire a corpului.

- A fost mai mult un studiu individual, care m-a ajutat să structurez o anumită opinie în Departamentul nostru. Îmi este de folos și acum, când tratez anumite probleme de etnie și securitate națională în cadrul serviciilor noastre secrete și de contrainformații. Profesorul Constantin era un bun istoric și lingvist. Studiase intens trecutul Daciei, deși, la drept vorbind, nu a existat vreodată o țară cu numele acesta. Așa au numit romanii zona respectivă, după cucerirea ei: Dacia Felix. În mod evident, fericiți sau felix erau ei, jefuitorii. Dar nu avem nicio dovadă că strămoșii noștri ar fi numit-o așa. Îți spuneam, deci, că profesorul Constantin studiase aspectele respective și avea unele teorii importante cu privire la preistoria acestei regiuni.

Făcuse în plus săpături arheologice pe specific și era considerat un arheolog specialist

în culturile neolitice. Am coroborat declarația lui cu cercetările existente în domeniul culturilor străvechi, din spațiul carpatic, deoarece ideea lui principală era că acest popor este originea oricăror dezvoltări culturale care există, cel puțin în Europa, și că limba română este de fapt limba primară, adică limba indo-europeană. Ideea nu îi era proprie, dar el își propusese să o facă bine cunoscută în toate mediile naționale și internaționale, bazându-se pe surse și cercetări competente anterioare. Om bun, dar puțin naiv, mai ales în contextul actual foarte complicat, în care lupta este foarte strânsă tocmai pentru a distruge orice idee sau dovadă în acest sens.

Ca de atâtea ori până atunci, Cezar reușise să mă sur prindă total. Aveam doar cunoștințe generale în legătură cu acest subiect, de genul celor predate în școală. Dar brusc, inima mi-a fost inundată de o mare bucurie, intuind aici un izvor nesecat de informație foarte valoroasă.

- Am devenit tot mai mult interesat de această problemă și, am studiat-o chiar în detaliu, a continuat Cezar. Există unele persoane în țară la noi, a căror erudiție și talent analitic în această direcție este genial. Sincer, oamenii ar trebui să le citească măcar în sinteză lucrările, dar problema rămâne mereu cea a manipulării informației, a

intereselor obscure și mai ales a intervenției unor organisme internaționale, care, ignoră cu bună știință informația și documentația valoroasă. Dar vom mai vorbi despre toate acestea.

Am revenit la Bază și am petrecut o seară încântătoare. Atmosfera era atât de plăcută, încât Cezar a acceptat să, continue discuția întreruptă.

Atunci mi-a descris mai amănunțit felul în care s-au derulat lucrurile cu ocazia descoperirii din munții Orăștiei.

Mi-a spus că unul dintre siturile arheologice din acea zonă abia se înființase, săpăturile aflându-se la început. De obicei, pentru efectuarea muncii erau angajați unii localnici, care munceau cu ziua. Erau muncitori necalificați ori șomeri. Problema era că aceștia nu veneau în fiecare zi la lucru, sau rămâneau puțin, astfel că în multe dintre situri munca înainta cu greutate. În plus, șantierele arheologice erau răspândite pe o arie destul de largă în zona munților Orăștiei, a Devei și a Sarmizegetusei Regia. Șefii de șantier trebuiau să se ocupe de două sau chiar trei situri simultan, deplasându-se de la unul la altul, iar prezența lor într-un loc încetinea ritmul muncii în altul. În aria de interes a săpăturilor intra și muntele Șureanu, care

face parte din gruparea montană a Orăștiei. Pe unul dintre versanții lui, într-un fel de văioagă, tocmai fusese deschis de câteva zile un astfel de sit arheologic. Se trasase planul secțiunilor de interes, se stabiliseră parametrii de lucru și săpăturile demaraseră doar de câteva zile atunci când a început totul.

Într-una din după-amiezi, muncitorii au plecat mai repede, datorită căldurii excesive care le îngreuna munca. Acel sit se afla sub directa supraveghere a profesorului Constantin care, cum era și firesc, a rămas ultimul, pentru a face notațiile și pentru a pregăti ce era necesar pentru a doua zi. În afara lui, pe șantier se mai afla unul dintre lucrători, care era băiatul gazdei unde locuia profesorul pe perioada săpăturilor arheologice, în satul din apropiere. Din declarația profesorului rezultă că tânărul strânsese uneltele de săpat și le transportase cam la 100 de metri de sit, spre vest, unde se încropise un fel de copertină rudimentară pentru depozitarea acestora pe timp de noapte. Se pare că acel depozit era plasat pe o zonă mai stâncoasă, deși cumva în mijlocul pădurii. Nu a existat însă niciun indiciu clar pentru această afirmație. De asemenea, nimeni nu știe cu precizie ce l-a determinat pe băiat să lovească

acea zonă cu tâmăcopul; poate că din dorința de a echilibra acoperișul copertinei, într-un exces de zel a dorit să niveleze suprafața pe care se afla aceasta. Profesorul a spus doar că a auzit loviturile de târnăcop, l-a văzut pe băiat săpând, dar și-a continuat treaba pe care o făcea.

La un moment dat, el a auzit un strigăt scurt și un sunet înfundat, ca de cădere. S-a deplasat repede la locul cu pricina, îngrijorat de soarta băiatului, pe care nu-l mai vedea. A ajuns acolo după mai puțin de un minut și l-a găsit pe tânăr râzând bucuros de ceea ce descoperise. Loviturile sale puternice de târnăcop dislocaseră o parte din rocă și pământul pe care se afla copertina; probabil că una dintre acele lovituri a nimerit chiar într-o nișă il rocilor și, fiind puternică, a produs căderea lor. Fapt este că roca s-a fisurat și s-a prăbușit cam la un metru și jumătate în sol, descoperind astfel un loc gol sub suprafața pământului. Băiatul nu pățise nimic, cu excepția unor zgârieturi ne semnificative. Când profesorul a ajuns acolo, a realizat imediat că era un fel de încăpere subterană aproape regulată ca formă, având o lungime cam de cinci metri și o lățime de patru. A coborât și el în acea gaură, inspectând-o cu atenție, dar speranțele lui inițiale că ar fi făcut o mare

descoperire păreau să se spulbere foarte repede. Deși se putea observa o anumită regularitate a formei încăperii, totuși el și-a dat seama că aceasta avea o proveniență pur naturală, într-un proces geologic normal. Structura rocii pe pereți și aglomerațiile de la marginile încăperii arătau clar că acolo nu era vorba de o intervenție a omului. În plus, spațiul era complet gol, fără nicio urmă a vreunei prezente anterioare acolo. Dezamăgit, profesorul inspecta locul dintr-o rutină profesională, când remarcă într-unul din colțurile micii caverne o fantă îngustă prin care simți un puternic curent de aer. Cu ceva mai multe speranțe, el îi indică băiatului să încerce să lărgească acea gură de aerisire. După câteva lovituri puternice, roca din calcar cedă și o nouă deschidere apărură, de data aceasta mai îngustă. În timp ce verifica acel mic pasaj de trecere în adâncime, profesorul îl trimise pe băiat să aducă echipamentul de protecție și lanternele. Prin fanta astfel creată nu se putea strecura un om, astfel încât a trebuit ca deschizătura să fie lărgită mai mult, profesorul muncind și el cot la cot cu tânărul. După câteva minute au reușit să disloce o rocă mai mare și au luminat spațiul de sub ea, care s-a dovedit a fi o pantă lină ce cobora sub bolta formată de solul cavernei în care se aflau ei.

Acea pantă ducea și mai mult către direcția vest, îndepărtându-se de situl arheologic. Încântat de noua descoperire, profesorul Constantin a luat decizia să exploreze ceea ce părea a fi un inedit sistem carstic. Deși era un lucru neobișnuit să-l întâlnească în acel loc, dar pentru că nu se arăta a fi prea dificil, arheologul a decis să înceapă chiar atunci explorarea, urmând să dezvolte cercetările a doua zi. Însoțit de băiat, el a coborât cu atenție prin fanta astfel creată și, aplecându-se foarte mult, a înaintat pe panta lină la vale. Solul era aproape neted și primul aspect care i-a ridicat anumite întrebări a fost acela că era acoperit cu un soi de pietriș. La început, spațiul era destul de "claustrofobic", dar după aproximativ 20 de metri el se lărgea considerabil; după 50 de metri de la pătrunderea prin cea de a doua fantă în sol, profesorul Constantin și băiatul puteau pași lejer în picioare, iar panta cobora mai apoi chiar și mai mult. Marginile laterale ale cavernei nu puteau fi observate, însă profesorul bănuia că acestea erau destul de îndepărtate, după felul în care suna vocea lor în interior. El a precizat atunci că începea să simtă un anumit sentiment de nesiguranță și de ușoară teamă, dar s-a îmbărbătat repede și a mers mai departe. La un moment dat a remarcat faptul că natura

rocilor de pe tavan se modifică brusc și că în fața lui, la o distanță de vreo opt metri, se profila un perete vertical. Profesorul a remarcat, de asemenea, în umbrele ciudate pe care fasciculul de lumini îl arunca pe roca pereților, că pe tavan apăruseră unele sclipiri foarte frumoase, pe care el le interpretează ca fiind, probabil, mică bazaltică. Au ajuns la peretele din capăt al cavernei cu podea în pantă și atunci profesorul a trăit o emoție bruscă și extrem de puternică: pe solul curat, chiar lângă peretele vertical, exista o deschizătură largă, de forma unui semicerc, prin care se auzea un vuiet imens, deși îndepărtat, ca un fel de tunet. Impresia de forță și energie care răzbătea de sub deschizătura întunecată era atât de puternică, încât arheologul s-a oprit, indecis dacă să mai continue sau nu investigația. Se gândea și la tânărul de lângă el, față de care avea responsabilitatea angajării lui.

Probabil acela a fost momentul crucial al întregii descoperiri. Destinul ei ar fi fost cu totul altul dacă cei doi ar fi revenit în sat, iar a doua zi ar fi reluat cercetările cu o echipă, la care în curând s-ar fi alăturat o alta de profesioniști, de arheologi și de personal SRI. Dar, așa după cum spunea și Cezar, unele lucruri sunt orânduite după anumite rațiuni care depășesc înțelegerea

umană. În astfel de situații, omul este aproape neputincios și el urmează un drum prestabilit într-o proporție covârșitoare.

Există totuși acel mic punct de inflexiune, în care el poate totuși să aleagă, în care orice posibilitate i se oferă în toată plenitudinea ei. După alegere, însă, lucrurile se desfășoară, într-un mod aproape vertiginos.

- Profesorul a decis totuși să continue investigația, în ciuda unei presimțiri rele pe care o avea, a continuat Cezar să-mi descrie șirul acelor evenimente dramatice. Mi-a spus că a stat în cumpănă câteva minute, dar impulsul irezistibil al descoperirii a depășit spiritul de conservare. Se gândea că, după ce avea să coboare la următorul nivel, care se anunța a fi ceva cu mult mai grandios, și-ar fi format o idee mai bună despre felul în care trebuia să organizeze căutarea a doua zi. Încă mai era la limita îndoielii când, îndreptând lanterna spre deschizătura respectivă, a înmărmurit, pentru că aceasta cobora sub un unghi foarte abrupt, dar de această dată solul purta urmele unui fel de trepte. Cu inima bătându-i nebunește, profesorul Constantin s-a aplecat pentru a studia mai bine structura respectivă; a văzut că solul cobora sub un unghi de aproximativ 60 de grade, dar

într-un fel de valuri. La început și-a imaginat că, datorită înclinării, solul devenise terasat, însă a remarcat imediat că acolo era vorba de rocă, peste care era așternut același gen de pietriș ciudat, iar roca fusese cioplită în acele forme de trepte. Probabil era vorba de o perioadă imensă de timp, pentru că existau surpări ale așa-ziselor trepte și multe crăpături prin ele, dar în mod clar era vorba de intervenție artificială, pentru că pe anumite porțiuni încă se mai puteau observa ciopliturile în piatră.

Apoi Cezar mi-a relatat că profesorul și-a amintit brusc de aparatul de fotografiat pe care-l avea la el și a realizat precipitat câteva fotografii.

Era un aparat destul de vechi, cu blitz încorporat, însă doar unele fotografii au ieșit, celelalte fiind voalate. De exemplu, din cele realizate acolo nu a rămas niciuna. Tremurând de emoție, cei doi au început să coboare acele scări în hăul care părea că se întinde sub ei, dar curând și-au dat seama că, în realitate, spațiul în care intraseră era mult mai mic în dimensiuni decât bănuiseră la început. De fapt, era un culoar lat de aproximativ 10 metri, care apoi se lărgea din ce în ce mai mult. Coborârea pe acele scări antice nu a depășit 7-8 metri la verticala de

referință.

Profesorul Constantin era intrigat de două aspecte: în primul rând, de la descinderea în acea structură în subteran, el a remarcat faptul că solul era foarte curat și regulat. Apoi, spațiile respective de sub pământ erau complet goale și, într-un anumit sens, chiar curate. Cercetătorul a declarat că impresia lui era cea de “netezime”, ca și cum cineva ar fi menținut tot timpul curățenie acolo.

Nici o urmă, nicio denivelare. Era o senzație ciudată, dar poate și aceasta avea semnificația ei, în sensul descoperirii ce avea să fie făcută. Odată ce au intrat în deschizătură, profesorul și băiatul au înțeles că acel vuiet imens, ca de tunet îndepărtat, venea din culoarul care se lărgea în fața lor. Se aflau deja cam la 200 de metri distanță de sit, în interiorul muntelui, probabil la vreo 30 de metri adâncime.

Dacă nu ar fi fost acea senzație de “curățenie” și chiar pustietate în cavernele prin care intraseră, probabil că profesorul ar fi renunțat în favoarea cercetării de a doua zi. Dar, pentru că înaintarea era foarte ușoară și firească, mânat de impulsul irezistibil al descoperirii necunoscutului, el a continuat cercetarea prin acel culoar, care avea o ușoară

pantă descendentă. Din spusele lui rezultă că au coborât astfel aproape jumătate de kilometru.

Culoarul se lărgea foarte mult, dar tavanul rămânea totuși relativ jos, la o înălțime de 3-4 metri.

Chiar dacă întunericul din jur era înfricoșător, senzația fiind amplificată și de vuietul surd, faptul că relieful era curat, perfect uscat și fără denivelări ori alte obstacole a făcut ca înaintarea celor doi să decurgă într-un ritm susținut. Din mers, profesorul - uimit de acea structură simetrică interioară a muntelui - lumina fugitiv tavanul de rocă aproape netedă, având doar anumite șanțuri adânci încrustate în ea. Putea bănuși că, eventual, acel pasaj fusese albia unui râu subteran tumultos, dar pentru a fi sigur de aceasta ar fi trebuit să facă mai multe verificări, inclusiv să studieze pereții laterali. Or, aceștia erau deja foarte îndepărtați și la lumina lanternei nu putea desluși nimic. Apoi tavanul a început să se înalțe, lărgind și mai mult spațiul interior. După aproape 500 de metri de mers liber la vale, profesorul Constantin a remarcat primele modificări în structura rocilor, care începeau să strălucească palid în lumina lanternei. Cum tavanul era deja prea sus pentru a realiza o verificare mai bună, el își continuă

drumul însoțit de băiat. Pe măsură ce înainta, acea strălucire, cumva mată și plină de mister, se intensifica, în sensul că ocupa o suprafață din ce în ce mai mare pe tavan. Apoi culoarul pe care înaintau a devenit plan și au remarcat că el se curba spre stânga. După mai multe astfel de "serpentine", brusc în fața lor a apărut un fel de răspântie: culoarul era despărțit în două de un perete vertical; calea din stânga era mai îngustă, pentru că acum profesorul putea să observe perețele din laterala sa, cu ciudata lui strălucire, uneori scânteietoare. Culoarul din dreapta apărea ca fiind mai larg și, logic, s-a gândit că el se putea deschide într-o cavemă mult mai mare. Tavanul și pereții reflectau acum mult mai pronunțat lumina într-o tentă galbenă, ceea ce ajuta la orientarea lor în spațiu. Deoarece culoarul din dreapta apărea mult mai larg, mai luminos și mai primitiv, au luat hotărârea să-și continue investigația prin el.

- Din ce a declarat profesorul se desprinde că acela a fost punctul de la care a început adevărata descoperire, mi-a spus Cezar. S-a apropiat de perețele lateral din dreapta și l-a luminat mai bine cu lanterna, pentru a vedea care era cauza acelei străluciri mate. S-a tulburat foarte tare, pentru că a recunoscut minereuri

masive de aur, care împânzeau peretele de rocă. Același lucru era valabil și pentru tavan, și pentru peretele despărțitor.

Am ramas înmărmurit.

- Cum? Pereții acelu coridor subteran erau acoperiți cu aur? Fenomenal. Pare aproape ireal.

Mi-am imaginat cum m-aș fi simțit eu dacă aș fi fost în locul profesorului.

- Trebuie să fi fost foarte frumos, am remarcat. Și ce au făcut? Au mers mai departe?

- Da, culoarul cotea lin spre stânga și apoi mergea în linie dreaptă încă aproximativ 150 de metri, după care el s-a înălțat foarte mult, până pe la 20-25 de metri, dar și-a păstrat lățimea cam de 10 metri. În capăt au văzut o lumină albastră izvorând parcă din sol. Mi-a spus că ea crea senzația de valuri și că lumina discret aproape întreaga porțiune finală a culoarului. Băiatul a început să tremure și a intrat în panică.

- Și s-au oprit tocmai atunci? am întrebat nerăbdător.

- Nu, profesorul descoperise ceva colosal. A declarat că minereul de aur care acoperea până atunci pereții laterali și tavanul ce strălucea în acel fel misterios, s-a "strâns" pe peretele din dreapta într-un fel de "vână" groasă de aproximativ doi

metri, la mijlocul acestuia. Filonul de aur brăzda astfel zona pe o distanță de vreo 10 metri, lărgindu-se apoi ca o pâlnie și înglobând treptat tot peretele. Nu mai era minereu de aur, era aur pur. Fiind în necunoștință de cauză, nu eram foarte impresionat.

- Nu percepi dimensiunile situației, mi-a atras atenția Cezar. Așa ceva pur și simplu nu există nicăieri. Nici o mină pe această planetă nu conține un filon așa gigantic. În general vorbind, în minele de aur se găsește minereu de o puritate mai mare sau mai mică, ce este mai apoi prelucrat după procedee relativ dificile, pentru a extrage cantități relativ modeste, mergând de la câteva zeci sau sute de kilograme, până la tone de aur. Dar asta după lungi exploatări ale minei respective și numai dacă ea oferă un zăcământ bogat. Oricum, există reguli de securitate națională privind astfel de mine; nu se exploatează niciodată tot aurul din ele și se închid înainte de epuizarea zăcământului. Gândește-te că, oriunde pe această planetă, aurul reprezintă siguranța, stabilitatea, prosperitatea. Orice economie și-l dorește, orice țară se luptă pentru el. Avantajul în această privință este că el apare doar în cantități mici prin raport la alte metale inferioare. Sau poate tocmai acesta

este un mare dezavantaj, făcându-l mult râvnit. Apar astfel tot felul de interese. Aceas ta știam prea bine, însă doar din punctul de vedere al contrainformațiilor.

- Am citit dosarul ROȘIA MONTANA. Știu că e foarte complicat. Dar nu l-am aprofundat economic, am spus eu.

- Ar fi fost bine, pentru că acum ai fi avut o dimensiune mai clară asupra situației. A rămas de notorietate faptul că romanii au luat în jur de 200 de tone de aur și cam 300 de tone de argint după câștigarea războiului cu dacii, acum aproape 2000 de ani. La Roma s-au dat 4 luni de serbări continue, la care s-a adăugat un an de scutiri de impozite, donații față de populație și construirea acelu complex arhitectural, care implică și Columna, pentru care Traian a dat dispoziție să fie mutat un deal întreg.

- Cum s-ar zice, au avut continuu cam 120 de duminici, una după alta, am calculat eu uluit.

- Da. În care au sărbătorit zi după zi, în stil roman. Să faci așa ceva unui neam, înseamnă să-l nenorocești. Îi scazi seminția. Îl vlăguești, îi distrugi valorile morale și pe cele interioare. Poate că asta a însemnat în mare parte începutul decăderii Imperiului Roman, pentru că așa ceva

lasă urme serioase. Și ține cont de faptul că acela a fost doar aurul pe care dacii deja îl aveau, fără să implice ceea ce romanii au început să extragă mai apoi din Roșia Montana, timp de aproximativ 150 de ani de atunci înainte. Dar chiar și așa, nu a fost vorba de “tezaurul lui Decebal”, despre care istoria vorbește ca fiind o legendă.

- Dar el nu a fost găsit. Știi doar că avem implicații și aici, am zis eu.

- Atunci a fost găsit doar în parte, datorită trădării lui Bicilis. De aici vine și termenul de bicisnic, adică un om blestemat, un om foarte rău, care provoacă multă suferință.

- Țsta a trădat practic un neam, am spus eu cutremurat.

- Da, a fost o cotitură importantă în istoria noastră. Dar ține cont de faptul că aceeași cantitate de aur a fost mai apoi preluată de imperiul austro-ungar, e drept însă că într-o perioadă lungă de timp, de câteva sute de ani, tot prin exploatarea miniere. Apoi nu pierde din vedere cât aur s-a dus la turci, în perioada Evului Mediu și în cea fanariotă. Și, desigur, problema spinoasă cu tezaurul țării noastre, care a ajuns la ruși. Și nu o dată, ci de două ori, la sfârșitul Primului și celui de-al Doilea Război Mondial.

Încercam pe de o parte sentimente de frustrare, dar pe de altă parte și de admirație și bucurie că această țară a avut atât de mult din acest metal prețios.

- Rezerva națională a României în aur pentru stabilitate economică este în prezent cu puțin peste 100 de tone. Numai românii au luat atunci de aproape două ori mai mult, fără să mai vorbim despre cei care au urmat. Sunt date atestate, nimeni nu poate să zică "nu, nu a fost așa". Au fost niște realități istorice care s-au consumat. Însă ceea ce vreau să subliniez este că toate acestea nu se compară cu ceea ce a descoperit profesorul Constantin în Masivul Șureanu. Este ca și cum ai compara Pământul cu Soarele. Ce există acolo depășește orice imaginație.

- Dar înțeleg că, până la urmă, era doar un filon de aur pur, de dimensiuni impresionante.

- Chiar dacă ar fi fost și numai atât, ar fi năucit orice geolog și ar fi rezolvat aproape toate problemele economice ale țării pe un timp foarte îndelungat. Un filon de aur, în cazurile foarte rare în care apare, este o incrustație de grosime mică și variabilă, de câțiva centimetri până la câteva zeci de centimetri. Foarte rar depășește un metru.

Aceasta pentru că aurul se găsește foarte puțin în starea lui compactă naturală într-un singur loc, iar în 99% din cazuri apare sub formă de minereu, având o concentrație mai mare sau mai mică din acest metal nobil. Ce a văzut însă profesorul acolo este practic o imposibilitate geologică și, dacă nu ar fi avut prezența de spirit să facă unele fotografii care se găsesc la dosar, sincer să fiu, m-aș fi îndoit de adevărul declarației pe care mi-a dat-o.

Cezar m-a invitat să mergem în biroul lui. A deschis seiful personal și a scos cutia specială din fibră de sticlă în care se afla dosarul CRONOS.

- Este o cutie foarte specială; a fost realizată de englezi, o firmă de proiectare în industria aeronautică. Are un cititor special al irisului pentru a putea fi deschisă. Cipul încorporat analizează condiția irisului și, dacă acesta nu se încadrează în anumiți parametri de relaxare a organismului, cutia nu se deschide. Motivul este pentru a preveni situațiile de stres în care ar putea fi luate decizii pripite, ori pentru cazurile de amenințare. Are în plus un sistem dublu de siguranță la deschidere: după acceptarea amprentei irisului se solicită amprenta vocală a persoanei autorizate.

- Deci nu poate fi forțată sau manipulată la deschidere.

- Teoretic, există această șansă, dar probabilitatea este infimă. La orice altă tentativă decât protocolul stabilit, are un mecanism de autodistrugere instantanee. Practic, nu există nici timpul și nici șansa de a salva ceva. Cezar și-a apropiat irisul de cititorul digital și apoi a rostit o parolă. S-a auzit un scurt dedic, după care el a îndepărtat capacul. A luat dosarul subțire și l-a deschis. Am rămas mut de uimire observând că în interior se afla doar o cartelă magnetică și un dispozitiv minuscul paralelipipedic, puțin mai mare decât aceasta. L-am privit întrebător pe Cezar, cu ochii mari de uimire.

- Este un cititor unic, specializat doar pentru această cartelă. La rândul lui, cardul nu poate fi citit decât cu acest dispozitiv, care nu poate interpreta decât această cartelă. În plus, el nu poate fi conectat decât la un singur computer, care conține un program special.

Cezar a conectat cititorul la laptop-ul său și a introdus cardul în el. Pe ecran au apărut mai multe instrucțiuni codate. A tastat ceva și atunci am putut vedea pentru prima dată, în format electronic, conținutul dosarului CRONOS.

- Este o funcție derivată aleatoare, care

permite urmărirea materialului în timp real, numai dacă se cunoaște algoritmul de parolare, mi-a explicat Cezar. Nu este suficient să introduc codul primar pentru a-mi apare informația din dosar pe ecran; trebuie ca la anumite intervale, atunci când programul îmi solicită aceasta, să introduc o nouă variabilă, care îi permite să continue prezentarea informației incluse în dosar. Dacă nu introduc această cheie în timp util, programul se blochează și nu permite prezentarea ulterioară a materialului. În felul acesta nu poți să ai acces decât puțin câte puțin la informație și niciodată la toată, simultan. Sunt sisteme de maximă protecție, gândite atunci când a fost comandat întregul dispozitiv.

- Eu mă așteptam să văd dosarul cu informațiile originale, am spus uimit de securitatea extraordinară a informației. Cezar a râs, tachinându-mă:

-Și de ce nu și câteva mostre de prezentare? Serios acum, văd că nu ai dimensiunea importanței a ceea ce s-a găsit acolo și nici a posibilelor consecințe, dacă ar exista acces la acea locație. Cum îți imaginezi că am fi păstrat aici dosarul original?

La vremea respectivă, după ordinul dat de CSAT, a existat chiar propunerea distrugerii

complete a dosarului unic, cu toată informația inclusă în el. A fost o decizie pe muchie de cuțit, dar s-a considerat totuși că e bine să rămână această informație, sub rezerva unui set de măsuri excepționale de securitate.

- Acum cine are jurisdicție asupra cazului? am întrebat. După ceea ce mi-ai explicat, mă mir că dosarul există aici chiar și în forma lui supersecurizată.

- La acel moment nimeni nu știa cazul. Pur și simplu nu era un caz, era o problemă de stat, cea mai înaltă chestiune de securitate națională. Era în sarcina exclusivă a Consiliului Suprem de Apărare a Țării, astfel că au stabilit pe loc un set de măsuri drastice: dosarul avea să rămână doar în formă originală, fără nicio copie; trebuia securizat corespunzător; trebuia închis în seiful din Camera Tezaurului din Banca Națională; accesul la conținutul lui nu putea fi făcut decât în ședința comună a membrilor CSAT. Dintre acestea, doar problema securizării lui speciale mai trebuia rezolvată. A existat deci un prim proiect și o soluție primară, un dispozitiv mai greu decât cel pe care îl vezi aici, dar de asemenea eficient, care securiza dosarul.

Chiar și atunci el continua să fie depozitat la Banca Națională. În 2003, după descoperirea

din Bucegi, au existat rațiuni pentru care el a fost mutat într-o altă locație de securizare. Tot atunci s-a comandat sistemul actual de protecție al cutiei pe care o vezi aici.

- Dar spuneai că există doar originalul, mi-am arătat eu nedumerirea.

- S-a considerat că este bine să existe încă o copie a lui, cea de aici, însă criptată după algoritmi speciali. Generalul Obadea a argumentat că cel mai bine este ca Departamentul nostru să dețină această copie. La succesul lui în acest sens a contribuit foarte mult și felul în care a gestionat criza legată de ansamblul din Bucegi, care atunci era foarte acută.

A existat deci un complex de împrejurări care a favorizat trecerea parțială a dosarului în jurisdicția noastră. Ți-am spus, există anumite motive bine întemeiate pentru aceasta, dar nu pot intra în amănunte.

La momentul actual există două astfel de cutii speciale de depozit: una care conține dosarul original, într-o locație secretă, și cea de aici, singura copie a lui, care este codată după cum vezi. Oricum, chiar și depozitarea acestei cutii este aleatoare; există o echipă dintr-un alt departament al SRI care se ocupă de acest lucru, transportând valiza cu această cutie specială în

anumite locații, la anumite intervale de timp, fără să știe însă ce anume transportă. Doar CSAT și Departamentul nostru cunosc toate detaliile în legătură cu asta. Cutia se găsește acum la Bază din cauza legăturii cu incidentul din Antarctica. A existat chiar și situația cu totul specială în care a trebuit să te rog să-mi aduci personal cutia în acel loc, când exista o urgență de comunicare cu organismele americane.

Nu am avut ce face, echipa specială pentru această intervenție nu era disponibilă în acel moment precis și oricum ar fi durat prea mult până s-ar fi mobilizat, venind de la București.

Acum aveam o viziune mult mai clară asupra situației. Cezar mi-a arătat copia dosarului. Am văzut pe ecran procesul verbal al agenților, declarația profesorului Constantin și mai ales fotografiile, cele care constituiau proba indubitabilă a descoperirii. Câteva dintre fotografiile realizate de profesor erau foarte clare, în special cele două care prezentau filonul masiv de aur curat din peretele de rocă și apoi lărgirea lui bruscă la întreaga dimensiune a cavemei. Am rămas perplex.

- Aici se vede că filonul pătrunde tot muntele, am spus eu, având totuși o anumită rețineră.

- Vezi singur cu ochii tăi, nu e nicio posibilitate de îndoială. Este cu adevărat incredibil, dar dovezile nu pot fi negate.

Am privit îndelung cele două fotografii. Deși exista o anumită obscuritate, mai ales pe margini, totuși peretele din rocă al culoarului se distingea foarte clar, cu intruziunile pepitelor de aur sclipitor. Apoi, acestea convergeau rapid spre mijlocul peretelui, unde se adunau în gura unui filon de aur pur, gros de aproape doi metri, care se întindea neregulat spre ceea ce părea continuarea culoarului, spre stânga. Sau poate invers, din acel filon se desprindeau intruziunile de minereu aurifer, care mai apoi se disipau din ce în ce mai mult, pe măsură ce se depărtau de filon.

“Vâna” de aur era perfect pură, fără nicio intruziune de rocă sau alt metal. Se puteau observa neregularitățile masive în grosimea ei, ca și cum ar fi fost cioplită grosolan cu o unealtă puternică, desprinzându-se astfel bucăți masive de aur pur, adevărați bulgări de metal prețios. Totuși, nu era decât o impresie, cauzată de acele umbre ale adânciturilor și ridicăturilor din filon. Dacă s-ar fi intervenit într-adevăr și s-ar fi desprins în acel mod grosolan bucăți de aur, fără îndoială că ar fi rămas urme mult mai

aspre. În fotografie, totuși, “relieful” filonului era neregulat dar lin, în curbe ușoare, ceea ce mă făcea să cred că era chiar starea lui naturală, așa cum se formase. A doua fotografie era însă năucitoare, deoarece arăta cum filonul se lărgeste și cuprinde aproape brusc întreg peretele, întinzându-se spre tavan. Practic vorbind, acela era un munte de aur. L-am privit pe Cezar în tăcere, incapabil să mai spun ceva.

- Îți dai seama, cred, ce anume este implicat aici, mi-a spus el într-un mod foarte serios.

Am privit apoi următoarele două fotografii, care înfățișau culoarul mai în adâncime. Prima dintre ele arăta solul și o parte din înălțimea peretelui lateral. Totul devenise numai metal galben, podeaua, peretele lateral și, din câte se putea vedea din fotografia precedentă, și tavanul. În porțiunea prezentată de această nouă fotografie, lângă perete, la o distanță cam de jumătate de metru am văzut ceva ca un fel de ridicătură, de asemenea din aur și solidară cu podeaua, în genul unui paralelipiped, dar cumva rotunjit la margini. Acesta prezenta o ușoară adâncitură neregulată, iar în paralel cu latura lungă se afla delimitat în sol ceva ce ar putea fi asemănat cu un cartuș egiptean din Antichitate, plin cu hieroglife. Incrustațiile nu

erau însă hieroglife, ci niște semne clare, un fel de scriere din linii și forme geometrice precise. Practic, era un dreptunghi în interiorul căruia se aflau scrijelite aceste semne.

Aproape nevenindu-mi să cred, am exclamat în culmea surprinderii:

- Asta întrece orice așteptare! Sunt urme clare ale prezenței cuiva acolo! Ce reprezintă? Un mormânt?

- Inițial așa am crezut și noi, dar am furnizat unui laborator specializat schema formală a acestei ridicături. Ne-au spus că în urma unor analize interactive, concluzia lor definitivă este că acea distorsiune în solul culoarului era, de fapt, un fel de pat. Oricum, ceva pe care în mod evident cineva s-a așezat în mod repetat. Imaginează-ți ce surpriză am avut noi, atunci când am aflat aceasta. De la profesor nu am putut afla mai multe, deoarece el nu a acordat atunci o atenție prea mare aceluși loc, astfel încât a trebuit să analizăm noi situația, ghidându-ne după imaginea din fotografie. Prea multe nu am avut însă de presupus. Analiza complexă transmisă de acel laborator justifică fiecare adâncitură în metal și aparent nu lăsa loc de îndoială pentru concluzia finală. Singura întrebare era cum a fost posibilă formarea acelei

adâncituri care într-un fel urma vag linia unui trup uman, iar singurul răspuns plauzibil a fost acela că, metalul fiind foarte pur, el era, de asemenea, destul de moale. În timp, datorită repetatelor frecări, probabil că s-a produs acea eroziune slabă după formele corpului. Dar, chiar dacă a fost așa, aceasta trebuie să se fi întins pe o perioadă lungă de timp, poate chiar câteva sute de ani. O altă variantă era aceea că paralelipipedul fusese puțin adâncit artificial, prin cioplire, dar în felul acesta nu se puteau explica formele line ale adânciturii. Probabil că, într-un fel sau altul, ele au fost cumva finisate înainte de a fi folosit ca loc de dormit. Un pat din aur pur.

- Dar semnele au fost studiate? Li s-a înțeles semnificația? am întrebat foarte curios.

- Da, și faptul este tulburător. Noi am comandat acest studiu atât în România, cât și la alte trei universități celebre din lume, pentru a avea referințe multiple. Convergența rezultatelor ne-a convins de autenticitatea interpretării. Au spus că o parte din text putea fi descifrat, dar alta, care părea mult mai veche, era necunoscută. Pur și simplu scrierea respectivă nu a putut fi identificată, nici măcar aproximativ. Asta ridică un nou set de presupuneri, deoarece demonstra

faptul că pe acolo au trecut mai multe persoane în etape diferite de timp. Nu știu care ar fi putut fi cauza locuirii în acel loc și în acele condiții. Personal, consider că nu putea fi vorba decât despre acțiuni înalt spirituale, posibil sacerdoți care se retrăgeau în acest fel de lume. Dar chiar și această ipoteză este oarecum șubredă; în definitiv, dacă voiau să se retragă pentru a realiza în liniște rugăciuni și meditații, puteau foarte bine să o facă în multe alte locuri de la suprafața pământului. Este adevărat că există un simbolism ocult foarte important, al coborârii în peșteră sau în cavernă, dar este clar că acel loc era atât de privilegiat, încât foarte puține persoane au avut acces la el. Altfel, urmele lăsate ar fi fost mult mai numeroase și de altă natură. Iar dacă nu au fost sacerdoți, atunci cine au fost acele ființe și cu ce scop au rămas în acel loc? E un mister pe care nu l-am descifrat.

Am rămas amândoi tăcuți o vreme.

Apoi am întrebat:

- Care este traducerea textului? Mă refer la ceea ce s-a putut înțelege. Cezar a afișat pe ecran informația respectivă, care făcea parte din dosar.

Erau de fapt mai multe documente atestate de instituțiile care au realizat studiul și

un document final, în care era prezentată analiza comparativă.

Existau mici diferențe care doar nuanțau înțelesul, dar ele nu erau semnificative. Textul era foarte scurt și criptic:

KR - IO; SAL-MOȘ, AICI ESTE VEȘNIC,
LUMILE SE ÎMPREUNĂ

Apoi în dosar era atașat un document explicativ.

- S-a lucrat mult la această analiză și eu însumi am fost interesat să studiez subiectul. De fapt, el nu poate fi privit de sine stătător, deoarece este intrinsec legat de tot ceea ce înseamnă originea străveche a poporului român. M-am uitat puțin peste documentul analizei, dar acesta era destul de complex pentru cunoștințele mele de atunci, așa că l-am rugat pe Cezar să-mi facă o sinteză, ceea ce el a acceptat.

- Aici elementele de lingvistică se îmbină cu cele de studiu al civilizațiilor și culturilor, pentru că ele se explică una pe cealaltă, a spus. Ideea principală, subliniată în niște studii foarte competente ale unor lingviști autohtoni, dintre care unul face chiar notă aparte, este că limba română reprezintă limba primordială, practic singura limbă din Europa. Și nu-ți vorbesc aici dintr-un spirit ieftin sau nejustificat, ci bazat pe

referințe și studii ale unor cercetători eminenti, care nu pot fi contrazise decât din rea voință sau din ignoranță.

- Bine, dar oricine poate să considere această afirmație despre limba română ca fiind o blasfemie sau cel puțin să o ironizeze și să o ia în derâdere, am spus eu.

- Sigur că da, însă ce preferi: o atitudine de acest gen, care este de doi bani, sau dovezile și studiile comparate ce nu lasă loc de interpretare? Aici sunt aspecte care implică, pe de o parte, ignoranța multor "cercetători" străini și români, iar pe de altă parte interese statale și geopolitice, care se referă la influențe complexe.

Cine să se gândească la faptul că limba română este limba de origine a tuturor indo-europenilor?

"Conceptiile" universitare, care în realitate sunt adevărate dogme, s-au impus foarte repede și au format un fel de baraj în fața informării corecte a publicului. Câțiva "istorici" și "lingviști" de carieră au impus o linie de gândire și cunoaștere care acum este ca o pecete asupra adevărului și trebuie îndepărtată. Apoi mai este vorba despre superioritatea "afișată" de marile state sau culturi ale Europei, care nici măcar nu iau în considerație posibilitatea ca

civilizația primordială să-și aibă de fapt sălașul în spațiul carpatic, exact pe teritoriul României. Pe lângă faptul că este o problemă de snobism, ea arată și o anumită teamă ascunsă față de consecințele recunoașterii unui astfel de lucru.

Gândește-te ce ar însemna aceasta pentru orgoliul și "măreția" unor mari imperii sau tradiții culturale; cum ar mai explica guvernanții respectivelor popoare istoria și "mândria" lor națională, care nu de puține ori a stat la baza obținerii unor mari avantaje economice, de influență diplomatică și chiar teritorială? Pentru aceste popoare, în special, recunoașterea unui astfel de fapt ar fi un adevărat dezastru, o prăbușire a "demnității" de stat, un fapt inacceptabil. De aceea, în majoritatea cazurilor, dar mai ales a celor "sensibile", istoria intră pe un făgaș fabricat, fals, pentru a servi interese mult mai mari.

- Dar pentru asta ar trebui un efort susținut și corelat, am presupus eu. Mă refer mai ales la mistificarea problemei limbii vorbite, nu mai spun de leagănul civilizației.

- E mai ușor decât îți imaginezi. Sunt de ajuns două-trei păreri "competente" ale unor universitari de prestigiu, o infiltrare a teoriei respective în mediul academic general și apoi

totul este preluat repede și difuzat din aproape în aproape în mediile de mai jos; chiar până la cel rural, prin învățământ.

Se știe că la școală se formează modul de a gândi al copiilor și că ceea ce se învață acolo, se consideră ca fiind adevărat. În general, populația absoarbe ceea ce i se servește, datorită grijilor zilnice pe care le are. Ideea este ceva de genul: "lasă, că știu specialiștii cum e mai bine, nu trebuie să ne mai preocupăm noi". Cu alte cuvinte, dacă "experții" spun că așa este, atunci așa trebuie să fie. Nu vreau să generalizez această situație, dar îți spun absolut sigur că, în ceea ce privește cultura, limba și originea poporului nostru, acesta este adevărul.

Avem colegi de la alt departament care se ocupă de aceste aspecte, pentru că până la urmă lucrurile s-au transformat într-o problemă de securitate națională. Dar știi cum e situația în acest sens, pentru că avem unele referințe chiar aici, la baza noastră. Noi am analizat îndelung problema și îi cunoaștem dedesubturile. Ai fi uimit să afli ce luptă se poartă la acest nivel și ce interese sunt implicate.

Dar nu despre asta vorbeam, ci despre faptul că limba română este privită ca un rezultat "surogat" de influențe latine, grecești, slavone,

maghiare, turcești și încă multe altele. Dacă te uiți în orice dicționar de limba română, vei vedea că aproape oricărui cuvânt i se găsește o “influență”, o “derivație” dintr-o altă limbă, considerată mai veche și mai autoritară. Această inversiune a valorilor este incredibilă, dar ea dovedește în primul rând dogma de care vorbeam și apoi o analiză superficială a problemei.

- Da, e frustrant, dar nu pentru că mă deranjează pe mine, ci pentru că adevărul e mistificat și înțeleg că de multe ori asta s-a făcut cu bună știință, am spus eu. Mă tot întreb cum de s-a permis această “transformare” lingvistică.

- Ți-am spus că trebuie să ai în vedere un studiu comparat. Se analizează același aspect din perspectiva mai multor limbi și influențe și se ajunge la o concluzie finală. Dar asta implică multă muncă și dăruire, multă aspirație de a afla adevărul. Or, tocmai aici a fost și este problema: sunt extrem de puțini cei care realizează astfel de studii științifice complexe, chiar laborioase. În loc de aceasta, se preferă lenea unei acceptări jenante a unor “studii” realizate în trecut de anumiți erudiți cu privire la limba și obiceiurile poporului nostru, care ei înșiși nu sunt români. Apoi, prelucrarea și răspândirea informației este doar un fapt de rutină, pentru că e mult

mai ușor să stai și să bați apa în piuă, repetând ce spun alții și chiar contribuind la prostia lor, decât să studiezi, să cauți surse competente și să judeci singur aceste aspecte, pe o bază profundă, autentică.

- Aici însă ai putea fi influențat, am remarcat eu. Ai putea fi acuzat de subiectivism.

- Nu și dacă mergi la origini. De exemplu, cuvântul "x" se găsește și în română, dar și în germană. Cine a dat cui? E ușor să spui că românii sunt proști și că tot timpul au luat de la alții. Asta e chiar modalitatea despre care îți ziceam că se apelează în dicționar. Dar uite că a fost descoperit un element foarte important de structură în limba română, care demonstrează contrariul, adică adevărul.

- Despre ce element vorbești? am întrebat curios.

- Despre faptul că o limbă este caracterizată de două aspecte fundamentale: ea trebuie să aibă o organicitate proprie și trebuie să aibă, de asemenea, radicali proprii.

- Asta ce înseamnă? La ce te referi prin organicitate proprie?

- Adică limba respectivă își explică orice element din resursele ei proprii, fără să facă apel la alte limbi sau influențe. Iar radicalul

este asimilat întotdeauna cu un element de bază, cu ceva primordial de la care s-a pornit și de la care s-au format familiile de cuvinte. Din ce se cunoaște până acum, limba română este singura care prezintă aceste caracteristici esențiale. Asta face să avem o complexitate unică a limbii populare și, ceea ce este cel mai important, aceasta se bazează pe radicalii ei proprii, adică pe rădăcinile de la care s-a format limba. Prin comparație, în multe dintre celelalte limbi moderne - dintre care franceza este un bun exemplu - există o mare sărăcie de termeni proprii care să le exprime ideile, tocmai pentru că limbile respective nu au o bază a lor proprie. Dar bineînțeles că acest lucru este trecut sub tăcere sau pur și simplu ignorat.

- Adică nu au radicali proprii?

- Da, nu au rădăcini de bază, ele nu se găsesc în resursele lor lingvistice. Nu există aceste particule esențiale de la care a pornit formarea familiilor de cuvinte. Dar în limba română le găsim. De exemplu, radicalul *bor*, care nu există în altă parte, a generat aproape 500 de cuvinte. La fel și radicalul *ma*, care, deși a generat mai puține cuvinte, este de asemenea foarte important. Nu se cunosc alte cazuri de o importanță mai mare.

- Adică din acești radicali s-au format cuvinte?

- Da, chiar familii de cuvinte împărțite pe categorii care țin de utilități imediate, cum ar fi digestia, depozitarea. Metoda cu radicalii permite să se descopere care este limba de bază care a dus la apariția unui cuvânt într-o limbă sau alta. Așa s-a văzut că limba română stă la baza tuturor limbilor indo-europene. Asta este într-adevăr o "lovitură", dar toți caută să o evite.

- Păi e firesc. Vor spune că, poate nu acela e radicalul pentru cuvântul sau familia respectivă de cuvinte. Poate că l-ai tras tu să devină așa.

- Nu au cum să facă asta, pentru că acel radical este chiar rădăcina fundamentală în limba țărănească. Doar limba țărănească populară este cea autentică. Radicalul bor are semnificația de gaură: bortă, burtă și așa mai departe. De exemplu, cuvântul borcan, care implică de asemenea un spațiu gol, o deschizătură, se zice că vine din limba bulgară. Care este familia de cuvinte în limba bulgară, câte cuvinte au ei în familia care derivă din bor? Poate zece. În condițiile cesteia, practic ele nici nu există față de cele aproape 500 care au fost identificate în limba română. Situația este chiar

comică: nu doar că acest cuvânt din română - și am dat doar un exemplu - nu provine din limba bulgară, dar este chiar invers, adică ei l-au luat de la noi, pentru că noi suntem cei care avem sute de derivații ale rădăcinii. Țăranii noștri nu făceau congrese să inventeze cuvintele.

- Nu e vorba de invenție, dar o dezvoltare tot trebuie să fi fost, am remarcat.

- Normal, de la simplu la complex. Au pornit de la radicali monosilabici: ma, la, ta, ba și alții. Pe măsură ce obiectele de activitate și lucrurile se adăugau în universul în care trăiau și activau, ele trebuiau să fie numite și oamenii de atunci făceau asta în general pe baza a ceea ce deja era cunoscut.

Nu era vorba despre vreo știință în a inventa sau a compune cuvintele, ci mai mult despre specificul vibratoriu al aceluși lucru, pe care oamenii străvechi îl simțeau mult mai clar decât cei din prezent.

Diferența de concepție și spiritualitate între atunci și acum este imensă.

- Dar cum explici dezacordurile, dacă zici că limba nu e un proces științific? am fost eu curios să aflu.

- Nu există conceptul de dezacord. Țăranii vorbesc și stâlcesc cuvintele cum vor ei, pentru

că în limba română sensul se păstrează. De fapt ei nu stâlcesc cuvintele, pentru că ce vorbesc ei este un grai, nu o limbă. Graiul are un înțeles mai complex decât o limbă vorbită, este mai nuanțat, mai legat de origini. Așa ceva se explică numai dacă există o organicitate proprie a limbii, numai dacă ea există la modul fundamental prin ea însăși. La fel și în ceea ce privește topica în frază: în română poți să întorci cum vrei cuvintele și să le pui în orice ordine, pentru că până la urmă sensul nu se schimbă. Asta nu se întâlnește la alte limbi. Doar de când există limba literară a apărut și conceptul de dezacord.

- Asta voiam să te întreb: multe state au venit cu o limbă "modernă" peste cea veche, populară. De ce a fost necesar așa?

- Nu a fost deloc necesar; au fost doar interese. Trebuia să existe o așa-zisă limbă "comună" tuturor locuitorilor care alcătuiau un popor, pentru că până atunci, pe suprafața țării respective existau foarte multe dialecte și oamenii nu se puteau înțelege de la o regiune la alta. Când statele au început să se centralizeze, acest aspect a început să creeze probleme de ordin administrativ, pentru că era dificil să coordonezi și să te faci înțeles în zeci de dialecte sau idiomuri, adică în limbi de comunicare

diferite.

- Trebuie ca ele să fi provenit din ceva, totuși.

- Bineînțeles. Ele au o origine comună, dar aceasta a fost estompată în timp pentru că dialectele nu sunt organice, nu se explică prin ele însele, ci se bazează întotdeauna pe ceva care a fost inițial. Din această cauză, în timp, ele se disipează, se îndepărtează de starea originală care a stat la baza formării lor. Nici un dialect nu se explică prin el însuși, ci toate se explică unele prin altele. La un moment dat aceasta creează probleme, și atunci au venit și au realizat într-un mod artificial o limbă așa-zis literară, pe care au impus-o oficial. Adică puteai să-ți vorbești dialectul, dar trebuia să cunoști și limba literară. Este cazul limbii franceze, al limbii germane, al limbii engleze și așa mai departe. De multe ori a trebuit ca limba literară să fie impusă aproape cu forța, pentru că era "limba regelui", iar cine nu o vorbea, nu era văzut bine.

- Și cum a învățat poporul noua limbă? Francezii, de pildă. Că nu e ușor să vii și să spui: de acum înainte vorbești așa și așa.

- Au învățat treptat. Mai întâi a învățat Curtea Regelui, apoi s-a impus în școli, universități, în mediile științifice, și pe urmă

s-a răspândit tot mai mult, la toate nivelurile populației. Francezii își au limba nouă doar de două sute și ceva de ani.

- Deci i-au forțat pur și simplu, au fost nevoiți să învețe limba...

- Este celebră încercarea guvernului Greciei de a impune o limbă oficială, diferită de limba populară a grecilor, care se numește *demotiki*. Au încercat să alcătuiască o limbă artificială, *katarevoussa*, care e un dialect pe care l-au făcut să semene cu greaca veche, pentru a se legitima că sunt urmașii vechilor greci. Au făcut eforturi uriașe în bani să-i învețe pe oameni și pe copii în școli, dar n-au reușit să impună o altă limbă. Francezii au reușit, dar la ei procesul a fost diferit. Ei nu au înlocuit un dialect cu un alt dialect, ci au stâlcit limba normandă, ea însăși un dialect.

- Păi și despre noi se spune că ne-am latinizat, am zis eu.

- Asta este o chestiune sensibilă pentru mulți, cu latinizarea noastră. În primul rând, latina este o limbă pentru consemnare în scris, e o limbă cărturărească, artificială, făcută. Dar poporul roman vorbea ceea ce azi se numește latina vulgaris, care de fapt era limba românească țărănească, cea originară, primordială. Localnicii

romani nici nu înțelegeau latina așa cum e cunoscută ea astăzi,adică cea scrisă, pentru că aceasta fusese făcută tocmai pentru a îndepărta nobilii de vulg, pe cei bogați de cei săraci.

- De aceea se spune acum că nu se cunoaște practic latina vulgaris, am observat eu.

- Exact. Pentru că în realitate ea este limba română străveche. Ei nu pot spune asta, nici măcar nu le trece prin cap, dar până la urmă vei vedea că această idee se va impune. Nu se poate altfel, pentru că este adevărată. Limba europeană comună este limba țărănească românească. Nu există limbă țărănească în altă parte; aproape toate familiile de cuvinte din celelalte limbi provin din rădăcinile lingvistice ale limbii române. De aceea se spune că este limba primordială, limba matcă a tuturor limbilor indo-europene.

- Iar limbile moderne sunt de fapt surogate ale limbii române, am spus eu mai mult pentru mine.

Are sens, pentru că altfel de ce să te străduiești să faci o limbă oficială, ca în cazul grecilor sau al altora despre care mi-ai vorbit, dacă ești de sine stătător și există o origine proprie a limbii?

- Grecii actuali nu sunt urmașii acelor

greci din Antichitate, etnic vorbind. Ei nu cunosc greaca veche. E ca și cum ai vorbi limba latină în Italia; te-ai aștepta să te înțeleagă toți, pentru că toată lumea știe că era limba oficială a Imperiului Roman, și totuși poporul nu cunoaște această limbă. Pe când noi, ca români, înțelegem tot. Noi ne putem descurca în toate dialectele romanice; înțelegem și franceza veche, adică cea de pe la anul 1000, mai bine chiar decât francezii. Lor le trebuie dicționar pentru aceasta. Și de altfel, chiar și în prezent, în anumite regiuni ale Franței se mai vorbește o română primară.

Tot ceea ce s-a petrecut cu invazia culturii occidentale a fost din snobism și de fațadă. Neșansa poporului român a fost aceea că o seamă de așa-ziși "intelectuali" au luat hotărârea să adapteze cultura și limba românească după cea a Franței. Au încercat această raportare fără să aibă nici o bază, nici o cunoaștere profundă a originilor poporului nostru și a culturii lui multimilenare, preferând în loc civilizația "modernă" a Franței, în bună parte de imitație.

- Însuși faptul că pe teritoriul acestor țări existau acele fragmentări de limbă în numeroase dialecte, care de multe ori făceau ca oamenii să nu se înțeleagă între ei, este o dovadă că nu aveau o unitate de limbă și cultură, am

precizat eu. Nu pot impune ceea ce nu există.

- România este singurul spațiu din Europa în care, pe întreaga lui suprafață, locuitorii vorbesc aceeași limbă, fără ca ea să fie una ficută în mod artificial. Dintotdeauna. De când se știe, moldovenii, oltenii și ardelenii vorbesc aceeași limbă. Unde mai întâlnești tu așa ceva? La noi nu există dialecte; noi avem accente, dar nu dialecte. Peste tot în altă parte e dezastru în această privință: în Germania sunt câteva sute de dialecte; în Italia, câteva mii; în Anglia la fel. Totuși, e mai bine decât în unele țări africane; acolo, uneori locuitorii nu se pot înțelege între ei de la o stradă la alta, datorită dialectelor diferite. Asta e realitatea. Dar, revenind, îți spuneam că aici, pe teritoriul țării noastre, în spațiul pur carpatin, întâlnim singura unitate de limbă din Europa. Nicăieri altundeva nu se mai întâlneșteun asemenea caz.

- Adică în Antichitate vorbeau peste tot româna? am întrebat uluit.

- Cam asta era situația. Mă refer la limba țărănească, ea fiind cea originară. Sigur că, în procesul de îndepărtare față de limba matcă, multe elemente lingvistice s-au alterat treptat, dar chiar și așa te puteai înțelege în română aproape pretutindeni. Pe Columna lui Traian se

arată cum vin romanii și stau de vorbă cu dacii, dar nu au niciun traducător, vorbesc liber. Deci aveau o limbă unică în Europa. Ovidiu zicea despre geți, adică despre strămoșii noștri, că sunt cam prostănaci, pentru că el venea și vorbea cu ei, iar ei râdeau tot timpul. De fapt, dacii de atunci înțelegeau foarte bine ce zicea el, dar râdeau de graiul lui stâlcit prin raport la limbamamă pe care o vorbeau ei. Mai apoi se pare că Ovidiu și-a luat seama și a scris niște versuri în “getică”, dar ele nu s-au păstrat.

- Este incredibil cum a rezistat această unitate de limbă atât de mult timp, am rostit eu.

- Pe măsură ce te îndepărtezi de acest centru, totul: limba, cultura, poporul este tot mai fărâmițat.

Numai aici este și rămâne unitar.

- Asta înseamnă că, dacă sunt pe timpul dacilor sau al lui Ștefan cel Mare, eu mă pot înțelege cu locuitorii de atunci?

- Ți-am spus, dacă vorbești limba țărănească, așa cum o știu și o vorbesc țărani noștri autentici, ai mari șanse. Dar fără “week-end” și fără “fastfood”, a glumit Cezar.

- Asta ce înseamnă? Că ceea ce vorbim noi acum nu mai este limba română originală? E o

altă limbă?

- Nicidecum. Sigur că în decursul timpului unele construcții lingvistice s-au modificat, dar o limbă nu trebuie judecată după aceste forme, ci după rădăcinile sale, care dau sens cuvintelor. Acestea nu se alterează. Or, tocmai aceasta e trăsătura distinctivă a limbii române: ea a rămas cu propriile ei resurse din care au apărut familiile de cuvinte, dar ceva din aceste cuvinte, rădăcina sau radicalul lor, după cum ți-am spus, a rămas nealterat, și tocmai asta face ca tu să te poți înțelege cu alții și peste milenii, în orice altă parte a continentului.

- Bine, dar aceste rădăcini pot fi marcate de transformări lingvistice, până când ar deveni foarte greu recunoscute sau chiar deloc, am argumentat eu. E o posibilitate.

- Aceasta nu s-a întâmplat cu limba română. Nu numai că rezistă de mii de ani în forma ei originală aproape neschimbată, dar chiar și micile modificări inerente unei traversări de-a lungul mileniilor sunt atât de mici și s-au petrecut atât de greu, încât practic sunt ne semnificative. De pildă, unele consoane mai tari s-au transformat în unele mai moi.

- De ce? am întrebat curios.

- Pentru că țărani români, adevărații

purtători ai limbii originare, au tendința în timp să stâlcească unele cuvinte, înmuindu-le consoanele. De exemplu, s-ul e un efort în plus; e mai ușor de pronunțat ș decât s. Apoi, de ce b-ul devine v? Din aceeași cauză, că este mai ușor de pronunțat, este mai moale. Dacă mergi la țară, ai să auzi destul de des: să aive, în loc de să aibă. La fel, blahi - așa cum erau cunoscuți inițial în Evul Mediu timpuriu - au devenit mai târziu vlahi, adică locuitorii din sudul țării noastre. Mai sunt apoi cunoscutele inversiuni de litere, mai ales de la începutul cuvintelor. Dar toate acestea nu înseamnă deloc modificări bazice, ci mai mult de formă exterioară. La fel și unele moduri de exprimare. Toate au o natură superficială, ele nu reușesc să atingă fondul limbii, rădăcina ei. E ca și cum de-a lungul timpului tu îți vopsești casa în culori diferite, mai adaugi poate o arcadă, mai dărâmi un șopron, dat clădirea în sine rămâne pe fundația ei inițială. O vei recunoaște indiferent de culoarea pe care o are sau de micile modificări exterioare.

- Dar au introdus modificări la verbe fundamentale, am amintit eu. De exemplu, au schimbat sînt cu sunt. Asta se va reflecta major în limbă?

- Deloc. Au făcut-o pentru a se apropia

mai mult de latină. Sunt forme introduse pentru a servi mai ușor intereselor politice de moment. De pildă, comuniștii au scos sunt și au impus sînt, pentru că la vremea aceea trebuia să semene mai mult cu limba slavă. Dar în Ardeal și în Moldova se spune îs, care e forma prescurtată de la sînt. Cei din sudul țării, și aici mă refer la unii orășeni, spun din snobism sunt, ca să arate că ei pronunță corect. De fapt, este un nonsens, deoarece nu vei spune niciodată us, ca să prescurtezi sunt, pentru că nu vei înțelege despre ce este vorba. Dar în schimb înțelegi îs, care este prescurtarea de la sînt. Din păcate, vezi că se depune un anumit efort - e drept, lipsit de substanță - pentru a ne schimba propria limbă, care este originea celorlalte limbi vorbite, când de fapt acestea sunt cele care ar trebui să se modifice pentru a fi apropiate de ea.

- Păi eforturi în acest sens au făcut și toți ceilalți care au trecut peste noi, dar ai dreptate, nu văd să fi reușit mare lucru, am remarcat eu.

- Nu că nu au reușit mare lucru; nu au reușit nimic, a subliniat tranșant Cezar. Peste țara asta au trecut zeci de popoare barbare, care ne-au cotropit în diferite faze ale istoriei noastre; fiecare a venit cu limba și cultura lui, mai mult sau mai puțin rudimentare. Totuși,

așa cum recunosc chiar și anumiți autori străini care ne erau ostili, aceste popoare au dispărut mai apoi până la unul fără să lase nimic din limba și cultura lor. Limba română sau limba valahă, cum era cunoscută - nu a împrumutat cuvinte de la ei, deși a fost mereu în contact cu limbile acestor popoare. De exemplu, nu există nici măcar un singur cuvânt unguresc care să fie comun în limba română. În 800 de ani de ocupație a imperiului austro-ungar, nu s-a reușit să se impună absolut nimic din limba maghiară în limba noastră. În al Doilea Război Mondial, asta i-a întărâtat pe soldații unguri, pentru că ei vorbeau ungurește, dar românii nu știau să le răspundă.

Adică știau câte ceva, dar nu au reușit niciodată să-i facă să vorbească ungurește, să adopte limba lor, chiar dacă au rămas atâta timp sub ocupație. Și era deja 1940; în aceste condiții, despre ce romanizare a dacilor crezi că putea fi vorba în doar 160 de ani, așa cum spune istoria? Austro-ungarii s-au chinuit vreme de 800 de ani și nu au reușit nimic.

- Ideea e că niște oameni fără școală, aduși să fie soldați, nu au cum să-i facă pe țărani români să-și schimbe limba, am remarcat eu. Fără dicționare, fără școlarizare, fără nimic, cum

să-i determine să renunțe la limba lor?

- Dar chiar dacă ar fi avut cum, iată că se dovedește că nu au reușit, mi-a replicat Cezar. Și asta arată că nu au o organicitate proprie a limbii, pe când româna are. Din această cauză, țăranul român nu a simțit niciodată nevoia, și nici acum nu o simte, să-și schimbe limba, deoarece el are toate bazele și resursele în ea; nu are nevoie să împrumute nimic de la altă limbă pentru a se exprima, deoarece el are deja totul în propriul lui lexicon. Atunci când ești sătul, oricât de mult și savuros ți s-ar mai oferi de mâncare, nu mai vrei, pentru că nu ai de ce.

- Într-adevăr, limba noastră nu s-a schimbat, nici sub romani și nici mai târziu, sub altă ocupație.

Dar se poate veni cu argumentul că noi nu eram aici, deci nu aveau ce să schimbe.

- Dar atunci, pe cine au cucerit romanii? Cronicile de limbă latină îi numesc daci; cronicile de limbă greacă îi numesc geti, de la ge, care înseamnă pământ, adică "cei din pământ". Asta înseamnă de fapt țăran: om al pământului, pământean, adică get. Cum se spune: get-beget, adică get adevărat. Beget este o întărire. Când noi folosim această expresie, nici nu ne mai ducem cu gândul la geți; este doar expresia "get-

beget", adică adevărat, bătut pe muchie.

- Bine, ar putea spune că acești geți au dispărut și noi suntem alții, am lansat ipoteza cunoscută.

- Nu se poate, pentru că limba a rămas aceeași, în structura ei originală, țărănească. Există deci această continuitate formidabilă a limbii, care s-a transmis peste milenii. Chiar dacă romanii au încercat poate să impună latina, deși mă îndoiesc, au întâmpinat în mod evident opoziție. Însă nu asta îi interesa pe ei. Erau foarte mulțumiți să le confişte grâu, să le ia aurul și să plece. Nu se punea problema de mai mult decât atât, pentru că altfel ar fi lăsat urme adânci în cultura și tradiția noastră. Și ele nu sunt. De altfel, romanii nu au făcut nici un efort similar de cultivare a limbii lor în nici o regiune pe care au cucerit-o. Veneau, puneau cetățile și spuneau: "dați banii!" În prima fază îi omorau, în a doua îi jefuiau, iar în a treia se instalau. Sigur, viziunea poate să pară cam dură, dar în esență tot un proces de cucerire rămâne, iar asta implică războaie, violențe, impuneri, jefuiri.

Nu poți să cucerești lumea și în același timp să spui că ai fost invitat de bună voie să o faci, primind toate onorurile și bogățiile. Deci nu au avut cum să schimbe limba dacilor și

asta era valabil în teritoriul ocupat, adică în a șaptea parte din Dacia, nu în a treia parte, așa după cum se obișnuiește să se afirme, pentru a da o mai mare greutate argumentelor. Cum să schimbe atunci limba dacilor liberi, din celelalte șase părți ale teritoriului?

- Dar aceștia ce limbă vorbeau? am întrebat.

- Limba română, țărăneasca originară, normal. Doar erau pe același teritoriu. Așa-zisa limbă dacă sau getă era chiar limba română. Erau români de când e lumea, cum se spune.

- Chiar așa își spuneau: români? Ei spuneau că vorbesc românește?

- Țăranii așa zic: limba noastră românească. În cronici, însă, se spune că vorbeau limba roman. În latină și greacă nu se poate transcrie î, â, ș, ț, ă și atunci au scris roman. Poate că erau împărțiți totuși în comunități și, regional, își spuneau olteni, vâlceni sau altfel. Dar limba pe care o vorbeau era aceeași, pentru că, în ansamblul lor, în spațiul carpatic erau percepuți ca un tot, ca un singur popor: daci sau geți. Pentru că dac, get sau român e același lucru. Românii s-au considerat întotdeauna de același neam, de aceeași "mamă", indiferent că și-au spus daci sau geți în vechime, ori ardeleni

și moldoveni în vremurile mai recente.

- Păi informarea noastră este că abia atunci s-a format poporul român, prin romanizare, am spus eu. Deși acum îmi este clar că felul în care istoria prezintă lucrurile e illogic.

- Ți-am spus, romanizarea este imposibilă. Limba română nu este o limbă neo-latină. De altfel, nici nu aveau ce să schimbe, pentru că la nivelul poporului romanii vorbeau aceeași limbă, adică româna. Iar dacă îți spun lucrurile astea, să știi că nu le scot de la mine, pentru că există deja foarte multe studii și referințe în această privință, care atestă adevărul. Doar că se manifestă în continuare o puternică opoziție datorată prejudecăților și mai ales intereselor politice, care face ca toate aceste informații esențiale pentru identitatea noastră de popor român, să nu fie cunoscute publicului larg, în special pentru a nu "deranja" un stat sau altul. Și mai sunt și altfel de interese, dar nu e cazul să dezvoltăm acum.

- Cred că suntem singura țară în care se procedează în felul acesta, am spus eu cu o anumită amărăciune. Din câte am observat, s-a impus o practică păguboasă, aceea de a copia de la alții, de a-i imita pe alții. Mereu pentru a justifica măsuri interne, facem referire că am luat

cutare model de la alții, că am urmat cutare idee de la ceilalți. Ne ipostaziem astfel în niște copii prostuți, care se lasă bătuți părintește pe cap de alții, chipurile mai mari și mai deștepți decât ei. Până la urmă, e și o problemă de mândrie națională. Tot copiindu-i pe alții și plecând capul în fața lor și a directivelor lor, vom ajunge noi înșine niște copii la indigo. Asta este deranjant.

- Adevărat. Problema este că o astfel de atitudine ușurează foarte mult intențiile distructive ale unor organisme internaționale. Știi despre ce vorbesc și ce complicate sunt lucrurile în direcția asta.

- Sigur că da. Și mi se pare că, pentru a face loc cât mai bine acestor intenții malefice în ceea ce privește țara noastră, au influențat adevărul istoric și concepția despre originea poporului nostru, pentru că e mult mai ușor să ataci o bază șubredă, pe care ei au vrut să o impună, decât un fundament etnic solid, unitar și continuu de-a lungul istoriei.

- Da. Și astfel s-a introdus ideea cu formarea poporului român. Înainte nu era poporul român, după cum afirmă ei, "oamenii de bine", experții pe care lumea îi ascultă. Aceștia ne spun că poporul român s-a format în urma unirii dacilor cu romanii.

Istoria din școli nici nu pomenește că noi am fi fost geți, ci spune doar în treacăt că ei au trecut pe aici.

- Da, îmi amintesc. Daci și geți; getul Dromihete.

Cezar a continuat neperturbat.

- Și unirea dintre daci și romani a dus la apariția românilor. E ca în bancul acela, că toți se trag din Adam și Eva, numai noi, românii, ne tragem din Decebal și Traian, a râs el.

- Și cum se explică aberația asta?

-Am spus, în principal este interesul puterilor străine de a pune mâna pe un teritoriu sau altul. Pentru că, dacă nu poți să dovedești că înainte de a veni ei pe acest teritoriu, tu erai deja aici, atunci înseamnă că ai venit mai târziu și acum trebuie să pleci sau să te supui. Adică pretenții teritoriale, cu tot ce implică asta. Dar se știa că lucrurile erau cu totul altfel și că românii sunt singurul popor din Eurasia, care subzistă în aceeași matcă de mii de ani. Și atunci a început "fabricarea" poveștii cu formarea poporului și cu romanizarea, în mare parte bazată pe ignoranța sau superficialitatea unor cronicari sau chiar istorici de renume. Dar, atenție, în acest proces manipulator s-au ales numai acei cronicari, scriitori, istorici și lingviști care aveau

o anumită greutate ca renume și care susțineau aceste idei false și contrafăcute. Primii dintre ei au urmat în mod conștient acest plan prestabilit; cei care au venit după aceea erau deja prostiți de dovezi parțiale, de multe ori neconcludente sau chiar false, de dogme și prejudecăți. Presiunile de diferite tipuri au jucat și ele un rol important. Apoi, în timpurile moderne s-au adăugat frica, slugărnicia, lașitatea și teama de a nu-și pierde postul retribuit.

- Ceea ce mă miră este că replica celorlalți care știau adevărul, nu a venit pe măsură, am spus eu.

- Interesele au lucrat pe două fronturi: pe de o parte au infuzat această idee penibilă cu formarea limbii și a poporului român, iar pe de altă parte au avut grijă să stopeze și chiar să elimine orice studii, dovezi sau încercări de a demonstra acest fals. Sunt persoane de altă nație decât cea română în istorie, care au ars vagoane întregi de documente și atestări istorice de o inestimabilă valoare pentru țara noastră. S-a impus deci treptat un fel de teroare în domeniu, o politică de genul "faceți așa cum vă spunem noi, dacă vreți să vă fie bine". Și, din păcate, mulți au cedat.

- Practic, ni s-a impus ideea că abia în

urmă cu aproape 2000 de ani ne-am “format” și mulți o iau de bună, am spus.

- E imposibilă etnogeneza între secolul III și secolul VIII după Hristos: așa după cum ne spun istoricii. Nu există așa ceva. Fiecare cotropitor sau regim a venit cu varianta lui. Despre romani se spune că ne-au romanizat și ne-au dat latina. Stalin a fost pe aici și s-a spus că slavii au jucat cel mai mare rol în formarea poporului român pentru că limba română are cuvinte slave. Austro-ungarii au spus că noi am venit din sudul Dunării și că, de fapt, am avut vatră comună cu albanezii.

- Păi de ce au spus așa ceva? am întrebat mirat.

- Vezi, aici se află șubrezenia și lipsa de bun simț a unor astfel de idei, care încearcă să se impună. În realitate, ele nu au nici o susținere, decât cel mult una ridicolă. În sprijinul ideii cu venirea românilor din sudul Dunării, de la albanezi, s-a argumentat că există câteva cuvinte în limba albaneză care seamănă cu cuvintele din română, deci concluzia e că de acolo venim, că nu avem cum să fim de aici pentru că de fapt am venit din sud.

- Și despre câte cuvinte este vorba? Eu aud prima dată de chestia asta.

- Cam 20-30 de cuvinte. Problema cu aceste cuvinte este că ele nu înseamnă același lucru în ambele limbi; asta este una dintre inconsistențele teoriei lor. Justificările și “dovezile” prezentate sunt simple potriveli și amatorisme, care de multe ori frizează absurdul și chiar prostia. De exemplu, istoricii și lingviștii unguri afirmă că, de frica năvălirii popoarelor barbare, populația dacă din spațiul carpatic a fugit cu mic cu mare în sudul Dunării, părăsindu-și țara. Și că a rămas acolo o vreme, cam 1000 de ani, “împrumutând” 20 de cuvinte de la albanezi. În felul acesta reiese că ungurii au fost, de fapt, primii locuitori ai Ardealului, iar noi ne-am întors mai târziu, când ei erau deja aici.

Sunt “studii” și “idei” purpropagandistice, fabricate la comandă, pentru a putea justifica anumite pretenții și drepturi care, în realitate, nu au nici un fundament.

- Imposibil. Ce om normal la cap ar susține că noi am plecat în bloc din țară, când se știe că teritoriul nostru a fost cel mai des lovit și pustiit de popoarele barbarilor? am întrebat eu retoric.

- Uite că unii au putut să susțină asta. Populația se refugia mult mai ușor din calea năvălitorilor în codrii și pădurile seculare ale Ardealului și munților noștri, decât să

părăsească în totalitate țara, așa cum s-a sugerat, către o zonă care nu numai că nu îi oferea mai multă siguranță, dar era și lipsită de condițiile necesare traiului. Adică au plecat mai multe milioane de oameni dintr-un teritoriu vast, care oferea o configurație naturală unică în Europa și Asia, de resurse și condiții de viață, golind astfel țara de populație, pentru a se înghesui într-un spațiu foarte mic și sărac la sud de Dunăre. Nu numai că nu există nici o dovadă istorică sau de altă natură în acest sens, dar ideea în sine este o mostră de imbecilitate intelectuală, dacă pot să mă exprim așa. Gândește-te: spațiul nostru carpatin era cunoscut pentru pădurile lui seculare și de nepătruns. Nimeni nu se aventura acolo, pentru că era o zonă necunoscută și periculoasă.

După căderea Imperiului Roman, hunii au jefuit multe teritorii în Germania, în Franța și chiar mai la sud, în Italia, adică la sute de kilometri distanță, dar nu s-au încumetat să vină câteva zeci de kilometri până în Ardeal, datorită acestor păduri înfricoșătoare.

Așa că a trebuit să inventeze ceva pentru a spune că ei au fost aici primii și au scos aberația cu transferul populației din spațiul carpatic, la sud de Dunăre. Pentru aceasta, singura lor "dovadă"

este că noi ne-am întors de acolo, chipurile, cu 20 de cuvinte albaneze în lexicul nostru și că nu am fi putut să le avem dacă nu am fi trăit la sud de Dunăre împreună cu albanezii. Afirmațiile sunt cu adevărat penibile. Pe lângă motivele pe care le-am spus mai înainte, există altele la fel de puternice. În primul rând, gândește-te că depopularea acestui teritoriu ar fi însemnat lipsirea de resursele de sare a întregii Europe, care era alimentată de aici, printr-un proces complex de efort uman. Nu există zăcăminte de sare la suprafață în altă parte. Fără sare, nici un popor nu se poate susține.

- Sare? Nu văd legătura, am spus mirat.

- Este una chiar foarte importantă. Dar despre asta vom vorbi mai târziu. Fără oameni care să exploateze imensele resurse de sare pe care țara noastră le avea și încă le mai are, cum s-ar mai fi putut asigura viața și activitatea oamenilor din celelalte părți ale Europei și chiar Asiei? Prin compoziția ei specifică, sarea este esențială în traiul omului. Fără continuitatea românilor în Ardeal și în spațiul carpatic, nimic în jur, în zona pericarpatică în care sunt cuprinse celelalte țări, nu ar fi putut supraviețui. Iar ei spun că noi am golit repede țara, fugind în sudul Dunării, într-o zonă unde ne-am fi stins,

fără doar și poate, pentru că acolo nu existau condiții bune de trai. Am plecat deci de la cele mai ușoare și mai bune condiții de viață care există pe două continente, pentru a ne refugia de frica barbarilor într-o zonă care nu are aproape nimic. În cazurile nenumăratelor invazii la care am fost supuși, am spus cum se acționa: o parte din populație lupta împotriva năvălitorilor, iar restul se retrăgea în munți, în codrii deși. Nici un cotropitor nu s-a aventurat acolo.

Dar mai sunt și alte inconsistențe istorice susținute totuși de istoricii unguri. Ei spun în mod repetat că ne-au cucerit, dar dacă populația românească era deja la sud de Dunăre, așa cum tot ei afirmă, iar țara era fără oameni, atunci pe cine au cucerit ei în Transilvania? Dar chiar și dacă ar fi fost așa, tot nu există vreun document sau referire la o cucerire maghiară a acestui teritoriu sau a populației sale.

Astfel că s-a venit cu “găselnița” cuvintelor de origine albaneză, care de fapt sunt de origine română, deoarece, pornind de la rădăcinile românești, ele pot fi regăsite aproape în toate limbile indo-europene, ceea ce nu este deloc valabil în ceea ce privește proveniența lor albaneză. Problema aici este că au fost emise nenumărate păreri și opinii, dar nu s-a făcut

nici măcar un singur studiu riguros care să demonstreze vreuna dintre ele. După cum țiam spus, aici funcționează aceeași “metodă” de manipulare informațională: câteva somități în lingvistică emit o ineptie, fără nici o dovadă sau cu o justificare superficială și eronată, după care ceilalți vin și țin “scenarii” care mai de care mai fanteziste. În felul acesta se asigură un “fond” istoriografic și lingvistic, care este apoi invocat cu drept deplin, ca o dovadă clară..

- Dar sunt și eu curios: despre ce cuvinte albaneze este vorba?

- Pentru că au provenit din română, unele se aseamănă. Dar multe nu au același înțeles; de pildă, baltă. La noi are înțelesul de întindere de apă dulce; la ei este balte și înseamnă noroi. Sau grapă, care e unealta cunoscută la noi; la ei este grep, care înseamnă undiță. Sau, așa cum observa cu ironie fină unul din marii noștri lingviști contemporani, poate că înseamnă și fructul din categoria citricelor.

Cezar se amuza copios, stârnindu-mi și mie zâmbetul.

- Nu au făcut nici o cercetare etimologică de sens sau de structură a cuvintelor, nu au făcut nimic, a continuat el să explice. În schimb, au răspândit concluzii aiurite, care sfidează

orice urmă de inteligență. Există multe alte surse și cercetări care atestă contrariul celor susținute de adepții “teoriei româno-albaneze”, surse care arată cu claritate originea unor întregi familii de cuvinte din limbile indo-europene care se raportează la radicalii românești, din care ele provin. De exemplu, cuvântul gard; îl vei găsi în aproape toate limbile europene, atât cele din Antichitate, cât și cele moderne. Însă el este românesc, autohton; este originea pentru toate celelalte cuvinte din familia lui, ceea ce rezultă imediat după ce e studiată structura lui în celelalte idiomuri. Numai “lingviștii” unguri, cei străini și din păcate unii de pe la noi susțin că el provine din albaneză, care este garth. Fără să prezinte însă nicio dovadă.

Am făcut atunci observația că astfel de “idei” de proveniență străină subminează practic trecutul și istoria reală a poporului și a limbii noastre.

- Este un fapt, desigur, și el nu poate fi negat, m-a aprobat Cezar. Fiecare dintre aceste “teorii”, două-trei să zicem, care de fapt sunt regimuri politice, a atribuit o altă origine poporului român.

Dar nimeni nu a zis vreodată că suntem de aici, pentru că străinilor nu le convine asta.

Dacă ar recunoaște așa ceva, ar atesta imediat continuitatea poporului și a limbii noastre și ar dispărea orice posibilitate normală de pretenții sau presiuni etnice. Ar rămâne doar varianta invaziei armate, care în contextul actual este foarte dificil de realizat, pentru că sunt cu totul alte realități economice, militare și geopolitice pentru a putea acționa la fel ca în trecut.

- Deci acesta e motivul principal pentru care nu le convine...

- Da. Nu poți să vii totuși să-i măтури pe români, chiar dacă îți dorești mult aceasta, spunând pur și simplu că Ardealul e al ungarilor, Muntenia e a bulgarilor, Moldova a rușilor și gata, nu există români. Ei nu pot spune că românii nu au fost aici; că sunt niște venetici. Aceasta ar fi o atitudine în genul arabilor, care, după ce purtau o luptă și câștigau, de obicei arau orașele. Asta s-a petrecut totuși până la Mahomed, după aceea n-au mai făcut așa. Dar, esențial vorbind, ei aveau aceeași atitudine, de a șterge cu totul un neam de pe suprafața pământului.

- Cum adică un neam? Din câte îmi dau seama, se distrugeau țări întregim timpul cotropirilor.

- În vechime nu existau țări. Cât anume se

întindea Dacia, spre exemplu? Nimeni nu știe cu exactitate, pentru că nu exista, propriu-zis, nici o Dacie. Țările s-au creat la un moment dat, dar în timpurile foarte de demult ele nu existau. La drept vorbind, o țară este o delimitare artificială pe o anumită perioadă de timp. De altfel, sensul etimologic al cuvântului țară, țarină, este acela de pământ. Adică ținut, zonă, spațiu de locuit. Așa putem vorbi chiar și azi de Țara Bârsei sau de altele, chiar pe cuprinsul teritoriului României.

- Și cum le delimitau? Trăgeau fâșii de frontieră ca în zilele noastre?

- Nici pe departe. N-aveau nici garduri; ei știau doar că asta e grădina lui ăla, asta e a celuilalt...

Românii din vechime n-aveau garduri; mai ales din cele înalte, să nu se vadă ce și cum fac prin curte, așa cum obișnuiau să se ferească alte neamuri. Nu erau țări, dar erau popoare, iar poporul român are continuitate în spațiul carpato-dunărean. Sunt deja nenumărate surse care o atestă, precum și documente. Totul este să existe voința de a se recunoaște acest lucru și a se continua cercetările.

- Dacă nu ar exista prejudecățile de care spuneai. Și interesele.

- Eu am vrut să punctez că noi avem

aici o tradiție complexă și bogată, care e clar că vine dintr-un trecut foarte îndepărtat. Natura folclorului și a tradițiilor românești este imemorială. Dacă întrebi un țăran: “De unde știi asta?”, o să-ți răspundă: “Așa am pomenit!” sau “Așa e din moși-strămoși.” Așa se spune, nu există motivație. Am pomenit, în sensul că i s-a spus din familie, i-a transmis cineva oral acea informație și a ajuns până astăzi, din timpuri imemorabile. Într-o formă sau alta s-a transmis și în alte părți. La urma urmelor, vorbeau aceeași limbă.

- Totuși e ceva ciudat. E o zonă imensă, mai bine de jumătate din Europa, în care spui că vorbeau româna sau dialecte ale ei. În același timp, vorbim despre daci sau geți numai în spațiul carpatic în care ne aflăm. Cum e posibil ca nimeni să nu fi menționat ceva despre această răspândirea limbii sau tradiției noastre?

- Nu este așa. Vorbesc chiar foarte mulți, dar istoricii români sunt în marea lor majoritate superficiali și nu au pregătirea necesară; ei nu se duc la surse, nu citesc sursele grecești și latinești.

În condițiile acestea apar de multe ori confuzii de nume, se atribuie etnii false și se trag concluzii eronate. De exemplu, se vorbește de

daci, de geți, dar se pomenește și de goți, care de multe ori este considerat a fi un popor separat. De fapt, au fost identificate nu mai puțin de 36 de surse individuale, care demonstrează faptul că goții și geții sunt același popor. Acesta este un exemplu al felului în care cercetarea riguroasă poate să clarifice aspecte importante din istorie.

- Goții, geții și dacii. Atunci poate ar mai trebui niște surse care să demonstreze că geții suntem de fapt noi, am spus.

- Identificarea este deja făcută. Dar oricum, nu avem nevoie de surse, pentru că noi avem continuitatea de care îți spuneam. Adică poporul de la țară are aceleași obiceiuri, de când lumea. Sunt obiceiuri agrare, ancestrale, pe care le-a păstrat neschimbate.

El nu s-a dus din matca lui, n-a plecat din sat, nu s-a răspândit în alte regiuni. Fundamental, a rămas pe același teritoriu de mii și mii de ani.

- Seamănă a comunitate rurală în cel mai adevărat sens al cuvântului.

- Așa și este. Numai o civilizație agrară, cu puternice accente rurale; are șanse de continuitate.

Dezvoltările urbanistice de mai târziu sunt perisabile, nici nu se poate vorbi despre o civilizație la acest nivel. Ea vine și pleacă, pentru

că este într-o continuă transformare, dată chiar de specificul ei de dezvoltare tehnologică, de viață de consum, de competiție. O comunitate agrară însă este cu totul altceva. Ea este legată de pământ, pe care îl identifică cu matca ei. De aceea ne și numeam geti, adică oameni ai pământului, acesta având un sens chiar mai subtil, cel al continuității, al unei vechimi foarte mari. Chiar și numai acest argument ar fi de ajuns pentru a rezolva problema originii noastre pe acest teritoriu. Până pe la 1900, în general omul nu pleca din localitatea lui, din satul lui, pentru că nu avea de ce. Abia auzise de București. Țăranii români nu plecau. Totul se transmitea pe cale orală de la părinți. Cam până atunci, în satele românești domnea o stare de lucruri arhaică și chiar și acum mai există unele așezări rurale de acest fel, mai ales în munții noștri. Dar lucrurile nu au stat așa întotdeauna.

La un moment dat în vechime au început să plece, dar această plecare nu a fost o migrație propriu-zisă a poporului, ca în cazul triburilor barbare, ci pur și simplu o plecare a unei părți din populație, de la vatra originară către alte regiuni.

Ceva în genul zborului albinelor de la stup spre alte zone în căutarea polenului de flori.

Unele se întorc, altele nu. Dar, în orice caz, stupul cu un anumit număr de albine rămâne unde a fost. Sper că este un bun exemplu ca să înțelegi fenomenul care s-a petrecut afunci. Oamenii au început să se răspândească pe diferite direcții de la sursă, care se află chiar în acest spațiu carpatic. Chiar există termenul de roire a populației, în sensul exemplului pe care ți l-am dat. Albinele roiesc și ele, fie în jurul stupului, fie mai departe de acesta.

- Dar de ce au plecat? am întrebat. Am înțeles că nu aveau motive să facă asta.

- Așa este, însă când se petrece un astfel de fenomen, el este motivat în principal de două lucruri: fie că spațiul de locuire a devenit prea strâmt pentru populația care a crescut, din care cauză apar probleme cu hrana; sau pentru că vor să facă ceva anume. Acest al doilea caz este propriu numai popoarelor foarte avansate spiritual, cum a fost poporul nostru. Au vrut să mute centrul spiritual care exista aici, mai la est, însă această ipoteză nu prea își găsește mulți susținători.

- Și de ce să migreze tocmai spre est? am întrebat eu.

- Este vorba despre, un sens ezoteric, care este asociat și cu direcția cardinală. Unul

dintre marii ezoteriști spunea că, în timpurile ancestrale, acest teritoriu era numit Țara Neagră, pentru că era țara în care era adorat Cronos, iar culoarea simbolică a timpului este negrul.

- Cronos? Păi este chiar dosarul, am exclamat.

- Da, și nu e deloc întâmplător că l-am denumit astfel. Este legat de inscripțiile descoperite, pe care le vezi în fotografie. Analiza textului nu poate fi corelată decât cu ceea ce s-a descoperit mai departe și cu elementele de spiritualitate foarte înaltă, care au fost proprii locuitorilor de pe acest teritoriu.

- În ce perioadă au plasat descoperirea?

- Nimeni nu știe. Nu am avut nici un indiciu, iar din fotografii și din declarația profesorului rezultă că peste tot în acel loc este numai aur. Așa cum ai spus, este un munte de aur. Textul care a putut fi tradus oferă unele repere, dar vagi. Semnele grafice nu sunt chiar cele cunoscute; e o scriere puțin alterată față de scrierea dacică timpurie, dar totuși inteligibilă. Asta o plasează undeva între 500 și 1000 înainte de Hristos. Au dat un procent de 90% de siguranță a traducerii. Dar semnificația ei este tulburătoare. Însă celelalte caractere nu pot fi datate, pentru că sunt complet necunoscute.

- Văd că există o analiză asupra textului.

- Da, pentru aceasta am colaborat cu un institut de studiu al civilizațiilor indo-europene din Franța, deoarece aspectele lingvistice sunt îmbinate cu semnificațiile ezoterice. De exemplu, ei au fost foarte mirați că în text apare chiar radicalul kr. Prima dată au spus că nu are sens, pentru că nu e folosit în vorbire. Mai apoi, adâncind problema, ne-am dat seama că textul nu dorea să povestească ceva anume, ci mai curând el era un fel de informare inițiativă. Radicalul kr este întotdeauna legat de timp și stă la baza cuvântului Cronos, care era zeitatea tutelară a timpului, Saturn de mai târziu. Dificultatea a fost că acest radical era legat de io, care este forma arhaică originală a limbii noastre pentru "eu". Țăranul român autentic nu spune nici acum "eu", ci io. Dar "evoluția" limbii, ghidată de anumite minți academice, a impus treptat eu, pentru că seamănă mai mult cu latina.

- Deci avem Cronos și Io, am spus eu nerăbdător să aflu concluzia.

- Da. Și legătura nu putea fi decât cea firească: Io eu, care sunt Cronos. Sau la fel de bine Cronos sunt Io eu.

- Și care e semnificația?

- Nu poate fi legată decât de o profundă

natură spirituală. Cel care a însemnat acolo afirmă astfel că el este însuși Cronos, care era adorat ca Stăpân al Timpului. Te poți gândi la o ființă omenească precum te gândești la timp? Cronos sau Timpul era considerat foarte bătrân, pentru că timpul însuși este asimilat unei existențe ancestrale; el este atât de vechi, încât nici nu s-a născut. Trebuie deci să fie o redare metaforică, cu un profund simbolism spiritual. Cel mai probabil, cel care a făcut însemnarea era un sacerdot, o ființă umană ajunsă la desăvârșirea spirituală. Din perspectiva asta, ar putea exista un sens. Dar apoi urmează ceva de neînțeles: sal-moș. Aici a fost singurul punct în care traducătorii au oscilat, pentru că sal a ridicat probleme. Ai noștri au indicat spre zăul în loc de sal și tind să le dau dreptate. Cronos, care era zeitatea tutelară arhaică a românilor, era numit zăul-moș.

Moș apare în inscripție, corelat de asemenea cu ceva foarte bătrân și înțelept. Mai mult, rădăcina krnetrimite la un alt element foarte important din tradiția strămoșilor noștri, care prezintă un simbolism și o cronologie complexă: Crăciun, de asemenea cunoscut ca Moș Crăciun. Sensul profund al lui Moș Crăciun, zeitatea pe care o reprezintă, precum și sărbătoarea care îi

este asociată, și-au erodat foarte mult percepția corectă în mințile oamenilor, astfel încât aceștia sunt acum foarte confuzi, fără să aibă o imagine clară a ceea ce reprezintă Crăciun sau, dacă totuși aceasta există, ea este foarte superficială.

În vremurile de demult, Crăciunul era o sărbătoare prin excelență a timpului și avea loc la solstițiul de iarnă, marcând încheierea anului vechi și începerea anului nou; de acolo vin și urările de "La anul și la mulți ani!" sau "Și la anul de venim, sănătoși să vă găsim!" A apărut apoi și asocierea cu sărbătoarea creștină, care a complicat și mai mult lucrurile.

Omul de rând preferă să-și făurească o imagine destul de simplă despre Moș Crăciun, ceva legat de hazliu, prosper și vesel. Este doar un sens exterior.

În concluzie, inscripția spune că acela era locul sfânt în care Cronos - Moș Crăciun, adică zeul timpului - era viu, prezent și unea lumile. Această ultimă parte ne arată că acel loc era considerat ca reprezentând chiar originea timpului. Îți spuneam că faptul în sine este tulburător, deoarece se corelează cu ideea că aici, chiar în acest spațiu carpatic, este considerat a fi leagănul civilizațiilor și neamurilor care există acum și că tot de aici a izvorât limba primordială,

care este româna, singura limbă naturală din Europa, cum spunea unul dintre cei mai mari lingviști contemporani. De fapt, ea este ceea ce savanții caută și se fac că nu găsesc: limba indoeuropeană comună tuturor popoarelor care formează civilizația modernă.

Am respirat adânc, copleșit.

- Asta nu o vor recunoaște niciodată, indiferent câte dovezi ar fi.

- Vom vedea. Lucrurile sunt într-o continuă schimbare. Dar revenind, gândește-te că, dacă inscripția tradusă are aproape 3000 de ani vechime, când a fost scrisă cea necunoscută? Și de către cine? Nu vom afla probabil niciodată. Am încercat cu dispozitivul de deplasare temporală, dar este cel mai puternic baraj pe care l-am experimentat până acum. Nu se poate pătrunde în niciun fel. Când vei vedea ce a urmat, în declarația profesorului Constantin, ai să înțelegi mai bine de ce. Asta va explica de fapt și ce a vrut să spună în final prima inscripție.

- N-aș vrea totuși să ratez explicațiile pe care le-ai început cu migrația. Intuiesc faptul că e corelat și cu răspândirea și transformarea limbii și este ceva care mă atrage foarte mult. Dacă nu vorbim acum, nu știu când vom mai prinde ocazia prielnică.

Acesta era de fapt adevărul. În ultima perioadă, datorită noilor responsabilități și funcții pe care le avea, Cezar era foarte greu abordabil în afara chestiunilor stricte de serviciu. O ocazie de acest gen era ceva foarte special și nu aveam de gând să o pierd. În plus, atmosfera din acea seară era liniștită, oferind cadrul adecvat pentru astfel de discuții. M-am bucurat mult atunci când el a acceptat să continue discuția.

- Era un câmp spiritual extrciordinar pe acest teritoriu, dar dovezile în acest sens au fost până acum doar indirecte, a spus Cezar. Însă descoperirea fenomenală din Masivul Șureanu ne arată și dimensiunea efectivă a acestui adevăr. Vei vedea puțin mai încolo, este colosal. Se știe că, din punct de vedere ezoteric, zăcămintele masive de aur marchează întotdeauna o zonă în care spiritualitatea oamenilor a atins culmi foarte înalte. Dar aici nu mai este vorba despre zăcăminte sub forma minereurilor de aur, oricât de bogate ar fi acele pepite. Este vorba despre un adevărat munte de aur sau cel puțin o bună parte din el.

- Nu știam că există o legătură între acest metal și spiritualitate, am spus.

- Există o legătură între toate lucrurile și mai ales între cele ce se atrag cu predominanță.

Aurul este un metal nobil, foarte pur. Nu degeaba a suscitât și suscită un asemenea interes pentru oameni, care îi simt și îi recunosc vibrația elevată, fie numai și în mod inconștient. Din păcate se raportează la el ca la un mijloc de a obține venituri.

- Dar nu a fost așa întotdeauna. În Antichitate, valoarea lui era mai ales sacerdotală, Nu mi-am imaginat totuși că el poate reprezenta chiar un factor fizic corespondent pentru energia spirituală. Am crezut că este doar un aspect simbolic.

- Metalele nobile și pietrele prețioase sunt substanțe care vehiculează certe influențe și energii oculte. Valoarea lor de "piață" este doar forma profană de a recunoaște aceasta. De ce nu tratezi în același fel staniul sau fierul? Pentru că nu se ridică la același nivel de vibrație elevată. Dintre toate, aurul este considerat cel mai bun concentrator de energie subtilă spirituală. Chiar și culoarea lui galbenă este în acord cu aceasta, ceea ce arată că acolo unde se găsesc zăcăminte bogate sau foarte bogate în aur, într-un fel acea zonă a fost impregnată, într-o anumită perioadă istorică, de o mare spiritualitate. Pentru omul de rând sau lumea științifică modernă, toate acestea nu înseamnă nimic. Dar eu îți vorbesc

acum dintr-un punct de vedere ocult, care nu are de-a face cu concepția materialistă. Într-un mod misterios spiritualitatea unei populații se dezvoltă cu precădere în zonele în care se găsește mult aur, iar în cazul nostru avem ceva nemaîntâlnit. Prezența acestui munte de aur nu poate fi explicată geologic sau cel puțin eu nu cred aceasta. Trebuie să fi existat fenomene și de altă natură, pe care nu le cunoaștem. Până la urmă, poate a fost o combinație între acțiunea spirituală și cea geologică. Nu știu. Dar ceea ce pot să-ți spun este că reprezintă de departe ceva extraordinar și că semnificația lui este foarte profundă. Nu poți să tratezi această descoperire ca pe un simplu zăcământ gigantic de aur. Este cu mult mai mult decât atât, este chiar câmpul spiritual fenomenal care ne susține pe noi acest popor, și ne face să mai păstrăm ceva din ceea ce a fost cu foarte mult timp în urmă. Am respirat adânc, emoționat, pentru că ceea ce îmi spunea Cezar atingea chiar originea profundă a poporului nostru.

- Acum se leagă lucrurile, a continuat el. Un concentrator uriaș de energie spirituală, ca un magnet formidabil al energiilor subtile foarte elevate, susține în jurul său o cultură extrem de avansată din punct de vedere spiritual, deși ca

manifestare fizică ea era foarte simplă și se ocupa cu agricultura și cu păstoritul. Datorită acestei fenomenale concentrări de energie spirituală, magnetizată în Șureanu de cantitatea imensă de aur existentă aici, s-au produs și alte fenomene de distorsiune spațio-temporală, despre care ai să afli puțin mai târziu.

Energia spirituală disipa radial și acoperea cu precădere o zonă care era chiar teritoriul țării noastre, urmând și linia unor alte zăcăminte foarte bogate în aur de pe acest teritoriu, dar în alți masivi carpatici, în special în Apuseni. Într-un fel, populația care s-a format aici era îmbăiată continuu de aceste vibrații foarte elevate și asta a condus foarte repede la dezvoltarea celei mai înalte spiritualități. Ea nu era doar izolată sau restrânsă, în sensul că au existat doar doi-trei indivizi cu un remarcabil nivel de dezvoltare spirituală ori chiar iluminare spirituală, ci aici aproape toți locuitorii dețineau acest nivel incredibil de elevare a conștiinței, în timpurile de început. Aceasta înseamnă enorm pentru vibrația specifică a unui areal și ea a fost atât de intensă și profundă, încât a avut puterea să fie transmisă peste mii de ani, până în zilele noastre. Sigur că acum este într-o formă mult diminuată față de ceea ce a fost odată, dar ea

explică totuși foarte multe trăsături specifice ale poporului nostru, ale folclorului său și ale limbii sale. Acesta este motivul pentru care populația a rămas aici încă de la începuturile sale foarte îndepărtate în timp. Așa se explică, de asemenea, și alte descoperiri extraordinare, cum este Sala Proiecțiilor din Bucegi sau formațiunea tectonică foarte specială de pe teritoriul țării noastre, ori îmbinarea formelor de relief principale pe un teritoriu atât de mic, ori concentrarea unor bogății surprinzătoare ale solului. Toate acestea sunt restrânse doar la suprafața acestei zone carpatice și puțin mai la sud, până la Dunăre. Ele se corelează cu și au ca legătură principală fenomenala forță spirituală a locuitorilor de atunci. Și explică de asemenea continuitatea noastră, unică pe continente, pentru că acesta era centrul spiritual al lumii. Cu timpul, în legile naturale ale firii și ale ciclității, nivelul spiritualității a scăzut, dar centrul de influență spirituală a rămas, chiar dacă intrarea lui în potențialitate era din ce în ce mai accentuată.

- Și când plasezi tu acele începuturi extraordinare ale spiritualității poporului nostru? am întrebat, pentru a avea o idee aproximativă a vechimii ei.

- Nu putem spune cu exactitate, dar

tradiția și sursele ezoterice par să indice unanim perioada de la sfârșitul glaciațiunii, după ultimul mare potop. Asta înseamnă undeva pe la 9500-10.500 înainte de Hristos, deci acum vreo 12.000 de ani. Chiar dacă cifrele sunt relative, totuși variația nu poate fi mai mare de 500-700 de ani în sus sau în jos.

- E un fel de a spune potop, pentru că există lucrări ce demonstrează că nu a existat niciodată un potop pe toată suprafața pământului deodată, așa cum se spune în Biblie, ci doar local, am observat eu.

- Bineînțeles. S-au găsit dovezi arheologice de potopuri succesive care au avut loc la anumite intervale de timp. Evenimentele din Biblie se reduc în cea mai mare parte doar la peninsula Sinai, care la vremea respectivă s-a confruntat cu un astfel de potop. Deci trebuie să fi existat un mare potop cam cu 11.000 de ani înainte de Hristos, posibil corelat și cu dispariția Atlantidei. După aceea s-a început de la zero.

- Și de unde a început totul? De unde a venit populația?

- De ce trebuie să vină de undeva? Niște rămășițe de la ceea ce a fost înainte, de acolo a reînceput... I-a plantat cineva acolo? Nu. Oricum, creșterea spirituală se pare că a fost fulgerătoare

și la un nivel nemaîntâlnit. Așa se explică ideea de centru spiritual al lumii. Pe urmă, cum ți-am spus, după câteva mii de ani au început să decadă.

Totuși, ei au continuat să rămână pe aceleași meleaguri, care sunt chiar acestea din spațiul carpatic. În special munții și Ardealul.

- Dar ei nu știau că acesta era centrul spiritual al lumii, am spus eu.

- E adevărat. Au rămas în principal pentru că beneficiau de resursele extraordinare ale locului; aici se găsea sare, era aur, aici aveau tot ceea ce le era necesar pentru a trăi, dar elementul spiritual a fost cel care i-a ținut de fapt uniți și atașați acestor locuri. După 4000-5000 de ani poate că nu mai știau că locurile pe care se aflau fuseseră impregnate de acea forță spirituală extraordinară a strămoșilor lor, că aici fusese centrul spiritual al lumii, dar în schimb perpetuaseră tradiția în acest sens, care s-a transmis nealterată, în forma ei profund spirituală și ocultă. Pentru că te întrebi de ce există folclorul extraordinar pe care îl avem chiar și acum? Cum putea el să rămână de atâtea mii de ani, din tată în fiu? A rămas.

- Și de ce nu a rămas și în alte părți atâta timp? am întrebat. În Finlanda sau în Malta?

- Nu avea cum să rămână, pentru că pe atunci, demult, practic nu existau popoare în Europa. Era tundră și gheață până pe la mijlocul Germaniei de astăzi și până în nordul Maramureșului la noi. Spațial vorbind, civilizația umană începea de la aceste limite în jos, pentru că mai sus nu erau condiții de trăit. Glaciațiunea abia se retrăgea. Primii și singurii despre care se putea spune că formau o comunitate, o populație, au fost cei de aici, din spațiul carpatic, mai ales din zona Munților Apuseni, deci în Ardeal și în zona aceasta, a Carpaților Meridionali. Aici a început și s-a dezvoltat totul: popor, limbă, spiritualitate, obiceiuri.

Poate au mai existat și alte pâlcuri de oameni în alte zone ale Europei, dar ne semnificative ca număr de indivizi și în plus trebuie să fi fost nomade, fapt pentru care nu au rezistat. Pe atunci, datorită condițiilor climatice, populația era foarte redusă ca număr. Când reușeau să se strângă pe un anumit teritoriu câteva sute sau mii, atunci însemna că erau mulți.

- Nu se puteau refugia în alte părți ale Europei? Nu aveau alte variante? am întrebat nedumerit.

- Hărțile glaciațiunii întocmite de oamenii

de știință arată că în Europa gheața acoperea Stockholm, Berlin sau Moscova. Deci nu putea nimeni să se refugieze în acele zone. E la limita Carpaților unde oricum nu se putea locui și apoi începe zona din nordul Ardealului actual. În vest era glaciațiunea montană, de la 1000-1500 de metri în sus nu putea fi vorba de așezări, era gheață peste tot. Glaciațiunea se retrăgea în diferite faze spre nord. Cert este că lacul Panonic a început să se dreneze pe la 10.000 înainte de Hristos, odată cu retragerea glaciațiunii, și în locul lui a rămas ceea ce azi e cunoscut ca lacul Balaton din Ungaria. De fapt, în vechime denumirea lui era Bălătău, pentru că pe atunci limba vorbită era unică, româna. S-a transformat mai apoi în Balaton. Dunărea a spart la un moment dat zona care acum e cunoscută la noi ca fiind Porțile de Fier și a drenat lacul Getic, provenit din Marea Thetis, ce a acoperit toată România în urmă cu câteva milioane de ani. Existau deci lacuri de-a lungul Dunării, urme ale marelui lac Getic, care treptat s-au drenat și ele, s-au uscat. Astfel era asigurată o climă mai blândă, pentru că, până prin 11.000 înainte de Hristos, a fost era glaciară și reminiscentele ei. Putem spune deci că zona Ardealului era privilegiată în raport cu altele, deoarece clima

o avantaja. În restul Europei erau doar licheni, mușchi și, treptat până la poli, gheață.

Se aglomeraseră informațiile. Urmăream să țin pasul, dar abia atunci intram și mă familiarizam cu acest domeniu. Doream, de asemenea, să înțeleg corect semnificațiile acelor timpuri, felul în care a început totul. Percepția îmi era ușurată de faptul că eu văzusem deja instantanee ale unor vremuri foarte asemănătoare cu cele despre care îmi vorbea Cezar, în hologramele din Sala Proiecțiilor. Se verifica totul, numai că acum intuiam că am șanse de a lega toate elementele într-un tot unitar.

- Bun. Deci a fost o reminiscență a unei populații în zona Ardealului și în munții din vestul țării noastre, care a rămas aici. Dar poate au mai fost și alte zone mai blânde, în sud.

- Poate. Dar nu a rămas nimic. Aici sunt condițiile care se potrivesc cel mai bine. Munții sunt necesari pentru o spiritualitate profundă și durabilă, deoarece ei structurează altfel condiția omului, psihicul și fizicul său. Deși era numită Țara Neagră, preluând astfel simbolismul Timpului pe care îl adorau, locuitorii de aici nu erau deloc negri. Este vorba despre o negreală simbolică, deoarece, fizic vorbind, tradiția

ezoterică ne spune că erau blonzi cu ochi albaștri, înalți și cu pielea albă. Aceasta e tipologia aici, în spațiul carpatin.

I-am replicat lui Cezar că și vechii greci erau blonzi cu ochi albaștri, după cum scria Platon.

- Asta e pe la 2000 înainte de Hristos, mi-a răspuns el. Până atunci s-au petrecut însă multe lucruri. Strămoșii grecilor sunt plecați de aici, de pe aceste meleaguri. Ce știm sigur este că între 10.000 înainte de Hristos și prezent, cea mai veche civilizație este aici. Înainte de 10.000 nu știm mai nimic, care să fie atestat în vreun fel.

- Și de unde știm că e cea mai veche?

- Pentru că nu există urme altundeva și știința așa lucrează. Noi, să zicem, mai avem acum și alte metode de investigare, pe care le cunoști, dar ele încă nu pot fi făcute cunoscute maselor. Dar cercetările în direcția aflării celei mai vechi civilizații, de la care a pornit totul, au demarat încă de acum câteva zeci de ani. Au coroborat hărțile și descoperirile arheologice și au descoperit că aici, exact în Ardeal și în spațiul carpatin din România, este zona cea mai importantă. Oamenii nu au plecat de aici mii de ani, până când a început roirea de care am vorbit, cam pe la 3-4000 înainte de Hristos.

- Adică populația a rămas în Ardeal de la 9000-10.000 până la 3000 înainte de Hristos? am întrebat uluit.

- Da, ți-am spus, n-aveau de ce să plece. Țăranii de atunci nu se duceau, în excursie. Au păstrat această incredibilă stabilitate în locurile de baștină, până în zilele noastre. Nici chiar în prezent, țăranii autentici nu prea ies din satele lor, nu se duc prin alte părți. Aceasta este o civilizație ancestrală. Nu e că s-au dus cu trei bărci în America să vadă dacă pot fura ceva aur. E cam dur spus, dar la urma urmei, exprimă adevărul.

Am zâmbit față de modul voalat ironic prin care Cezar a făcut referire la expediția lui Columb în America și la cotropirile de mai târziu ale Spaniei.

- Aici sunt toate condițiile: clima e bună, este sare la suprafață, sunt izvoare sărate, a continuat el să-mi explice. Pe tot arcul carpatic, România e singura țară din Europa care are sare la suprafață. Adică dai cu unealta și îți ei din zlatnă, adică apă sărată. De aici vine și numele localităților Slatina, în Oltenia, și Zlatna în Ardeal. Găteau cu apă sărată, dar nu numai atât. Chiar și acum unii vând bulgări de sare cu sacul. Sunt munți de sare, cu exploatare la

suprafață. Teritoriul acesta este numit “solnița Europei”. Prin comparație, în alte zone - în sudul continentului, de exemplu, că te-ai referit la el - sarea este destul de rară: Romanii primeau banii și în sare, că de aici vine și termenul de salariu, în caz că nu știai. Dacă vărsai sarea, ieșea ceartă. Asta nu înseamnă că erau superstițioși, ci are sensul că pentru ei era greu de făcut rost. Deci aici, la noi, existau resurse și zona era privilegiată. Avea ape curgătoare cu pești, avea lacuri, deci se putea pescui. Exista sare și în felul acesta viața lor era mult mai calitativă, pentru că fără sare ea este foarte dificil de menținut, așa după cum ți-am spus.

Existau de asemenea minereuri, existau pomifrufructiferi. Puteau decisa să facă grădinărit, care precede agricultura propriu-zisă. De asemenea, se ocupau cu păstoritul, pentru că aveau pășuni bogate. Tot aici existau și condițiile pentru a face transhumanța: munte-câmpie. Unde mai ai această posibilitate? Căci numai în această zonă munții nu erau sub gheață. Transhumanța e cea mai bună formă de păstorit, este necesară, nu e o metodă inventată de acest popor. Datorită ei îți asiguri hrana în mod continuu pentru turma de oi: iarna vii la câmpie și vara pleci în munți. În altă parte nu existau condiții pentru așa ceva.

- Dar până la urmă ai spus că au început să migreze, am observat eu.

- Da, e vorba de roirea indo-europeană, pentru că se considera că arienii au invadat inițial India, iar mai apoi au migrat spre vest în Europa și au civilizat-o. Este cam cum spuneau înainte de Evul Mediu că Pământul e în centru, iar Soarele și celelalte planete se învârt în jurul lui.

- Dar de fapt cum este cu migrația respectivă? am întrebat eu.

- Prima care face o investigație în acest sens este Universitatea Cambridge din Marea Britanie, cam acum 100 de ani. Își propuneau să facă o istorie a Indiei, pentru că India pe atunci era colonie britanică, și se căutau în Vede argumente pentru a stabili spațiul de plecare a arienilor.

- Și cum au făcut?

- Au luat Vedele și s-au uitat ce floră e descrisă, ce faună, ce ocupație au oamenii aceia. Și au constatat: nu este cămilă, nu este elefant, nu este tigr; dar este ulm, de exemplu, și este rață. Și atunci s-au uitat: avem în India? N-avem în India! Deci nu acolo se petreceau cele povestite în Vede și în epopeile lor. Și au căutat să vadă unde se întâlnesc toate acele elemente, astfel încât

oamenii să poată face și păstorit, și agricultură, și să aibă și ulmul, de exemplu. Ideea este că au găsit tot felul de elemente care trimit la un spațiu între Carpați și Boemia aproximativ, că numai aici există acești arbori; numai aici poți și să pășunezi, și să faci agricultură, numai aici există animalele menționate în Vede, dar care nu există de fapt în India.

- Păi asta înseamnă că migrația este de fapt inversată, că nu de acolo au venit și au populat Europa, ci că de aici au plecat spre Asia și au ajuns în India, am anticipat eu.

- Exact. După mult timp, Soarele stătea corect în centru, iar Pământul și celelalte planete se învâртеau în jurul lui. Asta ca analogie cu felul în care s-a petrecut cu adevărat roirea populației. Dar să știi că nici măcar în momentul de față nu se acceptă această variantă, cel puțin nu în mod complet. Manipularea este teribilă.

- De ce e situația asta? am întrebat mirat. De ce continuă ei să susțină o aberație? Asta comportă totuși anumite riscuri și un efort de menținere a minciunii.

- Din aceleași motive pe care ți le-am mai spus. Au fost concluziile Universității din Cambridge, care este cam cea mai serioasă, autoritară și cu renume din întreaga lume, un

fel de “pepinieră” a premiilor Nobel, însă chiar și așa au ținut aceste studii pe margine, pentru că altfel ar fi trebuit să recunoască ideea finală că roirea popoarelor a început de fapt de aici, din spațiul nostru carpat, cu tot ceea ce ea implică despre primordialitate; asta nu le convenea deloc. Am discutat despre subiect.

- Da. Și care a fost concluzia finală de la Cambridge?

- Au spus că de fapt vatra ariană este aceasta, care ține de zona Ardealului; de la Carpați spre Ungaria, Austria, până în Boemia. Ei au spus că aici este flora și fauna menționată în textele hinduse de acum 3000-4000 de ani, însă acestea sunt singurele elemente pe care le-au luat în considerație. Dacă vom considera și elementele care țin de descoperirile arheologice, atunci am delimitat clar zona.

- Păi nu s-au opus interesele statale față de aceste concluzii? am întrebat.

- Ba da, chiar dacă nu pe față, pentru că totuși era vorba de autoritatea Universității Cambridge, peste care nu poți trece așa ușor. Există mai multe zeci de ipoteze în încercarea de a plasa matca arienilor, câteva de-a dreptul fanteziste. Unii au zis că arienii au venit din podișul Altai, unde se știe că 11 luni pe an sunt

3C afară. Ce agricultură să faci în condițiile astea? Ce faună și floră crezi că poți găsi acolo, ca să semene cu cele descrise în Vede? Ți-am dat acest exemplu ca să vezi până unde pot merge cu speculația, numai să nu spună că totul a pornit de aici, din România.

- Acum, se găsesc mereu deștepți care să te contrazică, indiferent cât de clare sunt dovezile pe care le prezinți. Orgoliul și prostia fac casă bună în astfel de cazuri, am spus eu cu oarecare năduf.

- Păi dovezile chiar există, perfect documentate, și sunt încă multe. Ți-am spus că vatra ariană a fost mutată de oamenii de știință peste tot, au încercat să-i aducă de oriunde, numai de aici nu. Cei de la Cambridge au fost însă primii care au zis că acesta este spațiul de pornire. E drept, au spus că din zona Ungariei, dar au descris geografic zona: Carpați, Balcani, nu e nici un dubiu. De altfel, e absolut firesc ca flora și fauna să fie prezente pe o arie mai întinsă, învecinată cu spațiul civilizației respective, și nu să fie o delimitare strictă. Dar asta este zona pe care ei o dau la începutul roirii, deci prin 3500 înainte de Hristos. Teoria Cambridge sprijină pe deplin primordialitatea spațiului carpat, o întărește în mod evident. Pe măsură ce ne ducem

însă mai înainte în timp, zona locuită se reduce doar la Ardeal. Nu este posibilă altă variantă. Chiar și numele de ardeal oferă indicații în această direcție. Ardeal trimite la ari... dealurile arilor, adică zona de unde veneau cei care își ziceau ari, cunoscuți mai târziu ca arieni. În limba veche găsim frecvent inversiunea literelor, astfel că *ar* devine *ra*. Unii cercetători zic că au găsit în Vede o populație numită ramaia. Ra și ma sunt radicali primordiali: ra-ma. Ra se referă la lumină, ține de curgere; rază, soare... r în general ține de curgere, are sens de mișcare, de aceea este asociat cu activitatea solară. Pe de altă parte, cuvântul man înseamnă din vechime om, fiind de fapt inversiunea acestuia. Om-mo, ma; iar n este închiderea gurii; man. Oricum, Manu este considerat Omul Primordial, cel puțin așa zic vedicii hinduși, deci și aceasta este o dovadă indirectă a primordialității poporului din zona în care ne aflăm noi. Deci avem ra-man, lumină-om, adică "oamenii luminii". Așa ne defineam noi atunci, cu trimitere directă la excepționala valoare spirituală a locuitorilor de pe aceste meleaguri. E posibil ca forma inițială să fi fost ar-man, apoi prin inversiune ra-man, apoi prin transformare român.

- Decurge perfect logic și se adaugă

celorlalte dovezi, am spus.

- Da, alături de ceea ce a însemnat consfințirea acestui spațiu carpatic ca fiind matca primordială de unde mai apoi au luat naștere și s-au răspândit toate celelalte popoare pe care le cunoaștem azi, indo-europenii. La asta s-a ajuns printr-o cercetare judicioasă realizată însă pe cu totul alte baze.

- La ce te referi? am întrebat.

- Prin anii '70, Marija Gimbutas - arheolog de origine lituaniană și profesoară la Universitatea Californiei din Los Angeles - este numită șef al unui vast proiect de cercetare în Europa, să se documenteze și să facă harta descoperirilor ce țin de perioada neoliticului de la 5000 înainte de Hristos. Ideea era cam aceeași, de a vedea de unde a plecat totul în civilizația umană cunoscută în prezent. Se duce la toate institutele arheologice mari și la toate muzeele prestigioase din Europa și întreabă: aveți urme de la 5000 înainte de Hristos?

Și cei din Franța spun nu, cei din Italia spun nu; la fel și cei din Germania, Suedia și așa mai departe.

Face apoi harta celor care răspund cu da și numește ce rezultă: Vechea Europă. În rest, alb peste tot. Nimic, nicăieri.

- Faptul că ei au spus asta, că nu au urme arheologice, nu înseamnă că nu au și existat, am presupus eu.

- Nu sunt urme de civilizație neolitică de la 5000 înainte de Hristos. Ți-am arătat, pur și simplu teritoriul nu era locuit, nu putea fi locuit; nu era nimic, doar pădure și gheață, care s-a retras încet.

- M-am mai gândit, îmi pare incredibil că nu era chiar nimeni pe acele locuri. Păi și prin 5-6000 înainte de Hristos, dacă tot căutau urme ale civilizațiilor, unde era populația?

- Era restrânsă în spațiul carpatic de la noi, cel mult ceva și în pericarpatic, adică puțin în jurul munților: Panonia, Iliria, spre sud și Sarmatia spre nord, care e Polonia de astăzi. Dar nici pe departe Grecia, Creta sau mai știu eu ce. Astea au apărut mult mai târziu.

- Și în rest ce era, înspre Franța de azi, în Spania?

- Nu au nici o urmă de la 5000... nici un vas. Nimic.

- Cum, nu era nimeni pe tot acest continent? Dacă mergeam pe jos nu întâlneam pe nimeni?

- Poate că erau câțiva, dar foarte puțini. Populația era extrem de redusă. Însă aici, la noi,

era focarul. Marija Gimbutas a scris mai apoi într-o carte că România a fost the heartland, “pământul originar”.

- Iar știința ne vorbește de Sumer ca fiind cea mai veche civilizație.

- Pe lângă civilizația românească ancestrală, Sumerul era în pruncie. S-au realizat mai multe hărți cu privire la diferitele civilizații neolitice. Dacă sunt comparate cu teritoriile actuale ale statelor, se constată că toate cuprind România sau părți din România, precum și ceva din afara ei. Iar când se face suprapunerea, apare concluzia că toate aceste hărți se extind dinspre interior spre exterior. Nu haotic, ci pornind în mod clar de la o anumită zonă, care este acest spațiu carpatic de la noi.

- Și ceilalți de ce nu au făcut această observație? Că doar pare a fi destul de evidentă, după câte spui.

- Au interes să nu o facă. Revenim mereu și mereu la aceeași problemă. Incompetența și superficialitatea se combină cu interesele politice ascunse și manipularea. Oricât de mult s-ar revolta unii, acesta este adevărul. Noi o știm prea bine și din sursele noastre.

- Dar în momentul când le spui, când le prezinți aceste dovezi? Sincer să fiu, mi se pare

de domeniul absurdului. Cum să negi ceva care este evident și deja demonstrat?

- Dacă discuți cu diplomați, academicieni și savanți, îi reduci la tăcere pe moment, dar după aceea vor continua cu ce ți-am spus: că au anumite ordine politice, că vor să-și țină scaunul și chestii de acest gen.

- Măcar știm că avem dovezile, am spus.

- Cele arheologice, cele de limbă, toate sunt zdrobitoare. Nu există nimic mai vechi în civilizația Europei, decât este aici. De exemplu, înainte ca insula Ada-Kaleh să fie distrusă prin realizarea lacului de acumulare a hidrocentralei de pe Dunăre, Ceaușescu a dat dispoziție arheologilor să vadă ce mai descoperă, că oricum mare parte din dovezi sunt acum sub apă. Au săpat în malurile Dunării, pe malul românesc și pe cel fost iugoslav. Descoperirile făcute sunt în mod clar din aceeași civilizație, numai că puțin diferită, în sens cronologic. La noi sunt întotdeauna ceva mai vechi decât la ei, cu 1000-2000 de ani. Adică sunt despărțite de Dunăre. Și la ei găsim unele chestii, dar cele mai vechi sunt la noi, chiar dacă ei vorbesc despre cultura denumită după numele localității de unde au reieșit acele dovezi, Lepenski-Vir. Au încercat în felul acesta să impună un alt nume decât unul

românesc, propriu acestui teritoriu, insinuând astfel ideea că aceea este cultura dominantă și mai veche. Dar cei bine documentați știu că ceea ce am găsit noi pe malul românesc al Dunării, cultura Schela Cladovei, este mai veche decât cultura Lepenski-Vir.

- De unde se știe? Dacă sunt îndoieli, probabil se vor agăța de chestia asta și o vor pune în fruntea tuturor celorlalte.

- Știm că sunt mai vechi pentru că sunt datate toate radio-carbon. Totul este datat, aici nu este vorba de presupuneri. Și boabele de cereale carbonizate pe care le-au găsit în aceste situri arheologice, în peșterile de pe malul Dunării, totul. Le-au dat la trei laboratoare din străinătate, ca să nu fie probleme sau erori: în Olanda, în Germania și în Anglia. Estimarea lor a fost 7800 înainte de Hristos. Deci făceau agricultură pe atunci, înseamnă că le cultivau. Au fost scrise lucrări pe baza descoperirilor arheologice ale acestei culturi și a fost făcută o scală temporală a lor, care urcă până la 11.500 înainte de Hristos. Sunt 4000 de ani diferență față de ceea ce s-a găsit pe malul celălalt al Dunării, la foștii iugoslavi. Atât a durat ca să treacă civilizația dincolo. Este fenomenală această stabilitate și continuitate a civilizației pe teritoriul nostru. Și bineînțeles că

aceasta se reflectă și în tradiție.

- Dacă făceau agricultură încă de pe atunci, înseamnă că aveau un sistem clar de valori culturale, pentru că, din câte știu, agricultura implică ritmuri, cicluri, ritualuri, am observat eu.

- Prin aceasta au răsturnat iarăși tot sistemul de concepție despre cum și de unde a apărut agricultura. Credeau că ea a fost adusă în Europa de undeva din Asia, dar de fapt ea era aici, pe teritoriul României, acum 8000-9000 de ani. Oamenii au rămas aici și au făcut agricultură până când au început să roiască, pe la 3500 înainte de Hristos, după cum spun cei de la Cambridge care au făcut studiul. Până atunci au rămas numai aici, în centru. Dacă te uiți pe o hartă, vezi că zona aceasta, a spațiului carpatic și a Ardealului, este cam la aceeași distanță față de Spania, de munții Ural și de extremitatea nordică. Noi suntem în centrul Europei și îi ironizăm pe "specialiștii" care au scris Enciclopedia Britanică, în care se spune că munții Carpați reprezintă un lanț muntos din centrul Europei, dar cu toate acestea nu știu cum se face că România este prezentată ca o țară din sud-estul Europei. Când, de fapt, țara noastră înglobează în cea mai mare parte spațiul carpatic.

Europa, se termină la Ural, nu aici, ca să fie estul ei, deci suntem chiar în centrul Europei.

Este evident deci că au plecat radial pe astfel de direcții: 2900 kilometri până la Ural, 2900 kilometri până în Spania. Dar au urmat întotdeauna “drumul sării”. Faptul că avem atât de multă sare și chiar la suprafață este un alt punct forte pentru a demonstra că roirea a început de fapt de aici, s-a răspândit și a format popoarele. Începusem de altfel să-ți vorbesc despre asta.

- Dar de ce spui “drumul sării”? Nu înțeleg.

- Când mergeau cu oile de la munte la șes, mergeau până în actuala Grecia.

- Păi dacă mergeau atât de mult, se schimba anotimpul până ajungeau ei acolo, am spus.

- Puteau să rămână să ierneze și în alt loc, dar în orice caz, au ajuns până acolo. Ideea este că ei au început să se ducă cu desagii de sare pe măgari până ajungeau în acele zone, pentru că mai jos, în Balcani, nu era sare. Oile sunt infertile fără sare și se duce turma. De aceea “drumurile sării” sunt făcute și există de mii de ani.

- Dar de ce au început să meargă așa departe? am întrebat eu. La urma urmei, era

vorba despre o plecare de la centru. Cui i-ar fi convenit asta?

- Nu era vorba să le convină sau nu, ci se punea problema unei necesități care a început să apară tot mai evident în acea perioadă, pe la 3500-3000 înainte de Hristos. Probabil că a fost vorba de a merge numai pentru transhumanță și au căutat și alte locuri mai joase de câmpie, spre sud. Dar în mod sigur începuseră deja să se suprapopuleze și asta le crea probleme cu hrana, cu locuitul și altele.

Așa că au început să roiască, pentru a decongestiona zona.

- Bine, dar cum plecau? Fiecare așa, la întâmplare, ieșea din casă și se ducea unde vedea cu ochii?

- Nu. Aveau un sistem foarte simplu, acolo unde nu se puteau hotărî: trăgeau la sorti, iar cel care era în plus pleca. Există chiar și un poem în care se spune că, atunci când erau prea mulți și nu mai puteau asigura hrănirea din spațiul în care se aflau, trăgeau la sorti care să plece. Și în felul acesta a început marea roire, din centru, radial, pe direcțiile principale și pe "drumurile sării".

- Dar de unde știau că nu mai pot asigura hrănirea? Doar nu măsurau cantitatea

de mâncare. Și pe urmă, chestia asta nu cred că merge așa: într-un an ai ce să mănânci, în al doilea nu ai și atunci pleci. Apoi iar ai ce să mănânci, apoi iar nu ai.

- Dar nici nu e prea departe de adevăr. În orice caz, au început să-și dea seama că o duc din ce în ce mai prost, că nivelul de trai începea să scadă, că apăreau din ce în ce mai multe probleme. Și au realizat că era din cauza numărului prea mare de indivizi. Atunci au început să plece și sigur că asta a dus în timp la mari transformări de cultură, de neam și de limbă.

Plecând de acasă, de la centru, au pierdut în primul rând coeziunea cu matca originară, adică s-au rupt cumva de unitatea primordială, care domnea aici și fusese leagănul lor timp de mii și mii de ani. Apoi, cum e și firesc, limba originară a început și ea să se sfărâme în dialecte, schimbându-se chiar foarte mult. Asta s-a întâmplat pe diferite regiuni ale Europei, în directă corelație cu climatul de acolo, cu relieful și cu anumite particularități vibraționale ale spațiului respectiv. La toate acestea se adaugă, desigur, perioadele diferite de roire, care sunt probabil cele mai determinante și explică apariția "limbilor" grecești, celtice, latine, nordice și a

celorlalte. Toate acestea au influențat în mod decisiv schimbarea limbii, iar faptul că ei nu puteau lua legătura cu centrul din care au plecat, a amplificat și mai mult procesul.

- Bine, că nu au plecat toți deodată, am spus eu. Probabil a fost o eșalonare, așa după cum ai spus, pentru că, după câte înțeleg, acesta a fost un proces amplu, întins pe o perioadă mare de timp.

- Sigur, au plecat în valuri succesive și în perioade diferite. Asta a contribuit și mai mult ca ei să fie diferiți, să se departajeze pe comunități specifice, fiecare cu caracteristicile ei. Chiar dacă fondul comun exista, ei erau totuși diferiți și asta bineînțeles că s-a reflectat și la nivelul limbajului.

Exemplul cel mai elocvent este cu engleza și americana, ca să zic așa. Au roit din Anglia în America acum 400 de ani și vezi bine ce diferențe au apărut în limbajul dintre cele două țări. Accente, expresii, cuvinte, chiar dialecte. Și ține cont că e vorba doar de câteva sute de ani, iar comunicarea cu originea, cu punctul de plecare, Anglia, s-a făcut continuu în acest timp, ceea ce contează foarte mult.

- Totuși, lucrurile în acest caz nu stau chiar așa, pentru că americanii nu sunt deloc urmașii

englezilor, ei fiind cea mai peștrită populație care există, am remarcat eu. Doar limba oficială, engleza, e singura legătură cu Anglia, datorită faptului că a fost colonie engleză. Este doar o convenție, nu o limbă proprie populației respective.

- Așa este. Am vrut să mă refer doar la comunicarea dintre cei plecați și spațiul de origine.

Atunci, în Antichitate, când a început roirea, această comunicare nu exista practic deloc. De aceea am spus că s-a produs ca un fel de rupere, de separare de centru, cu consecințe inevitabile asupra limbii, cunoștințelor și obiceiurilor. Când pleci departe de casă nu mai există interesul pentru păstrarea limbii, nu mai există rigurozitate în menținerea ei și ea se transformă astfel după mediu, după necesități. Dar chiar și așa, limba română era vorbită peste tot, pentru că ea a stat la baza tuturor celorlalte limbaje care au apărut ulterior. Era vorbită în dialecte, avea particularități corespunzătoare zonelor respective, dar te puteai înțelege totuși, exista un fond comun de cuvinte, chiar considerabil, care asigura fluența comunicării între oameni. Până când au început să introducă limbile oficiale, care sunt de fapt fabricate, așa

după cum ți-am spus. În Franța, de exemplu, în provincia Occitaniei sunt bătrâni care nu știu franceza, dar vorbesc un fel de română stâlcită. În Anglia au impus o limbă care să semene cu ce era, dar forma scrisă a cuvintelor este mai aproape de cuvintele din limba română, pronunția fiind modificată, pentru a-i da un caracter particular. Peste tot s-a petrecut la fel, în afară de România, că aici n-ai de ce să impui nimic, pentru că este chiar limba mamă, originară, suficientă prin ea însăși și fără dialecte. În rest, au impus în școli limbi fabricate artificial. În unele locuri au reușit, în altele nu, după cum ai văzut. Toate aceste disfuncționalități de limbă au provenit din faptul că au încercat să transforme originalul, fără să aibă o bază proprie.

Cea mai apropiată de limba țărănească românească este limba sanscrită, numită și "limba zeilor". Sunt multe cuvinte românești regăsite în sanscrită, unele chiar identice. Le vezi reflectate și în toponime; de exemplu Deva, care în sanscrită înseamnă "zeu", "zeitate", sau Călimani, Călimănești și numeroase alte derivate, care este redat în tradiția orientală ca fiind Kali, Kala, zeița și respectiv zeul Timpului în hinduism. Descoperirea din Masivul Șureanu este extraordinară și din acest punct de vedere,

pentru că ne arată efectiv care este realitatea spirituală și tradițională pe acest teritoriu; Cronos, Kala și Crăciun reprezintă același "personaj" în tradiția spirituală a locului. De aici a plecat și a ajuns în India, nicidecum invers. E evident că nu avea cum, atât din punct de vedere al perioadei de timp; cât și al dovezilor arheologice.

- Și dovezile nu au fost expuse în muzee? am întrebat. Cred că sunt destul de multe.

- Sunt multe culturi foarte vechi descoperite în România. Unele dintre ele sunt cele mai vechi, care au bulversat comunitatea științifică internațională, dar toți se fac că plouă. De exemplu, celebra cultură de la Cucuteni, din estul țării.

- Când e datată?

- Pe la 3500 înainte de Hristos, spun arheologii. În ceea ce privește culturile, nu le poți data chiar cu exactitate, pentru că au faze succesive și intervin aproximări de câteva sute de ani. Dar totuși rămâne o idee clară despre când sunt plasate, cronologic vorbind. În ceea ce privește Cucuteni; au descoperit zeci de mii de statuete și fragmente de ceramică și se pare că această cultură merge înapoi în timp până pe la 7000 înainte de Hristos. Mai e apoi cultura de la

Tărtăria, tot pe lângă Șureanu; unii o consideră controversată, pentru că nu pot data cu precizie tăblițele de lut inscripționate, mai vechi cu vreo 2000 de ani decât scrierea care, chipurile, a fost inventată în Sumer. Asta plasează cultura Tărtăria pe la 5700 - 5500 înainte de Hristos. Și mai sunt multe culturi descoperite, cu o mulțime de obiecte sau fragmente edificatoare.

Deci numărul statuetelor și al urmelor arheologice neolitice din România nu poate fi ținut. S-au aruncat saci întregi de descoperiri arheologice, nimeni nu poate să inventarieze atâtea. În Germania, dacă găsesc un os, un ciob, imediat îl periază și îl pun la muzeu. La noi nu este nici cine să le țină numărul, darămite să le mai și depoziteze.

Și toată această bogăție de relicve arheologice demonstrează același lucru, că aici a fost centrul, matca, originea civilizațiilor următoare. Desigur, s-au găsit și în alte locuri, dar aici, în spațiul carpato-dunărean sunt cele mai multe și cele mai vechi.

- Și mai este tradiția și limba, am spus. Dar revenind la roire, au ajuns până în India; au roit cel mai mult în partea asta. Nu e ciudat?

- Cu roirea spre est e ceva mai special. Ai văzut că a implicat arienii, Sumerul, civilizația

hindusă. A fost o deplasare a unei părți a populației pe o distanță de 5000 de kilometri, care a avut loc treptat. Ezoteriștii spun că roirea în India, adică spre est, nu a fost o roire propriuzisă, ci a reprezentat o misiune spirituală care trebuia îndeplinită, adică pur și simplu trebuiau să mute centrul spiritual de aici, acolo.

- De ce?

- Pentru a proteja tradiția spirituală, mutând-o într-un loc mai ferit de cotropirile cumplite care au avut ca țintă spațiul românesc.

- Și cu toate acestea au rămas urme și nume de la atâtea zeități care acum sunt interpretate ca fiind orientale, am remarcat eu.

- Toate zeitățile principale sunt prezente, le găsim mai ales ca toponime. Chiar dacă au trecut atâtea mii de ani, ele sunt tot aici: Deva - Deva; Iași - Ișa; Călimani - Kali, Kala; Mangalia - Mangala; Șîva - Șiva. Și numele masivului muntos pe care s-a făcut această descoperire fenomenală este foarte semnificativ: Șureanu; dar inițial a fost Sureanu, până când s-a să se înmoaie și să treacă în "ș". Apoi, eanu este o adăugare târzie, un specific al ultimului mileniu, pentru că înainte a fost Surea, Muntele Surea. Iar acesta, la rândullui, a provenit din Suria, prin trecerea lui i în e, care este o vocală mai slabă, mai ușor

de pronunțat. Or, în tradiția orientală Surya este chiar zeul Soarelui, considerat lumina supremă, cel care dă viața, căldura, bogăția, dar și simbolul profund spiritual al nemuririi. Dacă te gândești ce au descoperit în interiorul lui, că de fapt este un munte de aur, și dacă ținem cont că aurul a fost aproape pretutindeni considerat simbolul Soarelui, atunci îți poți face imediat o idee despre spiritualitatea și cunoștințele oculte ale vechilor locuitori de pe aceste pământuri. Pentru că, într-un fel sau altul, ei știau ce fel de munte este acesta, ce se găsește în interiorul lui și tocmai de aceea l-au numit astfel, pentru a simboliza în mod clar conținutul său. Cu timpul, însă, oamenii au uitat această semnificație ascunsă, pe care oricum din ce în ce mai puțini o cunoșteau, și înțelegerea s-a estompat. Nici măcar legenda nu a putut rămâne, deoarece, fiind ceva foarte important și secret, nu s-a petrecut niciodată ceva deosebit acolo, care să implice un număr mai mare de indivizi și astfel să se răspândească vestea în masele de oameni.

Secretul absolut a dispărut probabil odată cu ultimii sacerdoți. Doar numele a mai rămas, pe care oamenii îl păstrează, dar nu îi mai înțeleg semnificația reală.

- Ce popor mai suntem și noi... aici sunt

toate, aici se găsesc toate și totuși apare că nimic nu este al nostru, am observat eu amărăciune.

- Cam așa este, prin forța conjuncturilor și a manipulării. Toate au început aici, dar se spune că au venit din altă parte. Se dovedește că agricultura a început aici, ei spun că a venit din Orientul Îndepărtat; metalurgia a început aici, ei spun că a venit din Antalia.

- Despre asta nu ai vorbit nimic, l-am făcut atent pe Cezar.

- Cel mai vechi cuptor de topit metale s-a descoperit la Câmpeni, în Carpați și datează de prin 4000 înainte de Hristos. L-au ridicat și l-au dus la British Museum din Londra; dar se spune totuși că cei din Antalia sunt primii care ne-au învățat metalurgia. E ciudat să tragi concluzia că o populație care nu are zăcăminte bogate în metale ne învață pe noi, cei care avem așa ceva din plin, cum să le prelucrăm.

La noi se găsesc practic toate tipurile de statuete, la ceilalți câte una reprezentând o zeitățe, ici și colo, dar asta înseamnă că de acolo vine tradiția în zeitatea respectivă, de parcă ni le-au aruncat toți peste gard în curte, iar noi le-am păstrat intacte, fără să știm ce e cu ele. Deci nu este numai una, ci mai multe zeități vedice prezente relicvar în acest spațiu și în obiceiuri.

Nu pot veni prin niciun fel de împrumut; nimeni nu poate să vină și să facă chestia asta, să îți aducă o tradiție ezoterică în țară.

Și nu este doar atât. Noi le-am dat limba și toate familiile de cuvinte, dar fiecare cuvânt românesc este explicat ca venind din altă limbă.

Din acest spațiu s-a roit spre Orient și în Europa, fapt atestat științific, dar se spune că noi am venit în Europa din Orient, ca triburi migratoare. După cum vezi, o inversiune totală de valori, care se caută să fie menținută astfel, pentru a crea o idee cât mai falsă și chiar defavorabilă în legătură cu spațiul carpatic în care ne aflăm. În cel mai bun caz, ne alegem cu o completă ignorare.

- E uluitor cum se pune problema... dar nici ai noștri nu mi se pare că s-au zbatut prea mult pentru a demonstra adevărul. Aceeași lăncezeală și lasă-mă să te las, de parcă ne-au dat cu ceva în cap și ne-au tâmpit pe toți, am răbufnit eu.

- Până acum mai multe sute de ani, situația nu era chiar așa. Însă imediat după perioada conducătorilor demni, care erau oameni cu credință și suflet puternic românesc, s-a produs o ruptură între pătura guvernatoare și țărani. Ultimii au început să fie mai mereu considerați

proști, inculți și buni doar pentru făcut treabă, deși sunt îmbrăcați în alb, sunt curați, iar când le vezi straietele de sărbătoare te simți jenat cu hainele noastre “moderne”. I-au pus la muncă, i-au îndobitocit. Ei nu aveau nici o putere să riposteze, iar când o făceau, răskoalele erau înăbușite în sânge. După ce s-a produs această ruptură, lucrurile nu au mai stat niciodată la fel ca înainte, nu au mai fost, ca să zic așa, originare, ci și-au pierdut din putere prin acest gen de opresiune.

Doar fondul primar există, el este sădit în noi prin tradiția primordială pe care o reprezentăm.

- Și așteaptă să fie trezit din potențialitate, am sugerat eu.

- Exact, are nevoie de un fel de trezire, de luare de poziție, de interes și inițiativă pentru a deveni activ, a aprobat Cezar. Asta e valabil pentru orice neam, dar la noi cred că responsabilitatea este chiar mai mare, pentru că aici a fost centrul și, după aceeași lege a ciclicității, va mai fi.

Am rămas pe gânduri, privind la fotografiile de pe ecranul monitorului. Chiar dacă ar fi fost numai acel loc descoperit în interiorul muntelui, și ar fi fost suficient pentru

a justifica ideea de centru spiritual al lumii. Așa ceva transcende orice idee de bogăție lumească, de parvenire sau comerț. Cumulul inimaginabil de bogăție fizică este transmutat într-o excepțională bogăție spirituală, care fără îndoială că de-a lungul timpului a susținut manifestarea spiritualității pe acest teritoriu.

Văzând că tăceam în timp ce priveam fotografiile, Cezar îmi explică:

- Aproape nu se poate concepe ce este aici. Chiar și noi am avut dificultăți în direcția aceasta și de aceea am făcut tot posibilul pentru a redescoperi intrarea. Dar au primat alte considerente, despre care ți-am vorbit. Profesorul Constantin îmi spunea că, atunci când pășea pe aurul pur, când se vedea înconjurat de pretutindeni doar de acest metal - pe sol, pe tavan, pe pereții laterali - ca și cum ar fost rocă, îl încerca un sentiment de o extraordinară puritate, un fel de delicatețe și chiar de sfințenie. Nu putea să explice mai bine acea emoție puternică ce îi invadase inima. În același timp, îmi spunea că atmosfera devenise mai densă, aerul mai "tare", fără ca aceasta să-i îngreuneze totuși respirația. Cu toată maturitatea, experiența și curajul său, profesorul se simțea depășit de situație. Emoția, un fel de "apăsare psihică" pe

care o percepea acolo, înțelegerea intuitivă a importanței covârșitoarea aceluși loc, îl făceau să tremure și să dorească să se întoarcă. Se gândea și la băiat, care amuțise și era palid de frică. Dar lumina albastră cu reflexe ca de ape ce apăruse în fața lor, la o distanță pe care el a apreciat-o ca fiind aproximativ 100 de metri, l-a intrigat și mai mult și a hotărât să continue. Însă, pe măsură ce înaintau, se producea un fenomen foarte straniu: lumina se mărea în intensitate, iar ei simțeau că pășeau tot mai greu. Mi-a repetat că simțea o senzație ciudată, ca și cum aerul devenea tot mai dens.

- Avea efecte fiziologice asupra lui? am întrebat.

- Nu a declarat nimic în sensul acesta. Dar bănuiesc că nu, din moment ce a continuat să înainteze și respira normal. Solul era relativ neregulat, dar aurul acoperea totul. Nu a putut aprecia grosimea stratului, dar după cum simțea, aceasta trebuie să fi fost foarte mare. La un moment dat, datorită luminii albastre care creștea în intensitate, a început să observe mai bine structura culoarului larg. Putea să observe, deși încă destul de neclar, că acesta continua în forma lui boltită, înaltă și maiestuoasă, încă vreo 60-70 de metri, dar după aceea începeau

să se distingă pe pereți, de o parte și de alta, niște formațiuni înalte, ca niște lespezi enorme, pe care le vedea cumva decupate în pereții culoarului. Așa cum mi-a spus chiar el, acela a fost începutul sfârșitului.

Ascultându-l pe Cezar, am devenit eu însumi emoționat, fără să-mi explic prea bine de ce. Probabil că aflarea acelor elemente, combinată cu privirea fotografiilor luate chiar în acel loc, mi-au creat o stare de sensibilitate deosebită, care îmi provoca fiori. Era o stare de spirit, o emoție fină, care mă aducea mai aproape de evenimentele respective.

Apoi mai era misterul din spatele disparițiilor a doi dintre cei care au avut acces acolo. Cezar nu mi-a precizat cauza, a lăsat ca lucrurile să decurgă gradat, să aflu aceasta din desfășurarea evenimentelor.

Am aflat repede despre ce era vorba, cu o uluire fără margini. Se pare că profesorul și băiatul au înaintat șovăitori, ajutați tot mai mult de lumina albastră care devenea din ce în ce mai puternică.

Acum nu mai aveau nevoie de lanterne. Întregul interior era luminat feeric, în ape și sclipiri de o frumusețe inimaginabilă. Am citit chiar atunci partea din declarația profesorului,

care a insistat destul de mult pe acea descriere, de unde am dedus că îl impresionase extraordinar de mult. Nu puteam decât să-mi imaginez fenomenalul impact al unei asemenea priveliști asupra psihicului său și al băiatului. Profesorul Constantin spunea că în acea ultimă parte a culoarului, până la capătul său, pe care îl vedea acum cu ceva mai multă claritate, bolta acestuia se arcuia în sus, devenind imensă, ceva precum cupola unui, dom. El a apreciat înălțimea ei la 3-3,5 metri, poate chiar mai mult. Tot atunci i s-a dezvăluit și misterul unor forme pe care cu puțin înainte le vedea nedeslușit. La aproximativ 20-25 de metri de peretele imens din capătul culoarului, el a văzut de o parte și de alta câte trei jilțuri, ca un fel de tronuri, ce încadrau o masă de formă paralelipipedică ce se afla în centru. Cele 6 tronuri erau și ele în întregime din aur masiv și păreau încrustate în sol. Erau realizate îngrijit, destul de bine șlefuite, și aveau spătarul înalt, depășind doi metri. Fundamental vorbind, ele nu aveau picioare sau alte elemente ci se asemănau foarte bine cu litera "L", cu observația că baza de șezut era foarte groasă, având aproape un metru în înălțime. Erau niște construcții din aur foarte impunătoare, masive, dar deloc grosolane. Liniile lor erau simple, însă

atent conturate, iar proporțiile perfecte.

Toate cele 6 tronuri erau identice: trei în stânga și trei în dreapta culoarului, așezate simetric, perfect unul în fața celuilalt. Între ele și pereții laterali ai culoarului rămânea o distanță de aproximativ 1,5-2 metri. La mijloc se afla un fel de masă, care de fapt era un paralelipiped din aur masiv, ca un fel de platou care ținea loc, probabil, de masă. Era foarte bine șlefuit și perfect aliniat cu laturile tronurilor. Era de fapt un bloc masiv din aur, de forma unui paralelipiped, înalt până la partea de sus a grosimii tronurilor și lung exact cât distanța pe care erau dispuse ele. Tot acest ansamblu era perfect simetric, fiind completat în partea din capătul mesei cu un al șaptelea tron, mai mare decât celelalte, care, într-un fel, prezida "adunarea".

Dispus în dreptul laturii mici a mesei, în partea dinspre capătul culoarului, el era îndreptat cu fața către cel care sosea prin pasaj. Latura lui mică, șezutul, era la fel cu a celorlalte tronuri, dar spătarul era mult mai înalt, ajungând la trei metri, după cum a apreciat profesorul. De asemenea, forma lui era deosebită de a celorlalte; nu mai era paralelipipedică, ci ca o secțiune de trunchi de con cu baza mare în sus, la partea superioară.

Întregul ansamblu, uimitor prin masivitatea, dar și prin simplitatea lui, prezenta o armonie desăvârșită, impunând respect și solemnitate. Așa cum a recunoscut și Cezar, acea structură nu putea să fie altceva decât un fel de "sală de consiliu" pentru șase ființe umane, probabil mari înțelepți sacerdoți, prezidate de un al șaptelea, care evident era considerat și respectat ca o autoritate spirituală desăvârșită. Ceea ce l-a lăsat mut de uimire pe profesor a fost însă ansamblul imenselor plăci gravate în perețele culoarului, pe care, de la distanță, el le interpretase a fi niște lespezi. Acestea erau, de fapt, niște gigantice panouri, de asemenea paralelipipedice, plasate simetric în spatele fiecărui tron, câte trei pe fiecare parte. În fapt, s-a dovedit că ele erau sculptate direct în pereții culoarului, ieșind puțin în relief ca niște lespezi uriașe și mai înalte decât tronurile, exact până la înălțimea spătarului celui de-al șaptelea tron. Pe suprafața lor perfect finisată era gravat câte un text alcătuit din mii de caractere și semne necunoscute, foarte clar și ordonat incrustate, care acopereau aproape în întregime plăcile, cu excepția unui fel de bordură pe fiecare latură, mare cam de 10 centimetri.

Din câte și-a putut da seama, profesorul a

apreciat atunci că semnele încrustate, care fără îndoială reprezentau un anumit tip de scriere, erau diferite de cele remarcate mai devreme pe culoar, în dreptul micii platforme de pe sol. Cezar mi-a spus că aceea era de asemenea, o scriere complet necunoscută, așa cum rezultase din analizele celor câteva instituții prestigioase internaționale, cu care Departamentul nostru colaborase în legătură cu acest caz. Chiar mai mult, analizele grafice speciale au arătat că scrierea de pe imensele panouri era și mai veche decât cea necunoscută, întâlnită anterior.

Acele semne și modul lor de compunere, natura și succesiunea lor demonstau un nivel foarte avansat de cunoaștere a limbajului scris. Rândurile erau perfect paralele și destul de dese, iar înălțimea caracterelor se menținea aceeași pe toată suprafața lespezii. Fie doar și efortul depus pentru inscripționarea lor în plăcile respective era cu adevărat remarcabil și nimeni nu știa cum a fost făcută aceasta, mai ales că toate plăcile erau realizate dintr-o singură bucată, în peretele muntelui. Cel mai probabil acele texte fie expuneau o istorie a locului și a semnificației lui adevărate, fie se refereau la ocupantul fiecărui tron în parte din cele șase, oferind elemente de o anumită natură despre acesta.

Aula imensă era dominată de cea de-a șaptea placă, mai mare decât toate, încrustată în peretele defundal al culoamlui, în spatele tronului sacerdotului conducător. Din cele descrise de profesor și apoi văzute de mine personal în singura fotografie a întregului ansamblu aceea lespede era gigantică, având o înălțime cam de 10-12 metri și o lățime cam de patru. Fiind realizată cu baza la o anumită înălțime de la sol, ea domina majestuos priveliștea, urcând cu partea de sus aproape la trei sferturi din înălțimea boltei. Placa era realizată după același concept simplu ca și celelalte șase, doar că la dimensiuni mult mai mari, impresionante. Totuși, pe ea nu era gravat nici un text, ci doar discul unui soare uriaș, de la care plecau radial foarte multe raze către marginea suprafeței dreptunghiului.

Această reprezentare, fără doar și poate un simbol esențial pentru tot ce se afla acolo, era grandioasă și, prin forța și măreția pe care o exprima, domina întreaga aulă, de deasupra tronului principal al conducătorului sacerdot. Din câte am putut eu însumi vedea în tulburătoarea fotografie făcută de profesor, impresia era amplificată și de lumina albastră feerică ce se combina într-un mod sublim cu strălucirea aurului din jur. Din fotografie nu se

distingea sursa acelei lumini, dar în orice caz ea provenea de undeva din sol, din spatele tronului principal. Fiind ascunsă în parte de impunătoarea masivitate a acestuia și a spătarului său, ea apărea doar ca efect în întreaga aulă.

- Aici a început partea cea mai grea, care a bulversat totul, a spus Cezar. Nici acum, după atâția ani, nu înțelegem mai mult decât atunci. Este probabil punctul terminus al călătoriei, un fel de conversie a spațiului și timpului realizată într-un mod ce depășește total înțelegerea obișnuită. Cum a apărut acolo și de ce, nimeni nu știe. O idee ar fi legătura ce tocmai s-a ivit cu incidentul din Antarctica, pentru că acea baliză a semnalat acest spațiu, dar ce se poate înțelege de aici? E caun fel de nod cosmic, care se combină cu ceva de pe satelitul Europa al lui Jupiter. Probabil marea planetă are și ea o legătură cu toate acestea, dar cine știe care? În mod clar există totuși un răspuns, pentru că sunt dovezi fizice: baliza cosmică, semnalele, acest loc, indicația din Alaska, proiecția de pe Europa, dar de ce există toate acestea și care sunt adevăratele implicații, e un mare mister. În orice caz, apare ca fiind un focar extraordinar de energie, nu doar cosmică, ci și spirituală. Aici e posibil să se fi luat decizii majore, aici au fost

ființe ajunse la un nivel foarte înalt de evoluție spirituală.

Nu știm nici măcar de unde provine scrierea de pe lespezi; este extrem de veche, dar totuși cât de veche? Apoi mai e și blocajul sever, care nu îmi permite să sondez cu dispozitivul din Bucegi clișeul temporal de aici. Practic, nu știm nimic.

Eram uluit de tot ceea ce vedeam și aflam: Cezar mi-a arătat ultima fotografie realizată de profesorul Constantin, dintr-un unghi plasat în spatele tronului principal, din partea dreaptă a acestuia. Înfățișa un spațiu gol de forma unei elipse la nivelul solului, marcat de un mic perete pe margini, ca o bordură. Profesorul afirmase că pe axa ei lungă, elipsa măsoară aproximativ doi metri, iar pe cea scurtă cam un metru și jumătate.

- Ceea ce se află acolo este relativ greu de conceput, chiar și pentru o minte deschisă, a vorbit Cezar. Profesorul mi-a spus că, atunci când s-a apropiat de acel loc și a privit în jos, a simțit că își pierde cunoștința. Și chiar a leșinat câteva secunde; a căzut, dar și-a revenit repede.

- Ce a văzut, ce s-a întâmplat? am întrebat nerăbdător. Din fotografia dosarului nu puteam să-mi dau seama ce era acolo, pentru că era

făcută de la o anumită distanță și dintr-un unghi ascuțit. Nici luminozitatea nu era prea bună. Totuși, se putea vedea ceva foarte întunecat, cu câteva sclipiri în el. Cezar mi-a explicat:

- Când a privit în acel spațiu gol, profesorul a văzut un alt univers. Mi-a spus că se uita ca printr-un hublou de navă spațială la cosmosul care o înconjoară.

Vedea spațiul cosmic negru; vedea sclipirea stelelor. Deosebirea consta în faptul că acel "hublou" de fapt nu exista, ci accesul era liber, ca printr-o fântână. În jos, puțin lateral, a observat o planetă mare, cu formațiuni asemănătoare cu cele ale Pământului, atunci când este privit din spațiu.

El a comparat mărimea acelei planete tot cu cea a Pământului, atunci când este privit de pe Lună.

Diferența consta în culoarea planetei, care îmbina albastrul cu diferite nuanțe de galben și portocaliu.

- Dar nu ai spus că a leșinat? am întrebat eu, siderat de ceea ce aflam.

- A leșinat imediat după ce a văzut acele prime imagini sau cel puțin așa mi-a spus. Tot el a apreciat că a rămas așa doar câteva secunde, dar când s-a trezit l-a văzut pe băiat stând chiar

pe marginea acelei elipse și privind ca hipnotizat în jos, spre planetă. Profesorul a văzut atunci un fel de pâlnie strălucitoare, care se ridica dintr-un punct de pe planetă către locul în care se aflau ei. Atunci s-a speriat foarte tare și s-a dat câțiva pași înapoi.

Nu îi este prea clar ce s-a petrecut în acele clipe.

Zicea că nu e sigur că își amintește tot ce s-a întâmplat acolo. Știe doar că lumina a crescut mult în intensitate, devenind albă, și că la un moment dat suprafața elipsei a devenit foarte strălucitoare.

Apoi l-a văzut pe băiat pășind pur și simplu peste pragul acesteia și dispărând în jos, prin ea. Imediat după aceea strălucirea a început să scadă în intensitate și profesorul s-a apropiat de marginea spațiului gol. A văzut cum "pâlnia" formată se retrăgea către acea planetă foarte frumoasă, iar universul din jur redevenea liniștit.

- Cât a rămas așa? Ce a făcut? am întrebat, dornic să aud urmarea.

- Nu știe precis. A declarat că la un moment dat a văzut din nou acel vortex luminos ridicându-se de pe planetă către el și s-a speriat din nou, s-a ridicat și a fugit înapoi spre ieșire.

Nu i-au trebuit decât câteva minute să iasă afară, în dreptul sitului arheologic. Cu ultimele puteri a alergat în sat la secția de Poliție și a cerut să vorbească la București cu omul de legătură din SRI, care avea în sarcină supravegherea săpăturilor și a descoperirilor efectuate. I s-a spus să rămână acolo, dar să nu vorbească absolut nimic cu altcineva despre ceea ce văzuse. Au sosit tot în acea seară, foarte repede.

Erau trei agenți, având o atitudine neîncrezătoare.

Profesorul i-a condus imediat în acel loc. Nu se știe cum s-a petrecut, dar unul dintre ei a dispărut la fel ca băiatul. Profesorul mi-a descris lapidar acele ultime momente înainte de astuparea intrării, pentru că deja primisem telefon că urmau să sosească de la București pentru a-l prelua, iar eu trebuia să transcriu foarte repede și în sinteză declarația înregistrată pe bandă. Așa că am preferat varianta lui superficială, dar globală, în locul celei amănunțite însă incomplete. Speram ca lucrurile să se aranjeze după aceea și să am acces la o nouă declarație din partea profesorului, mult mai detaliată. Nu puteam ști ce hotărâre va lua CSAT.

Asta a fost, bine totuși că nu au rămas lucruri complet necunoscute. Au ieșit din nou

afară și, pentru a evita orice contact cu cineva care ar fi putut deconspira locul, au rămas toată noaptea acolo, la intrare. A doua zi au vorbit la București și a venit imediat un reprezentant special, tare a fost complet depășit de situație, ordonând astuparea imediată a intrării. Dar ți-am spus, din alt unghi de vedere poate că a fost mai bine așa.

- Probabil s-au gândit că vor reveni ulterior de la București mai bine pregătiți și cu ordine precise, am presupus eu. Doar puteau să țină minte locația până atunci.

- Așa au gândit. Dar nu au prevăzut și accidentul, în care au murit totii.

- Seamănă cu un fel de "autoprotecție" a destinului.

- Au permis doar șoferului betonierei să vină și să-i ajute la închiderea intrării. Când au mai făcut un drum în aulă, probabil că șoferul nu i-a ascultat și, curios, s-a luat după ei. S-au alarmat atunci când l-au auzit că începe să strige în neștire; intrase și el cu o lanternă și s-a șocat când a ajuns la filonul de aur. Din acel moment nu s-au mai putut înțelege cu el. Au ieșit repede afară și au astupat singuri intrarea cu beton, așa cum s-au priceput, muncind aproape toată ziua. Au cerut ajutorul celor doi polițiști din sat să

păzească accesul pe drum și împrejurimile, dar nu le-au permis să vină aproape.

Profesorul a spus că aceștia au rămas la cel puțin 3-400 de metri depărtare. Apoi l-au lăsat pe profesor la secția de Poliție, iar ei au plecat în noaptea aceea cu mașina spre București. Pe drum au avut tragicul accident. Cezar s-a oprit, făcând o scurtă pauză.

- Acum știi cam tot despre ce a fost acolo.

M-am uitat la ceas; era aproape două dimineța. Mă simțeam ca și cum se liniștiseră apele, calm și senin în interior. I-am mulțumit lui Cezar pentru acea seară memorabilă, care nu avea să mi se șteargă niciodată din memorie. Eram profund impresionat și simțeam cu claritate că o anumită înțelegere îmi pătrunsese adânc în inimă. Sufletul îmi era cuprins de o misterioasă nevoie de retragere în mine însumi, de a mă gândi în liniște la enigma ancestrală a acestui popor, la legătura lui cu ceea ce s-a descoperit în muntele Șureanu. Ce influențe nevăzute ne umplu sufletele noastre din depărtările incomensurabile ale cosmosului?

Am ieșit afară, în curtea pustie la acea oră.

Aerul rece de munte îmi răcori fața înfierbântată, iar foșnetul pădurii mă purtă pe

aripile imaginației sensibile. O șoaptă a muntelui pluti încet spre cer, trezind parcă memoria neștiută și profundă a neamului acestor plaiuri. Am privit în sus, la cerul înstelat de sclipiri enigmatice, având nostalgia începuturilor uitate și a lumilor divine care sălășluiesc în inimile noastre...

SFÂRȘIT

